

W cyfrowej szkole

OEiZK
Ośrodek Edukacji Informatycznej
i Zastosowań Komputerów
w Warszawie

Nr 2(25)/2026

informatyka · technologia · edukacja

2026
REFORMA
2026





Ośrodek Edukacji Informatycznej i Zastosowań Komputerów w Warszawie jest publiczną placówką doskonalenia nauczycieli działającą od 1991 roku, powołaną przez Kuratora Oświaty i Wychowania miasta stołecznego Warszawy. Organem prowadzącym Ośrodek jest obecnie Samorząd Województwa Mazowieckiego.

Ośrodek wyspecjalizował się w edukacyjnych zastosowaniach technologii informacyjno-komunikacyjnych i powszechnym kształceniu informatycznym. Od ponad 30 lat z pasją doskonalili nauczycieli w zakresie informatyki i wykorzystywania technologii informacyjno-komunikacyjnych w edukacji.

Podstawą działania Ośrodka jest uznanie zasadniczej roli nauczyciela w budowaniu społeczeństwa wiedzy i przeświadczenie, że jest on osobą uczącą się przez całe życie.

Różne formy doskonalenia i doksztalcania dostarczają uczestnikom szkoleń specjalistycznej wiedzy i kształtują praktyczne umiejętności niezbędne do funkcjonowania w zmieniającym się świecie.

Dzięki łączeniu kwalifikacji i doświadczenia wykładowców oraz edukatorów z nowoczesnymi technologiami, oferowane przez Ośrodek szkolenia prezentują najwyższy poziom, przygotowane są w oparciu o nowoczesne programy nauczania i dostosowane do różnego stopnia przygotowania nauczycieli.

W ofercie Ośrodka znajduje się kilkadziesiąt szkoleń dopasowanych do aktualnych trendów technologicznych i dydaktycznych. Od 1991 roku w kursach i innych rodzajach działalności Ośrodka uczestniczyło blisko 100 tysięcy nauczycieli.

Od początku istnienia Ośrodek uczestniczy we wszystkich ważnych programach i przedsięwzięciach, które mają znaczenie dla rozwoju edukacji informatycznej i szkolnych zastosowań technologii informacyjno-komunikacyjnych. Były to między innymi: projekty MEN – Ogólne i specjalistyczne kursy dla nauczycieli, Pracownie komputerowe dla szkół, Wyposażenie Poradni Psychologiczno-Pedagogicznych w sprzęt komputerowy wraz z oprogramowaniem, Internetowe Centra Informacji Multimedialnej w Bibliotekach Szkolnych i Pedagogicznych, Komputer dla ucznia, Wspieranie doradztwa zawodowego poprzez kursy i inne formy doskonalenia zawodowego, Intel – Nauczanie ku Przyszłości, Intel – Classmate PC, Mistrzowie Kodowania, Warszawa programuje! Ośrodek współpracuje z wieloma wyższymi uczelniami w kraju i za granicą, uczestniczy w projektach krajowych i międzynarodowych. Prowadził m.in. wraz z Instytutem Informatyki Wydziału Matematyki, Informatyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego Studium Podyplomowe Informatyki dla Nauczycieli – pierwszego i drugiego stopnia. Uczestniczył m.in. w projektach: MatComp, Colabs, IT for US, ICTime, ICT for IST. Był też organizatorem jubileuszowej X Międzynarodowej Konferencji Eurologo 2005, CBLIS 2010, a w roku 2015 Konferencji Scientix, organizowanej w ramach międzynarodowego projektu European Schoolnet.

Kompetencja, rzetelność oraz klimat współpracy i koleżeństwa są wartościami najwyżej cenionymi w codziennej pracy Ośrodka.

Zatrudnieni w Ośrodku nauczyciele konsultanci posiadają dużą wiedzę merytoryczną i metodyczną oraz łączą w swojej pracy różne specjalności. Jedną z nich jest informatyka, pozostałe to: matematyka, fizyka, chemia, biologia, języki obce, nauczanie wczesnoszkolne, geografia, bibliotekoznawstwo, przedmioty zawodowe, zarządzanie itd. Są autorami i współautorami wielu podręczników i książek, referatów na konferencjach krajowych i międzynarodowych, niezliczonych artykułów i materiałów dydaktycznych. Dzięki pracy wszystkich możemy dzisiaj śmiało chwalić się naszym dorobkiem.

Ośrodek posiada akredytację Mazowieckiego Kuratora Oświaty.

Misja Ośrodka: **Nadajemy nową wartość uczeniu się i nauczaniu.**

Wydawca:

Ośrodek Edukacji Informatycznej
i Zastosowań Komputerów
w Warszawie

ul. Raszyńska 8/10
02-026 Warszawa

egzemplarz bezpłatny

ISSN 2545-1367
NAKŁAD 1200 EGZ.

Redakcja:

Redaktor naczelna:
Bożena Boryczka
Maciej Borowiecki

Skład:

Agnieszka Borowiecka
Marcin Pawlik

**Szablon, oprawa graficzna,
przygotowanie do druku:**
Marcin Pawlik

Korekta:

Bożena Boryczka

Opracowanie graficzne

okładki:
Wojciech Jaruszewski

Druk:
Drukarnia Kolumb
ul. Kaliny 7
41-506 Chorzów

Adres redakcji:

Ośrodek Edukacji
Informatycznej i Zastosowań
Komputerów w Warszawie

ul. Raszyńska 8/10
02-026 Warszawa
tel. 22 579 41 00
fax: 22 579 41 70

e-mail:
sekretariat@oeiizk.edu.pl

W pierwszej połowie marca 2026 roku zostały podpisane rozporządzenia dotyczące nowej podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego dla szkoły podstawowej oraz zmian w ramowych planach nauczania dla publicznych szkół podstawowych. Od 1 września 2026 roku zmiany obejmą przedszkolaków oraz uczniów pierwszych i czwartych klas. W następnych latach według nowej podstawy będą się uczyć kolejne klasy. W związku z tym kilka artykułów w tym numerze *W cyfrowej szkole* poświęconych jest wprowadzanym zmianom. Przybliżamy w nich Państwu przyczyny zmian oraz nowe podstawy wybranych przedmiotów. Artykuły te znajdują się w różnych działach.

W dziale *Wywiad z ekspertem* zapraszamy do lektury rozmowy z dr. hab. Jackiem Pyżalskim, profesorem Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, badaczem systemu edukacji w Polsce ze szczególnym uwzględnieniem korzystania przez dzieci i młodzież z technologii cyfrowych, internetu i sztucznej inteligencji.

W dziale *Cyfrowa edukacja* większość artykułów dotyczy wprowadzanych zmian w szkole podstawowej. Pierwszy z nich analizuje wyniki badań polskich uczniów oraz wskazuje przyczyny i kierunki proponowanych zmian. Kolejny tekst omawia zmiany w przedmiotach przyrodniczych (przyroda, biologia, geografia, chemia, fizyka), a następny odwołuje się do terenowej edukacji przyrodniczej i jej roli w nowej podstawie. Ostatni artykuł w tym dziale dotyczy szybko zmieniających się narzędzi AI i przedstawia, jak można wykorzystać NotebookLM w rzeczywistości szkolnej.

W dziale *Nauczanie informatyki* przedstawiamy zmiany w podstawie programowej informatyki w klasach IV–VIII. Kontynuujemy również cykl artykułów poświęconych programowaniu dronów edukacyjnych. Dowiemy się ponadto, jak wykorzystać AI i język programowania Python do generowania opowieści, treści zadań czy danych do tworzonych programów.

W dziale *Edukacja wczesnoszkolna* polecamy artykuł wprowadzający do nowego podejścia w wychowaniu przedszkolnym i nauczaniu wczesnoszkolnym. Drugi tekst to propozycja zajęć projektowych i grupowych z dziećmi w klasach I–III, inspirowana udziałem autorki w konferencji INSPIR@CJE. Materiał ten stanowi przykład realizacji zajęć zgodnie z nową podstawą programową.

Artykuły w dziale *Bezpieczeństwo i prawo* dotyczą relacji dzieci i młodzieży z generatywną sztuczną inteligencją, uzależnienia od telefonów oraz higieny cyfrowej (także w kontekście nowej podstawy). Polecamy również materiał poruszający zagadnienia dotyczące wykorzystania zdjęć uczniów w szkolnych serwisach internetowych oraz tego, jak można się w tym zakresie wspomagać AI.

W dziale *Wydarzenia i relacje* przedstawiamy założenia nowego projektu międzynarodowego, w którym jednym z partnerów jest Ośrodek. Znajdą tu Państwo także relację z 22. Gali Dnia Bezpiecznego Internetu.

Następny numer *W cyfrowej szkole* ukaże się we wrześniu 2026 roku.

Przyjemnej lektury!

Spis treści

Felieton

Człowiekiem jestem... 2

Wywiad z ekspertem

Relacje fundamentem dobrej edukacji – technologia powinna jej służyć, a nie dominować..... 3

Cyfrowa edukacja

Szkoła po zmianie. Wiedza, kompetencje i sprawczość w Reformie 2026 17

Reforma 2026 – nowe spojrzenie na edukację przyrodniczą 22

Terenowa edukacja przyrodnicza? W jakim celu? Co chcemy osiągnąć? 28

NotebookLM – twoja konsola wiedzy 31

Nauczanie informatyki

Nowa podstawa informatyki w klasach IV–VIII szkoły podstawowej..... 39

Odlotowe programowanie – część 3. Drony i programowanie wizualne..... 43

Opowieści w czasach AI 51

Edukacja wczesnoszkolna

Nowa podstawa programowa – przygotowanie dzieci do współczesnych wyzwań..... 60

Od inspiracji do działania..... 63

Bezpieczeństwo i prawo

Przyjaciel z procesora. Czy AI może zastąpić relacje między nastolatkami?..... 68

Rozproszony umysł w cyfrowej klasie. Jak zrozumieć i wspierać ucznia w dobie powiadomień?..... 73

Higiena cyfrowa: nowa kompetencja życiowa 78

AI, szkolne serwisy internetowe a zdjęcia ze szkolnych wydarzeń..... 85

Wydarzenia i relacje

SmartExplorer – kosmiczny projekt edukacyjny dla nauczycieli STEM 88

Podsumowanie 22. Gali Dnia Bezpiecznego Internetu 90

Agnieszka Borowiecka



Myśląc o inteligencji, rozróżniamy wiele jej rodzajów. Pojawia się pojęcie inteligencji językowej (łatwość

I jak tu dziś być człowiekiem...

W cyfrowej szkole

Relacje fundamentem dobrej edukacji – technologia powinna jej służyć, a nie dominować

Z dr. hab. Jackiem Pyżalskim, pedagogiem specjalnym, profesorem Wydziału Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, wiceprezesem Polskiego Towarzystwa Edukacji Medialnej, członkiem Rady ds. Informatyzacji Edukacji, członkiem Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN, wpisanym na Honorową Listę 100 osób wybitnie zasłużonych dla rozwoju umiejętności cyfrowych w Polsce, rozmawia Grażyna Gregorczyk

Rozmowa została przeprowadzona w styczniu 2026 roku. Wszystkie przywołane zasoby internetowe były dostępne w dniu 29 stycznia 2026 roku.

Grażyna Gregorczyk: Panie Profesorze, jest Pan cenionym pedagogiem, pomysłodawcą, kierownikiem i wykonawcą ponad sześćdziesięciu międzynarodowych i krajowych projektów badawczych, które odnoszą się do obszaru edukacji.

Pana prace i opinie, oparte na własnych badaniach i analizach, są pozytywnie odbierane i doceniane zarówno przez środowisko naukowe, jak i osoby zawodowo zajmujące się pracą z dziećmi i młodzieżą, za ich przejrzystość, użyteczność i umiejętne połączenie wiedzy akademickiej z praktyką.

Pana oceny dotyczące systemu edukacji w Polsce, zwłaszcza w kontekście jego funkcjonowania w warunkach przemian technologicznych, są dość wyważone; jeśli są krytyczne, to uzupełnione o konstruktywną refleksję.

Jednak na pytanie o to, w jakim miejscu jest dziś polska szkoła, odpowiada Pan, że „polska szkoła znajduje się dziś w stanie kryzysu – podobnie jak systemy edukacyjne w wielu krajach europejskich, gdzie toczą się intensywne dyskusje na temat roli szkoły w życiu młodych ludzi, jej znaczenia dla rozwoju osobistego, zawodowego i obywatelskiego”.

Czy mógłby Pan podać, jakie są główne źródła tego kryzysu, wynikające z badań naukowych i praktycznych obserwacji?

Jacek Pyżalski: Problem kryzysu w edukacji dotyczy zarówno polskiej szkoły, jak i systemów edukacyjnych w wielu krajach europejskich. Jest zagadnieniem uniwersalnym, poruszonym globalnie, choć manifestuje się różnie. Na przykład w polskiej szkole, która jest w stanie permanentnej reformy, niektóre zagadnienia są specyficzne albo szczególnie nasilone.

Samo pojęcie kryzysu jest dość niejednoznaczne. Zmiana języka pozwala nam mówić raczej o wyzwaniach, co brzmi zupełnie inaczej niż kryzys. To samo zjawisko może być różnie nazywane, a każde z tych określeń prowadzi do nieco innych interpretacji i wniosków.



Na początek warto zauważyć, że w ostatnich latach nastąpił spadek odczuwanej społecznie wartości edukacji. Świat zmienił się na tyle, że rola i znaczenie tradycyjnego, instytucjonalnego wykształcenia także ulegają wyraźnej zmianie. Systemy, które dawniej w sposób jednoznaczny łączyły edukację – lub zakończenie określonego etapu kształcenia formalnego – z pozycją społeczną czy zdolnością pełnowartościowego funkcjonowania w społeczeństwie, przestały odgrywać istotną rolę.

Zjawisko rezygnacji z edukacji jest obserwowane w wielu krajach, również w Polsce, na przykład wśród studentów różnych kierunków studiów. Młodzi ludzie, obserwując rzeczywistość, coraz częściej dochodzą do wniosku, że obrana ścieżka edukacyjna – czy w ogóle kontynuacja edukacji – nie zawsze jest dla nich właściwa ani wystarczająco uzasadniona.

Rezygnacja z edukacji, podobnie jak decyzja o jej niepodejmowaniu, staje się w pewnym sensie formą

sprzeciwu. Jest to rodzaj „głosowania” młodych ludzi przeciwko dotychczasowemu modelowi kształcenia, a nasilające się zjawisko rezygnacji wyraźnie ujawnia głębszy kryzys systemu edukacyjnego.

To prowadzi do fundamentalnego pytania o rolę edukacji – o to, po co ona jest i czemu ma służyć. System edukacyjny coraz częściej musi to jasno komunikować, a pewne próby takiego podejścia są już widoczne.

Drugą istotną kwestią jest problem postrzegania szkoły jako instytucji. Zjawisko to obserwujemy w całej Europie oraz w wielu innych krajach, choć jego natężenie nie jest równomierne i różni się w zależności od kontekstu narodowego. Coraz częściej uczniowie postrzegają szkołę negatywnie – jako miejsce przymusu, z którym się nie identyfikują i które nie stanowi dla nich naturalnego środowiska odniesienia w procesie socjalizacji, tak jak to bywało w przeszłości.

Tendencja ta wiąże się z wieloma czynnikami. Jednym z nich jest rosnąca konkurencja dla szkoły ze strony innych środowisk, w tym przede wszystkim środowiska cyfrowego, które coraz częściej pełni równorzędną funkcję wychowawczą i socjalizacyjną, rządzącą się własnymi zasadami. Szczególnie istotne w ostatnim czasie stają się tu narzędzia sztucznej inteligencji, w tym generatywnej sztucznej inteligencji, takie jak modele językowe, boty czy chatboty. Technologie te zaczynają przejmować rolę tradycyjnie przypisywane edukacji i jak pokazują badania, już dziś w różnym stopniu, na różnym poziomie pełnią funkcje edukacyjne.

Gdybyśmy posłuchali takich osób jak Bill Gates czy prezes Duolingo, usłyszeliśmy wprost – w licznych wywiadach – że w krótkiej perspektywie szkoła jako miejsce nauki może stracić swoje dotychczasowe znaczenie. Argumentują, że rozwijające się technologie, dzięki możliwościom precyzyjnego diagnozowania potrzeb uczących się, personalizowania ścieżek edukacyjnych oraz doboru metod nauczania, stają się pod wieloma względami bardziej skuteczne niż tradycyjne środowisko szkolne. Oczywiście pozostaje pytanie, na ile te prognozy są wiarygodne i czy chcemy im wierzyć.

Nie wiemy, czy przewidywania te okażą się trafne, jednak faktem jest, że przywołane technologie coraz wyraźniej próbują wypełniać przestrzeń dotąd zarezerwowaną dla szkoły, a wiele osób coraz chętniej się ku nim skłania.

Kolejnym istotnym zagadnieniem jest problem zdrowia psychicznego młodzieży w Europie, widoczny w wielu obszarach życia społecznego. Z jednej strony nigdy wcześniej nie poświęcano temu tematowi tak wiele uwagi – przynajmniej w perspektywie, którą badamy i analizujemy. Można wręcz powiedzieć, że kwestia ta stała się przedmiotem szczególnej troski. Z drugiej strony dane obserwowane w dłuższym przedziale czasowym jednoznacznie wskazują na narastanie problemów w tym obszarze. Trudno więc oczekiwać, by szkoła – jako instytucja pracująca na

co dzień z młodymi ludźmi – nie stykała się z konsekwencjami takiej sytuacji.

Każdy z wcześniej wymienionych czynników sam w sobie jest wystarczająco silny, by zachwiać funkcjonowaniem szkoły. Gdy jednak oddziałują one jednocześnie, tworząc swoistą konstelację czynników, skala wyzwania staje się znacznie większa.

Do tego dochodzą problemy naszego, krajowego systemu edukacji, który pozostaje w stanie permanentnej reformy, spowodowanej m.in. brakiem spójnej, ponadpolitycznej strategii oświatowej, dodatkowo komplikowanej przez szybki cykl wyborczy.

Badania dotyczące reform edukacyjnych w Wielkiej Brytanii pokazują, że takie niestabilne podejście jest bardzo obciążające i prowadzi do chaosu w szkołach. Negatywnie wpływa na osoby pracujące w placówkach edukacyjnych i obciąża uczniów. Dodatkowo coraz trudniej jest odróżnić, co jest tylko deklarowane, a co faktycznie realizowane, co powinno być zrobione i jest rzeczywiście potrzebne oraz czy jesteśmy na to przygotowani. W efekcie łatwo się w tym wszystkim pogubić. Jest jeszcze kwestia podejmowanych doraźnie, bez podstaw merytorycznych, decyzji politycznych dotyczących edukacji.

Brak perspektywy jest dużym problemem, ponieważ jasna wizja celu – dokąd zmierzamy i co chcemy osiągnąć – jest niezbędna we wszystkich obszarach życia, a w edukacji ma szczególne znaczenie.

Na przykład mamy do czynienia z zamieszaniem i sprzecznymi decyzjami dotyczącymi wykorzystania technologii w placówkach edukacyjnych – nie tylko w szkołach, ale również w przedszkolach. Z jednej strony inwestujemy w infrastrukturę cyfrową w przedszkolach, przygotowujemy nauczycieli, a po chwili mówimy o wycofaniu tych technologii całkowicie.

W edukacji w bardzo wielu obszarach postępujemy w ten sam sposób.

Częste zmiany w polityce oświatowej i brak spójnej wizji powodują, że nauczyciele czują się niepewnie co do kierunku rozwoju systemu edukacyjnego i swojej w nim roli.

Dodatkowo wynagrodzenia nauczycieli są nieadekwatne do zakresu wymagań, kompetencji i odpowiedzialności, co sprawia, że jest to zawód mało atrakcyjny społecznie. W efekcie wielu doświadczonych pedagogów rezygnuje z pracy w szkole, a młodzi niechętnie ją podejmują. Ostatnie statystyki wskazują na wzrost średniego wieku nauczycieli, który obecnie zbliża się do pięćdziesięciu lat.

W świecie, który zmienia się w zawrotnym tempie, nawet pomijając wszystkie wcześniej wymienione wyzwania, nie jest łatwo jednoznacznie odpowiedzieć na pytanie, do czego właściwie szkoła ma przygotować współczesnego młodego człowieka i co uznajemy dziś za naprawdę ważne.

Jeśli przyjmiemy, że świat jest nieprzewidywalny i nie wiemy, jak będzie funkcjonował w przyszłości, to domyślny cel szkoły – przygotowanie do życia

w takim świecie – staje się niezwykle trudny do zrealizowania. Bo do jakiego właściwie świata mielibyśmy przygotowywać młodych ludzi? I czy rzeczywiście szkoła istnieje przede wszystkim po to?

Jednocześnie wielu przyznaje, że ten świat im się nie podoba i nie jest taki, jakiego by chcieli. Zatem może celem edukacji jest przygotowanie do zmiany tego świata?

Na podstawie wielu badań wyraźnie widać, że brak takiej całościowej wizji odbija się na kondycji nauczycieli i wychowawców. W codziennej pracy pojawiają się wówczas fundamentalne pytania: po co to robimy, czy to jest rzeczywiście potrzebne, adekwatne i metodycznie skuteczne?

Rzadko używamy w szkole słowa – sens. Wielu edukatorów mówi, **co i jak** należy robić, ale niewielu mówi, **po co** mamy to robić. Może właśnie dlatego doświadczamy dziś swoistego kryzysu sensu edukacji.

GG: Gdyby miał Pan wskazać dwie – trzy kluczowe zmiany, możliwe do wdrożenia w obecnych warunkach, które realnie mogłyby wyprowadzić polską szkołę z obecnego kryzysu – jakie by to były i dlaczego?

Jacek Pyżalski: Jest to pytanie złożone, na które trudno udzielić jednoznacznych i prostych odpowiedzi. Wprawdzie z racji swojej pracy zawodowej oraz prowadzonych badań wiem, co się dzieje w edukacji, ale nigdy nie funkcjonowałem na takim poziomie metasytemowym.

Natomiast wielokrotnie w przestrzeni publicznej spotykałem się z propozycjami różnorodnych rozwiązań dla edukacji, z których część była formułowana w sposób przekonujący i merytorycznie spójny. Doświadczenie osób znających realia edukacyjne pokazuje jednak, że zasadnicze trudności pojawiają się dopiero na etapie operacjonalizacji tych postulatów, a więc w momencie rozważań nad ich praktycznym wdrożeniem.

Jednego jestem pewien: droga do wysokiej jakości edukacji prowadzi przede wszystkim przez jakość pracy nauczyciela oraz adekwatne formy jego wsparcia, w tym wsparcia o charakterze zawodowym. Wiele wartościowych praktyk edukacyjnych powstaje bowiem w mikroskali – w bezpośredniej pracy nauczyciela z uczniami – nierzadko mimo niespójności czy ograniczeń całego systemu.

Można przy tym podnieść argument, że takie podejście prowadzi jedynie do przygotowywania kompetentnych nauczycieli do funkcjonowania w systemie o istotnych deficytach. Argument ten nie jest pozbawiony racji, ponieważ nauczyciel powinien działać w ramach dobrze zaprojektowanego, spójnego i wspierającego systemu edukacyjnego.

Drugim istotnym obszarem wymagającym refleksji jest redefinicja sposobu myślenia o roli nowych technologii w edukacji. Technologie te od dawna zajmują ważne miejsce w dyskursie edukacyjnym i wielokrotnie wiązano z nimi wysokie oczekiwania. Wyniki badań empirycznych wskazują jednak, że oczekiwania te często okazywały się nadmierne.

Jeśli próbować syntetycznie ująć wnioski płynące z wieloletnich badań nad wykorzystaniem technologii cyfrowych w edukacji, można wskazać na jedno kluczowe ustalenie: efekty edukacyjne w znacznie większym stopniu zależą od kultury organizacyjnej szkoły, sposobu wdrażania i stosowania technologii oraz postaw i kompetencji nauczycieli i uczniów niż od samych technologii jako takich.

W debacie publicznej oraz w przekazach marketingowych firm oferujących rozwiązania technologiczne, a także w wypowiedziach części ekspertów akcent często pada na potencjał i możliwości samych narzędzi. Doświadczenia badawcze pokazują jednak, że tego rodzaju podejście rzadko znajduje potwierdzenie w praktyce edukacyjnej, ponieważ to czynniki kontekstowe i pedagogiczne mają decydujące znaczenie dla efektów ich wykorzystania.

Najbardziej innowacyjnym obszarem w kontekście nowych technologii edukacyjnych są obecnie sztuczna inteligencja oraz generatywna sztuczna inteligencja, które wprowadzają zupełnie nową jakość. Po raz pierwszy w historii mamy do czynienia z technologią, z którą komunikujemy się w języku naturalnym, jak w przypadku modeli językowych. Jest to zjawisko o wyjątkowym charakterze, gdyż interakcja człowieka z technologią odbywa się przy użyciu kodu międzyludzkiego, jakim jest nasz język.

Ponadto narzędzia te mają zdolność generowania treści na poziomie coraz bardziej zaawansowanym, często przewyższającym możliwości człowieka w wielu dziedzinach. W odróżnieniu od wcześniejszych mediów, które jedynie przekazywały wytwory kulturowe, takie jak teksty, obrazy czy materiały multimedialne, narzędzia generatywne potrafią samodzielnie tworzyć te treści w pełnym zakresie ich złożoności i różnorodności.

W zasadzie cała edukacja sprowadza się do jednego – jeśli miałbym ją streścić wprost, powiedziałbym, że jej istotą jest uczenie młodych ludzi konstrukcji i modyfikacji treści kulturowych. Tymczasem nowoczesne narzędzia sztucznej inteligencji już teraz potrafią wykonywać te zadania.

Wkrótce stanie przed nami fundamentalne pytanie: skoro dysponujemy technologiami zdolnymi do tworzenia takich treści, to po co mamy się tego moźolnie uczyć, skoro możemy powierzyć to narzędziom?

Coraz więcej osób formułuje takie wątpliwości, choć często ludzie wychowani w epoce przed rozpowszechnieniem tych technologii odczuwają wobec nich pewien dystans lub niepokój.

Jeśli nie zdefiniujemy jasno roli, jaką te narzędzia mają pełnić w edukacji – a są one niezwykle potężne, zdolne zarówno wzmocnić pozytywne aspekty, jak i znacząco powiększyć negatywne – to stanie się to jednym z kluczowych wyzwań współczesnej edukacji. Konieczne jest więc, byśmy nie tylko teoretycznie, ale i praktycznie wypracowali wizję edukacji z tymi narzędziami, a być może także obok nich.

Sztuczna inteligencja i technologie generatywne to prawdziwy *game changer* – rewolucyjny czynnik zmieniający zasady gry i rozdzielający karty na nowo. Mam wrażenie, że technologie te stają się na tyle integralnym środowiskiem życia i socjalizacji młodych ludzi oraz tak głęboko wpływają na otaczający nas świat, że niezależnie od długości naszego doświadczenia zawodowego w edukacji wszyscy jesteśmy teraz początkujący. Wchodzimy w nową erę, która wymaga od nas pokory, otwartości i gotowości do uczenia się na nowo.

GG: W bogatym dorobku Pańskiej działalności dydaktycznej odnalazłam motywy przewodnie, które także mnie, nauczycielowi i wychowawcy, są bliskie:

- Podstawą skutecznego nauczania są relacje z uczniami – wzajemny szacunek, zaufanie i zrozumienie – bez których nawet najlepsze metody dydaktyczne tracą sens.
- Efektywność nauczania zwiększa się, gdy metody dydaktyczne sprzyjają aktywnemu uczestnictwu ucznia w procesie uczenia się poprzez dyskusję, działanie i współpracę.
- Nauczyciel jako refleksyjny praktyk powinien analizować skuteczność swoich metod, obserwować reakcje uczniów i modyfikować podejście – to jedna z jego kluczowych kompetencji.

W dyskursie edukacyjnym pojawia się wiele nowych „metodycznych mód” i narzędzi. Co Pana zdaniem pozostaje niezmiennie i kluczowe? Co jest tym fundamentem szkoły, bez którego nawet najlepsze metody, programy i technologie tracą sens?

Jacek Pyżalski: Badania prowadzone na całym świecie jednoznacznie wskazują, że kluczowe znaczenie mają w szkole relacje, ponieważ stanowią fundament zarówno procesów uczenia się, jak i wychowania. Wiedza merytoryczna nauczyciela jest niewątpliwie istotna, jednak równie ważne jest to, kto uczy – jak nauczyciel jest postrzegany przez uczniów oraz jakich emocji doświadczają oni w trakcie nauki.

Efekt pracy nauczyciela można metaforycznie opisać jako iloczyn jakości relacji nauczyciel – uczeń oraz kompetencji merytorycznych i metodycznych nauczyciela, które przekładają się na to, co i w jaki sposób robi w klasie. Jeśli którykolwiek z tych czynników przyjmuje wartość bliską zeru lub bardzo małą, efekty w postaci uczenia się, zaangażowania i motywacji uczniów również pozostają niskie.

Potwierdzają to nie tylko wyniki badań, lecz także nasze własne doświadczenia wyniesione ze szkoły. Wielu z nas zapewne spotkało nauczyciela dysponującego rozległą wiedzą przedmiotową, jednak jakość jego relacji z uczniami była na tyle niska – a niekiedy wręcz szkodliwa – że procesy edukacyjne realizowane w skali mikro przynosiły bardzo ograniczone efekty.

Kiedy rozmawiam z ludźmi lub sięgam po ich biografie – a więc w pewnym sensie rozmawiam z nimi za pośrednictwem literatury – trudno znaleźć życiorys polityka, artysty, działacza społecznego czy

przedstawiciela jakiegokolwiek innej dziedziny, w którym nie pojawiłaby się postać ważnego nauczyciela. To właśnie taka osoba, spotkana na pewnym etapie życia, często działała jak drogowskaz, wyznaczając dalszy kierunek rozwoju i podejmowanych wyborów.

Mimo to relacje pozostają w edukacji elementem trudnym do jednoznacznego uchwycenia i zmierzenia. W debacie o szkole koncentrujemy się na wskaźnikach, metodach nauczania, porównaniach i rozwiązaniach systemowych, próbując podporządkować edukację mechanizmom efektywności pomiarowej.

Tymczasem szkoła jest przede wszystkim przestrzenią wielu nakładających się relacji społecznych, które mają kluczowe znaczenie dla rozwoju uczniów, ich dobrostanu oraz rzeczywistej skuteczności procesu edukacyjnego. Trudno to przyznać, ale nie wszystko w edukacji da się zmierzyć.

GG: Warto w tym miejscu przywołać przykład Ewy Drobek, nauczycielki języka angielskiego i niemieckiego w XV Liceum Ogólnokształcącym im. Narcyzy Żmichowskiej w Warszawie, która w 2025 roku znalazła się w gronie dziesięciu finalistów prestiżowej nagrody Global Teacher Prize, nazywanej „nauczycielskim Noblem”. Jest to pierwsza taka sytuacja, w której Polka ma szansę na zdobycie tego wyróżnienia.

Ewa Drobek wyróżnia się nie tylko innowacyjnymi metodami pracy dydaktycznej, ale przede wszystkim umiejętnością budowania pozytywnych relacji z uczniami. Uczniowie podkreślają jej indywidualne podejście, a także umiejętność dostrzegania i rozwijania potencjału każdego z nich.

Zauważa Pan w swoich wypowiedziach, że relacja z technologią przenika i modyfikuje wszystkie pozostałe – od relacji z innymi ludźmi po relację z samym sobą. Na ile relacje są czymś naturalnym, a na ile metodą, której można się nauczyć?

Jacek Pyżalski: Przykład pracy i zaangażowania Ewy Drobek świetnie ilustruje to, o czym rozmawialiśmy wcześniej. Moim zdaniem relacje wymykają się pojęciu metody. To jest coś prawdziwego, co może wydarzyć się pomiędzy ludźmi i czego nie da się zastosować „na niby”, specjalnie ani celowo.

W 2006 roku prowadziłem duże badania na temat trudnych zachowań uczniów oraz dyscypliny szkolnej, postrzeganej z perspektywy nauczycieli i uczniów¹. Dyscyplina – słowo, którego dziś mało kto chce używać, jakby kryło w sobie coś złego. A przecież jest to rzecz głęboko ludzka i potrzebna, pod warunkiem że stosowana z rozwagą.

Pytałem wtedy dużą grupę nauczycieli, czy można się nauczyć radzenia sobie z trudnymi zachowaniami uczniów, czy raczej jest to cecha, którą się posiada. Około trzy czwarte nauczycieli stwierdziło wówczas, że nie można się tego nauczyć, że to się ma. Nie do końca się z tym zgadzam.

Pracując z nauczycielami i wspierając ich w trudnych sytuacjach wychowawczych, z którymi nie potrafili sobie poradzić, obserwowałem, jak wielu z nich pod

¹ J. Pyżalski, *Nauczyciele-uczniowie: dwa spojrzenia na dyscyplinę w klasie*, Kraków 2007, <https://tiny.pl/08fmcw16m>

wpływem refleksji, przykładów i sugestii zmieniało swoje postawy oraz reakcje.

Kiedy wracam myślami do swoich doświadczeń z gimnazjum, do czasów, gdy uczyłem angielskiego, widzę wyraźnie, jak bardzo się zmieniłem. Dziś w typowych sytuacjach wychowawczych, choćby związanych z niewłaściwym zachowaniem ucznia, reaguję zupełnie inaczej niż kiedyś.

Mówiąc o cechach ważnych w pracy wychowawczej nauczyciela, zwykle słyszymy, że trzeba być empatycznym. Ja jednak zamieniam to słowo na inne: w edukacji trzeba być przede wszystkim elastycznym. Niektórzy myślą tę cechę z „kręgosłupem z gumy”, co sprawia, że budzi ich niechęć.

Czasami w edukacji gubi nas to, że szukamy jednego uniwersalnego podejścia czy rozwiązania, które miałoby pasować do wszystkich problemów, każdej klasy i każdego ucznia. Pojawiają się wtedy „prorocy jednego rozwiązania”, którzy ostro krytykują inne metody. Stąd biorą się spory i kłótnie, czy edukacja powinna iść w tę czy inną stronę. Tymczasem odpowiedź brzmi: może być i tak, i tak – wszystko zależy od tego, jaki jest kontekst naszej pracy.

Na przykład dziś wiele mówi się w pedagogice o metodach niedyrektywnych i niebehawioralnych, ale ja uważam, że są takie miejsca, wychowankowie i sytuacje, w których podejście behawioralne – mądrze rozumiane i osadzone w humanistycznym podejściu – może mieć duże znaczenie, nawet przez dłuższy czas. Szczegrze mówiąc, jestem wręcz pewien, że tak właśnie jest.

GG: Podczas zajęć ze studentami czy z nauczycielami przedstawia Pan kilka zasad, które mogą pomóc w budowaniu skutecznych relacji i radzeniu sobie w różnych sytuacjach wychowawczych.

Czym jest obraz „pęku kluczy”, który pojawia się w Pana wypowiedziach i szkoleniach? Czy jest to repertuar metod i technik pracy z klasą i uczniem, jakiś uniwersalny zestaw gotowych recept?

Jacek Pyżalski: Zasadę „pęku kluczy” wymyśliłem wiele lat temu. Opiera się na moim doświadczeniu zdobytym w pracy w szkole oraz ośrodku wychowawczym i dotyczy skutecznych strategii radzenia sobie z trudnymi sytuacjami wychowawczymi, kiedy typowe rozwiązania nie działają.

Metaforycznie można powiedzieć, że problem wychowawczy, na przykład gdy uczeń zakłóca lekcję, źle się zachowuje lub niewłaściwie traktuje innych, to jakby zamknięte drzwi, które trzeba otworzyć. Wybieramy wówczas jakiś klucz i próbujemy te drzwi otworzyć. Jeśli klucz pasuje, świetnie. Ale jeśli nie pasuje – sięgamy po następny i tak dalej, aż trafimy na właściwy. Z prawdziwymi drzwiami, żeby je otworzyć, na ogół nie mamy problemów, ale z uczniami już tak.

W przypadku tego typu trudnych sytuacji wychowawczych dysponujemy na ogół jakąś wiedzą, rozwiązaniami, których nauczyliśmy się na studiach lub podpatrzyliśmy u swoich pedagogów.

Gdy klucz – czyli zastosowana wobec ucznia metoda – nie pasuje albo, co gorsza, działa odwrotnie, wtedy należy ją zmienić. Jednak zbyt często usztywniamy się w naszych reakcjach i nie potrafimy nic więcej zrobić.

Zasada „pęku kluczy” oznacza, że nie ma jednego uniwersalnego rozwiązania – im więcej mamy strategii, tym większa szansa na znalezienie właściwego podejścia do ucznia. Pomysłów powinno być wiele i ciągle ich przybywać.

Nie jest dobrze, kiedy ktoś mówi, że dysponuje najlepszym „pękiem kluczy” albo najlepszym rozwiązaniem jakiegoś problemu, i próbuje je promować czy też deprecjonować inne propozycje. W edukacji jest wiele osób – zarówno tych kształcących nauczycieli, jak i samych nauczycieli – które nie zawsze zdają sobie sprawę z tego podejścia.

Dobrym przykładem może być dyskusja na temat oceniania między zwolennikami tradycyjnego systemu a zwolennikami oceniania kształtującego. Każde z tych podejść może być zarówno dobre, jak i złe. Ocenianie stopniem może być bardzo korzystne dla uczniów, jeśli jest właściwie prowadzone, podczas gdy nieumiejętnie stosowane ocenianie kształtujące może przynieść odwrotny skutek.

Decyzja o tym, jakie ocenianie stosować w szkole, zależy od wielu czynników – specyficznych potrzeb uczniów, celów edukacyjnych oraz kultury danej szkoły. Obie metody mają swoje zalety i wady, dlatego wybór powinien być przemyślany i dostosowany do konkretnego kontekstu.

Podobnie jest z rolą technologii w edukacji – nie można jednoznacznie powiedzieć, że sama w sobie jest dobra lub zła. Technologia może wspierać nauczanie i uczenie się, ułatwiać konstruowanie wiedzy oraz rozwijać kompetencje cyfrowe uczniów, ale jednocześnie może rozpraszać uwagę, pogłębiać nierówność edukacyjną czy stwarzać problemy z bezpieczeństwem cyfrowym.

Kluczowa jest więc nie sama metoda czy narzędzie, ale sposób ich wprowadzania i kontekst, w jakim są stosowane. Każde rozwiązanie jest naznaczone przez człowieka, który je stosuje, oraz przez środowisko, w którym funkcjonuje – i tego wiele osób często nie dostrzega i nie rozumie.

Mam wrażenie, że wiele emocji towarzyszących obecnym dyskusjom edukacyjnym wynika właśnie z tego, że ludzie przywiązują się do konkretnych rozwiązań zamiast do kontekstu, w którym te rozwiązania mają funkcjonować. Wielu ma swoje „ukochane”, „najlepsze” i „jedynie słuszne” metody czy sposoby w edukacji – a to utrudnia otwartą, konstruktywną rozmowę.

GG: System oświaty w Polsce staje przed kolejnym krokiem w stronę nowoczesnej cyfrowej szkoły, w której technologia – w tym sztuczna inteligencja – wspiera proces dydaktyczny, a uczniowie zdobywają umiejętności potrzebne na rynku pracy przyszłości.

Plany są imponujące: w roku szkolnym 2025/2026 do szkół podstawowych i ponadpodstawowych trafi 735 tysięcy

laptopów, laptopów przeglądarkowych i tabletów, 16 tysięcy pracowni sztucznej inteligencji (AI) oraz pracowni nauk przyrodniczych, technologii, inżynierii i matematyki (STEM).

Inwestycje obejmujące zakup sprzętu dla szkół są elementem realizacji Polityki Cyfrowej Transformacji Edukacji (PCTE), przyjętej we wrześniu 2024 r., oraz zapisów Krajowego Planu Odbudowy.

18 września 2025 r. została przyjęta i podpisana przez Radę Ministrów uchwała nr 121 w sprawie Rządowego programu wspierania organów prowadzących szkoły i placówki w rozwijaniu umiejętności cyfrowych dzieci i młodzieży na lata 2025-2029 – „Cyfrowy Uczeń”.

Program ma wspierać zarówno uczniów, jak i nauczycieli w rozwijaniu kompetencji cyfrowych, a jego nadrzędnym celem jest wyrównywanie szans edukacyjnych oraz przygotowanie młodych ludzi do życia i pracy w świecie, w którym nowe technologie odgrywają kluczową rolę.

Jakie działania należałoby podjąć, aby inicjatywy związane z wyposażaniem szkół w sprzęt cyfrowy nie podzieliły losu wcześniejszych programów, takich jak „Laboratoria Przyszłości” czy „Laptop dla ucznia”?

Co, Pana zdaniem, decyduje o tym, by wykorzystanie technologii w szkole było rzeczywiście znaczące dydaktycznie i sprzyjało realnemu rozwojowi kompetencji cyfrowych uczniów?

Jacek Pyżalski: Jestem przekonany, że w tego typu programach kluczowe znaczenie ma sposób implementacji technologii, rozumiany jako strategia wdrażania sprzętu i narzędzi cyfrowych do procesu edukacyjnego, gdyż samo ich wprowadzenie nie gwarantuje poprawy jakości edukacji.

W praktyce często to właśnie zakup sprzętu staje się celem samym w sobie – inwestuje się w urządzenia, a dopiero później pojawia się pytanie o ich realne zastosowanie dydaktyczne. Działaniom tym zazwyczaj towarzyszą szkolenia dla nauczycieli skoncentrowane głównie na obsłudze narzędzi, a nie na zmianie metod nauczania.

Tymczasem badania prowadzone w wielu krajach pokazują, że taki model ucyfrowienia edukacji nie spełnia pokładanych w nim oczekiwań, ponieważ wprowadzeniu sprzętu nie towarzyszy istotna zmiana metodyczna.

Aby sprzęt cyfrowy w szkołach przestał się marnować, należy wskazać konkretne cele edukacyjne oraz zapewnić odpowiednie kompetencje cyfrowe nauczycieli, którzy będą wiedzieli, po co mają korzystać z technologii i jak robić to produktywnie.

Jasne zasady organizacyjne oraz regularne wykorzystanie technologii w procesie nauczania sprawią, że sprzęt stanie się wartościowym narzędziem edukacyjnym, a nie martwym zasobem.

GG: Już w 1997 roku podczas XIII Konferencji „Informatyka w szkole” Erik de Corte z Uniwersytetu w Leuven (Belgia), ekspert w dziedzinie wykorzystania komputerów w nauczaniu, w swoim wystąpieniu pokazał, że wiele oczekiwań związanych z wprowadzeniem komputerów do edukacji nie spełniło się. Nieprawdziwe przede wszystkim okazało się

oczekiwanie, że komputery i technologia same przez się będą wywoływać produktywnie uczenie się. Wśród przyczyn tego stanu wymienił fakt, że komputery, a dokładnie środki i narzędzia technologii informacyjnej i komunikacyjnej, zostały wprowadzone w istniejące już środowisko i postawione jakby obok procesu dydaktycznego, ponieważ nie były dostatecznie zintegrowane z nauczaniem i dziedziną.

A jak będzie wyglądać integracja sztucznej inteligencji z edukacją? Powiedział Pan, że dziś sztuczna inteligencja nie czeka na zaproszenie, lecz sama wchodzi do szkoły. Czy w tej sytuacji łatwiej będzie ją włączyć w system edukacji czy raczej powinniśmy obawiać się dodatkowych trudności?

Jacek Pyżalski: I jedno, i drugie – bo już nieco wiem, na podstawie badań², które prowadziłem z Instytutem Badawczym NASK, jakie mogą być korzyści i jakie niebezpieczeństwa.

Właściwie wszyscy, którzy zajmują się tematyką sztucznej inteligencji, wskazują na duże ryzyko pogłębienia nierówności cyfrowych, istniejących różnic społecznych i dostępu do edukacji. Może to spowodować podział na tych, którzy będą potrafili skorzystać z mechanizmów AI i tych, dla których to będzie niedostępne, będzie ich jeszcze bardziej wykluczało. Sztuczna inteligencja może stać się również narzędziem wspierającym powierzchowność, bierność i lenistwo poznawcze.

Z drugiej strony, gdy ktoś potrafi skutecznie korzystać z AI, otwierają się przed nim obszary, w których te technologie pozwalają osiągać wręcz niesamowite rezultaty. Sztuczna inteligencja może dać szansę na spersonalizowane wsparcie ucznia, dostosowywać materiały edukacyjne do jego indywidualnych potrzeb, stylu uczenia się i tempa pracy, co zwiększa efektywność nauki. Korzystanie z narzędzi sztucznej inteligencji sprzyja rozwijaniu kompetencji cyfrowych i zdobywaniu nowoczesnych umiejętności, które są kluczowe na przyszściowym rynku pracy.

Jednak te szanse zostaną wykorzystane efektywnie tylko wtedy, gdy młodzi ludzie będą uczyć się świadomego i krytycznego korzystania ze sztucznej inteligencji, a system edukacji będzie im w tym aktywnie pomagał.

GG: Zatem kto – jacy specjaliści w ramach systemu edukacji – powinni zająć się najpierw szkoleniem nauczycieli, a potem uczniów w zakresie efektywnego i świadomego posługiwania się sztuczną inteligencją? Kto nauczy młodych ludzi, jak pytać, szukać odpowiedzi, weryfikować źródła i wykorzystywać potencjał narzędzi AI do własnego rozwoju?

Jacek Pyżalski: Specjaliści zajmujący się edukacją w zakresie sztucznej inteligencji powinni nie tylko znać technologię AI, ale przede wszystkim znać edukację i posiadać solidną wiedzę z zakresu pedagogiki. Powinni przekazywać wiedzę w sposób dostosowany do wieku i możliwości uczniów oraz łączyć naukę AI

² J. Pyżalski (red.), *Generatywna sztuczna inteligencja w polskiej szkole - przecieranie szlaków. Badania ilościowe i jakościowe nauczycieli klas 4-8 szkół podstawowych*, NASK – Państwowy Instytut Badawczy, Warszawa 2025, <https://tiny.pl/6nc09q1q5>

z rozwijaniem kompetencji cyfrowych i krytycznego myślenia. Tylko integracja tych obszarów umożliwi efektywne, bezpieczne i świadome wykorzystanie sztucznej inteligencji w edukacji młodych ludzi.

To jest technologia, która wchodzi dużo szerszym frontem niż wcześniejsze narzędzia dydaktyczne. Poprzednio mówiliśmy o technologiach jako o narzędziach, z których korzystamy podczas zajęć, ale to określenie jest tutaj zbyt wąskie i nieadekwatne. Nazwałbym tę technologię **technologią transformującą edukację** – to coś znacznie więcej niż pojawienie się nowego narzędzia, którego obsługi musimy się nauczyć. W porównaniu do komputerów osobistych, które były ważnym przełomem, ta technologia stanowi jeszcze większą rewolucję.

GG: W czasie XXXIII Forum Ekonomicznego w Karpaczu we wrześniu 2024 roku odbył się panel dyskusyjny: „Cyfrowy uczeń. Strategia dla transformacji cyfrowej edukacji”. Wzięli w nim udział reprezentanci sektora edukacji, przedstawiciele wielkiego biznesu oraz organizacji pozarządowych.

W trakcie obrad konferencyjnych sformułowano wniosek, że współczesny cyfrowy uczeń to osoba, która dorasta w otoczeniu technologii, umiejętnie wykorzystuje nowe technologie do nauki, komunikacji i rozwijania swoich pasji, a jednocześnie jest świadoma potencjalnych zagrożeń cyfrowego świata, takich jak cyberprzemoc. Uczeń ten często korzysta z urządzeń mobilnych, aplikacji edukacyjnych, materiałów w chmurze, a także jest otwarty na nowe technologie, w tym sztuczną inteligencję wykorzystywaną w celach edukacyjnych.

W webinarium otwierającym Szkołę Zimową w projekcie „Szkoła dla innowatora”³ powiedział Pan: „Im bardziej upraszczamy pewne rzeczy w edukacji, tym bardziej nie mamy prawdziwej wiedzy (...) Tymczasem dobre i umiejętnie wykorzystane badania mogą wpłynąć na praktykę, bo na przykład dzięki nim przekonamy się, że młodzież jest inna, niż się nam wydaje”.

Jak – z perspektywy Pana badań i doświadczeń – można opisać współczesnego ucznia funkcjonującego w rzeczywistości zdominowanej przez smartfony, internet i media cyfrowe? W debacie publicznej bywa, że młodych ludzi określa się mianem „cyfrowych tubylców” czy nawet „cyfrowych geniuszy”. Na ile takie etykiety są, Pana zdaniem, uzasadnione?

Jakie kompetencje są dziś kluczowe, aby uczeń potrafił świadomie sięgać do cyfrowych zasobów wiedzy i efektywnie z nich korzystać?

Jacek Pyżalski: Na pewno wciąż często mylimy częstotliwość korzystania przez młodych ludzi z cyfrowych urządzeń z ich umiejętnościami cyfrowymi. Wszystkie prowadzone przez nas badania – czy to w ramach EU Kids Online czy ySKILLS – pokazują, że dotyczy to nie tylko polskiej młodzieży.

Definicja „cyfrowego tubylca”, wprowadzona przez Marca Prensky’ego dawno, bo ponad 20 lat temu, opisuje dzieci i młodzież, które w sposób naturalny, wręcz intuicyjny obsługują cyfrowe urządzenia i gadzety – nierzadko nawet te, które mają w rękach

po raz pierwszy. Ale czy ta definicja odnosi się do samego faktu korzystania z tych urządzeń, czy też do tego, że młodzi ludzie potrafią coś z nimi zrobić?

Biorąc pod uwagę fakt, że z urządzeń cyfrowych korzysta coraz więcej osób, a wiek inicjacji cyfrowej z roku na rok się obniża – czyli że sięgają po nie coraz młodsze dzieci – można uznać, że w tym sensie rzeczywiście mamy do czynienia z „cyfrowymi tubylcami”. Ale to wąskie zdefiniowanie sytuacji.

GG: Według raportu „Brzdąc w sieci 2.0”⁴ średni wiek inicjacji korzystania z urządzeń mobilnych przez dzieci to 2 lata i 2 miesiące. Według raportu „Nastolatki 3.0”⁵ średni wiek, w którym polskie dzieci otrzymują pierwszy telefon z dostępem do internetu, to 8 lat i 5 miesięcy.

Jacek Pyżalski: Jeśli jednak przyjmiemy definicję opartą na realnych umiejętnościach – rozumianych jako zdolność do zaawansowanego, także techniczno-operacyjnego korzystania z technologii – to trudno mówić o „mistrzach cyfrowości”. Badania samooceny pokazują, że bardzo wielu młodych ludzi nie potrafi wykonać nawet podstawowych czynności, takich jak na przykład zmiana ustawień prywatności. W przypadku niektórych prostych pytań nawet jedna trzecia respondentów deklaruje brak odpowiednich umiejętności. Powszechne przekonanie, że młodzi ludzie „wszystko potrafią”, okazuje się więc nieuprawnione.

Istnieją także inne obszary kompetencji cyfrowych, które wyraźnie wymagają wzmocnienia. Kluczowe jest bowiem to, jak definiujemy same umiejętności cyfrowe – na szczęście coraz rzadziej sprowadza się je jedynie do obsługi urządzeń. Coraz częściej mówimy o pracy z informacją: wyszukiwaniu, selekcji, krytycznej analizie oraz ocenie wiarygodności treści.

Tymczasem bardzo wielu młodych ludzi – i dotyczy to całej Europy – nie posiada wystarczających kompetencji w tym zakresie. Brakuje umiejętności krytycznego myślenia i oceny informacji, co sprzyja podatności na dezinformację. Nawet w prostych badaniach deklaracyjnych znacząca większość młodzieży wskazuje, że najbardziej poprawna odpowiedź to ta, która pojawia się jako pierwsza w wynikach wyszukiwania.

Paradoksalnie dynamiczny rozwój chatbotów może ten problem jeszcze pogłębić. Już dziś nasze badania pokazują, że dla wielu młodych ludzi modele językowe stają się główną, a czasem wręcz jedyną bramą wejścia do internetu. Jeśli do tego dojdą różnego rodzaju zakazy, o których obecnie się dyskutuje, młodzi użytkownicy mogą w jeszcze większym stopniu przenieść się z mediów społecznościowych do chatbotów, które na razie nie podlegają porównywalnym regulacjom prawnym. Szkoda, że mówi się o tym tak niewiele, ponieważ w praktyce właśnie taki może być efekt tych zmian.

4 M. Rowicka, *Raport z badania Brzdąc w sieci 2.0 – używanie urządzeń mobilnych przez dzieci w wieku 4 – 6 lat a wybrane funkcje poznawcze*, <https://tiny.pl/ys22z4p-z>

5 *Nastolatki 3.0. Raport z ogólnopolskiego badania uczniów i rodziców*, NASK – Państwowy Instytut Badawczy, Warszawa 2023, <https://tiny.pl/6cf8ht64d>

3 Wykład dostępny jest pod adresem: https://tiny.pl/4qq6_495f

GG: Skoro wspomniał Pan o zakazach, kontynuujmy ten wątek. Od 10 grudnia 2025 roku dostęp młodzieży do mediów w Australii uległ znacznemu ograniczeniu. Mając na celu ochronę dzieci w internecie, wprowadzono obowiązkowy minimalny wiek 16 lat na popularnych platformach, takich jak TikTok, Instagram, Facebook, X (Twitter), Snapchat i YouTube, z zakazem zakładania kont dla młodszych dzieci, niezależnie od zgody rodziców.

Także w Polsce Klub Koalicji Obywatelskiej do końca lutego 2026 roku ma przygotować projekt ustawy ograniczającej możliwość korzystania z mediów społecznościowych przez dzieci i młodzież do ukończenia 15. roku życia. Ich propozycja inspirowana jest przepisami wprowadzonymi w Australii.

Czy tego typu rozwiązania mają w ogóle szansę powodzenia? Zwłaszcza że badania⁶ sugerują, iż takie ograniczenia nie tylko nie rozwiążą podstawowych przyczyn zagrożeń online, ale mogą mieć niezamierzone negatywne konsekwencje. Mogą pogorszyć sytuację, zamiast ją rozwiązać.

Nie ulega wątpliwości, że warto chronić prywatność dzieci i ich bezpieczeństwo w sieci za wszelką cenę. Czy Pana zdaniem kwestie dotyczące ochrony dzieci w internecie można rozwiązać technologią lub też prostymi do uchwalenia i bardzo łatwymi do ominięcia „zakazami”?

Jacek Pyżalski: Jest to kwestia bardzo dyskusyjna i nie chcę udzielać jednoznacznej odpowiedzi, ponieważ byłoby to zbyt proste. Z jednej strony dostępne są badania pokazujące, że dzieci i młodzież mają na tych platformach dostęp do treści, z którymi nie powinni mieć styczności. Jednocześnie mało kto wie, że rozwiązania australijskie wprawdzie zabraniają posiadania kont młodzieży poniżej 16 lat, ale pozwalają jej na przeglądanie tych wszystkich treści bez logowania. Oznacza to, że tego rodzaju ograniczenia nie rozwiązują podstawowego problemu – są jedynie elementem możliwego rozwiązania. Drugie, kluczowe pytanie brzmi natomiast: czy są one rzeczywiście skuteczne?

GG: Już zauważono, że w Australii wzrasta sprzedaż VPN-ów⁷, przez które zakładane są nowe konta na platformach niewymagających weryfikacji wieku.

Jacek Pyżalski: Właśnie to chciałem powiedzieć. Młodzi ludzie uciekają także na platformy chińskie i różne inne. Stosują anonimowe łącza, korzystają z kont innych osób.

Poza tym skoro w Polsce dotychczas nie wypracowano skutecznych mechanizmów weryfikacji wieku na stronach pornograficznych i hazardowych, to trudno oczekiwać, że uda się je skutecznie wprowadzić na portalach społecznościowych. Tym bardziej, że te pierwsze kategorie stron w sposób jednoznaczny niosą ze sobą większe ryzyko szkód.

6 EU Kids Online - feedback on the guidelines pursuant to Article 28(4) DSA (protection of minors), EU Kids Online, London School of Economics and Political Science, 2025, <https://tiny.pl/3vcbt9kgb> – opinia na temat wytycznych zgodnie z artykułem 28(4) ustawy o usługach cyfrowych (ochrona nieletnich).

7 VPN to Wirtualna Sieć Prywatna (ang. Virtual Private Network), która chroni połączenie internetowe za pomocą szyfrowania całego ruchu internetowego i zwiększa prywatność w sieci dzięki ukryciu adresu IP i zmianie wirtualnej lokalizacji.

GG: Rząd australijski uważa, że jest to działanie w toku, a jego ostateczny sukces będzie oceniany latami, poprzez wpływ na zdrowie psychiczne młodzieży i reakcję międzynarodową, a nie natychmiastowe pełne wyeliminowanie dostępu dzieci do social mediów.

Jacek Pyżalski: Zatem poczekajmy na wyniki badań i sprawdźmy, czy rzeczywiście nastąpi poprawa stanu zdrowia psychicznego młodzieży, zarówno w Australii, jak i w krajach, które wprowadziły zakazy w szkołach. Do tego, że przyniesie to oczekiwane efekty, podchodzę jednak sceptycznie. Wskazują na to liczne badania, między innymi szwedzkie i norweskie, które pokazują, że zakazy w dużej mierze nie są przestrzegane i mają często charakter pozorny. Niby coś robimy, ale w praktyce niewiele się zmienia. To jedna strona problemu. Drugą stanowią potencjalne skutki uboczne takich rozwiązań.

Jeśli dziecko czy młody człowiek także w domu nie otrzyma wsparcia w zakresie edukacji cyfrowej, wówczas zabraknie przestrzeni i sytuacji, w których dorośli mogliby wpływać na sposób wykorzystania przez nich mediów.

Możemy zatem postawić pytanie, czy problem polega wyłącznie na chronieniu przed mediami, czy raczej na uczeniu prospołecznego, dobrego, rozsądnego i prorozwojowego ich wykorzystywania? Próby osiągnięcia pierwszego celu powinny jednocześnie sprzyjać realizacji drugiego.

Jeżeli z roku na rok obniża się wiek inicjacji cyfrowej, a coraz młodsze dzieci – nawet w wieku przedszkolnym – stają się użytkownikami technologii, rodzi się pytanie, czy system edukacji powinien udawać, że to zjawisko nie istnieje. Czy raczej powinien oswojać technologie w sposób rozsądny, dostosowany do poziomu rozwojowego uczniów, nie ograniczając się wyłącznie do samego ich wprowadzania? Badania PISA pokazują, że największe korzyści osiągają uczniowie, którzy korzystają z technologii w szkole w sposób umiarkowany i celowy, pod opieką kompetentnych nauczycieli.

Podejście polegające na ograniczaniu dostępu do mediów i zakazywaniu urządzeń w szkołach jest zbyt upraszczające i bywa interpretowane w dyskursie społecznym jako rozwiązanie typu *low cost* lub *no cost measures*, czyli niskokosztowe albo bezkosztowe.

Sensowna edukacja dotycząca technologii jest kosztowna, trudna i czasochłonna, natomiast wydanie rozporządzenia ograniczającego lub zakazującego ich używania jest rozwiązaniem prostym. Fakt, że takie regulacje mogą nie działać lub generować skutki uboczne, często pozostaje poza obszarem zainteresowania decydentów.

Ten sposób okazywania troski o młode pokolenie przemawia do wielu osób, które nie dostrzegają, że technologie pozostające poza zasięgiem oddziaływań wychowawczych i nieoswojone w domu, szkole czy innej placówce edukacyjnej mogą być równie szkodliwe i stanowić realne zagrożenie.

Co więcej, moim zdaniem oczekiwania, że działania te przyniosą efekty w postaci poprawy wyników w nauce, jakości relacji społecznych, większej aktywności dzieci podczas przerw czy redukcji zjawiska cyberprzemocy, są nieuzasadnione.

Jako osoba badająca te zjawiska od ponad 25 lat mogę stwierdzić, że realne efekty może natomiast przynieść konsekwentne monitorowanie nieedukacyjnego wykorzystywania technologii podczas zajęć dydaktycznych, tak aby uczniowie w czasie lekcji czy wykładów nie wykorzystywali swoich urządzeń cyfrowych do działań niezwiązanych z procesem uczenia się.

Zamiast poszukiwać poprzez zakazy łatwych lub pozornych rozwiązań dla trudnych problemów, warto koncentrować się na działaniach, które rzeczywiście wspierają proces edukacyjny. Zakazy same w sobie nie uczą odpowiedzialności ani nie poprawiają relacji – przeciwnie, mogą prowadzić do pogłębiania konfliktu między szkołą a uczniami.

GG: Jest Pan jednym z najważniejszych polskich badaczy zajmujących się przemocą rówieśniczą, zwłaszcza w jej współczesnych, osadzonych w mediach cyfrowych formach, specjalistą od profilaktyki ryzykownych zachowań młodzieży. Został Pan do tego znakomicie przygotowany, kończąc najpierw kierunek pedagogika specjalna, specjalność resocjalizacja na Uniwersytecie Łódzkim, a następnie Studium Profilaktyki Uzależnień oraz kurs kwalifikacyjny mediacji sądowej „Mediacje między ofiarą a sprawcą”.

Jest Pan autorem licznych publikacji poświęconych tej tematyce, w tym pierwszej na polskim rynku monografii naukowej dotyczącej cyberprzemocy „Agresja elektroniczna wśród dzieci i młodzieży”⁸.

Zajmując się tym zagadnieniem tak długo, miał Pan dobrą okazję do obserwacji, jak na przestrzeni lat zmieniały się skala, charakter i formy przemocy rówieśniczej. Na przykład niepokojące są statystyki dotyczące współczesnej przemocy elektronicznej. Według raportu z ogólnopolskiego badania uczniów i rodziców „Nastolatki”⁹, przygotowanego przez Instytut Badawczy Naukowa i Akademicka Sieć Komputerowa (NASK), co trzeci nastolatek przyznaje, że doświadczył przemocy w internecie.

Jakie są główne cechy współczesnej przemocy rówieśniczej, także cyberprzemocy? Czy potrafimy określić, w jakich warunkach się rozwija i jak jej zapobiegać?

Jacek Pyżalski: Zacznijmy od tego, że kiedy mówimy o przemocy rówieśniczej – czyli przemoc, którą młodzi ludzie stosują wobec swoich rówieśników – mamy na myśli różnorodne formy tego zjawiska. Przemoc może być fizyczna, polegająca na fizycznym atakowaniu ciała innych ludzi, niszczeniu własności. Może być słowna (np. wyzwiska, plotki), seksualna, cyber, czyli prowadzona za pomocą narzędzi cyfrowych (np. hejt w sieci). Może być także relacyjna,

polegająca na tym, że się kogoś wyklucza z grupy, nie rozmawia z nim, nie utrzymuje kontaktów, izoluje.

Przemoc może także przybierać najpoważniejszą formę, jaką jest *bullying*, którym w badaniach światowych interesujemy się szczególnie, zwłaszcza w obszarze edukacji. W *bullyingu* te wszystkie rzeczy dzieją się w specyficzny sposób: przez długi czas, wobec tej samej osoby, z nierównowagą sił, kiedy sprawca bądź sprawcy są silniejsi od ofiary i działają celowo i intencjonalnie. Ponadto *bullying* rozgrywa się w kontekście grupy rówieśniczej, często przy udziale świadków, których reakcje mogą podtrzymywać lub ograniczać to zjawisko.

Przynosi to katastrofalne skutki dla zdrowia psychicznego ofiary, prowadząc do silnego lęku, depresji, obniżenia poczucia własnej wartości. Potwierdzają to badania, które prowadzi się w świecie już od lat siedemdziesiątych XX wieku, czyli ponad 50 lat. Właśnie w tamtych czasach Norwegia musiała zająć się przemocą rówieśniczą ze względu na dużą liczbę samobójstw wśród młodzieży. Widzimy zatem, że obraz świata jako miejsca pięknego, szczęśliwego i pozbawionego wielu problemów, który wielu osobom jawi się jako rzeczywistość minionych czasów, w istocie nie jest prawdziwy.

W krajach europejskich od dziesięciu do kilkunastu, a w niektórych badaniach nawet kilkudziesięciu procent młodych ludzi z danego rocznika doświadcza przemocy rówieśniczej.

Polska od wielu lat ma średnie wyniki, jeśli chodzi o ten rodzaj przemocy. To znaczy, że nie jesteśmy krajem, w którym przemoc rówieśniczej jest bardzo dużo, ani takim, w którym jest jej szczególnie mało. To niby dobrze, ale to nigdy dobrze nie jest ze względu na krzywdę, jakiej doświadcza każde dziecko czy młody człowiek. Na szczęście nie jesteśmy też jakimś liderem przemocy rówieśniczej, chociaż czasami spotykamy się z takim alarmującym przekazem medialnym.

Przemoc rówieśnicza pojawia się wszędzie, trudno byłoby wskazać taki kraj, w którym szkoły byłyby wolne od tego zjawiska. Przemoc rówieśnicza jest dość egalitarna, to znaczy występuje w różnych grupach wiekowych, we wszystkich miejscach, bez względu na to, czy jest to renomowana szkoła w dużym mieście, czy szkoła w tzw. „trudnej dzielnicy”. Nawet w literaturze pięknej znajdziemy przykłady przemocy rówieśniczej.

Jest to zjawisko wynikające ze sposobu funkcjonowania społeczności ludzkich, a także relacyjnych i społecznych mechanizmów funkcjonujących w grupie rówieśniczej.

Jak można temu przeciwdziałać, to temat na bardzo długą rozmowę. Najważniejszą rzeczą, którą chcę podkreślić, jest fakt, że w nowych grupach – takich, w których przemoc jeszcze się nie pojawiła – można i warto działać na rzecz budowania więzi i pozytywnych relacji. Nie ma skuteczniejszego sposobu zapobiegania przemocy niż tworzenie silnej wspólnoty.

8 J. Pyżalski, *Agresja elektroniczna wśród dzieci i młodzieży*, Gdańsk 2011

9 A. Ładna (red.), *Nastolatki. Raport z ogólnopolskiego badania uczniów i rodziców – raport badawczy*. NASK – Państwowy Instytut Badawczy, Warszawa 2025, <https://tiny.pl/qd6zc729f>

GG: Czyli wracamy do relacji, będących fundamentem bezpiecznego i wspierającego środowiska edukacyjnego, które sprzyja zarówno zapobieganiu przemocy, jak i rozwojowi społeczno-emocjonalnemu uczniów.

Jacek Pyżalski: Tak, ale tym razem relacji rówieśniczych, czyli tych horyzontalnych, równoległych pomiędzy młodymi ludźmi. Bo to nie wiedza nas chroni – możemy wiedzieć, czym jest przemoc, a mimo to stać się sprawcą przemocy. Musimy tworzyć więzi z innymi ludźmi.

Najczęściej mówi się o konieczności reagowania na przemoc i jest to bardzo ważne – trzeba reagować zwłaszcza na te drobne przejawy, aby nie dopuścić do eskalacji i poważniejszych sytuacji. Chodzi o to, by nie czekać, aż pojawi się prawdziwy *bullying* i jego poważne konsekwencje.

GG: W Polsce umiemy trafnie diagnozować problemy społeczne, jednak znacznie gorzej radzimy sobie z wdrażaniem działań, które miałyby im zapobiegać.

Dlaczego, mimo wysiłków wielu szkół, dyrektorów, nauczycieli, wychowawców, organizacji pozarządowych i instytucji, które od lat zwracają uwagę na problem przemocy rówieśniczej, nie udało się stworzyć wystarczająco skutecznych mechanizmów, by realnie walczyć z tym zjawiskiem? Czym, Pana zdaniem, powinna charakteryzować się skuteczna profilaktyka?

Czy walka z przemocą rówieśniczą nie jest skazana na przegraną, gdy cały internet, media społecznościowe oczekają hejtem? Dzieci uczą się przez przykład.

Jacek Pyżalski: Po pierwsze, nikt nie znalazł skutecznego mechanizmu – nie ma takiego kraju na świecie, który by sobie z tym poradził i rozwiązał ten problem.

Po drugie, być może robimy za mało lub nie do końca zajmujemy się wszystkimi istotnymi aspektami przeciwdziałania przemocy. Na przykład możemy mieć zajęcia edukacyjne na temat przeciwdziałania przemocy czy procedury reagowania, ale gdy przyjrzymy się praktykom nie tylko w Polsce, ale szerzej, zauważymy, że w zakresie budowania i wspierania wspólnoty klasowej jesteśmy dużo bardziej ograniczeni. Mamy znacznie mniej propozycji. Różne mogą być tego przyczyny, ale po wielu latach zajmowania się tym tematem uważam, że lekceważymy lub pomijamy ważne obszary, które mogłyby stanowić kluczowe elementy skutecznej profilaktyki przemocy.

Należą do nich przede wszystkim klimat społeczny szkoły, który wpływa na poczucie bezpieczeństwa i więzi między uczniami, a także dynamika grupy rówieśniczej, gdzie normy i presje społeczne decydują o zachowaniach agresywnych lub wspierających.

Ponadto istotne znaczenie mają kompetencje społeczne i emocjonalne uczniów, takie jak umiejętność empatii, rozwiązywania konfliktów czy odpowiedzialność za innych, które są często marginalizowane na rzecz przedmiotowych treści dydaktycznych. Również relacje między uczniem a nauczycielem, zwłaszcza jakość komunikacji i poziom zaufania, są zaniedbywane, mimo że mogą znacząco wpływać na zgłaszanie problemów i efektywność interwencji. Zwłaszcza

niewystarczająca pozostaje edukacja w zakresie roli świadków przemocy, którzy mogą przyczyniać się do jej eskalacji lub wygaszania.

Wreszcie, zamiast skupiać się na powierzchownych rozwiązaniach, takich jak zakazy używania technologii, które często nie eliminują problemu, konieczne jest uwzględnienie ciągłości zjawisk między światem offline i online, zamiast przeciwstawiania ich sobie.

GG: Wiele z tych zagadnień wchodziło w zakres zajęć przedmiotu edukacja zdrowotna, jednak mało kto się zapisał na ten przedmiot. Jak widać, to wielka szkoda.

Czy sztuczna inteligencja w kontekście funkcjonowania młodych ludzi stanowi narzędzie sprzyjające przeciwdziałaniu przemocy rówieśniczej, czy raczej czynnik, który ją zaognia?

Jacek Pyżalski: Sztuczna inteligencja dodatkowo zaognia tę sytuację, ponieważ wprowadza wiele nowych zjawisk, takich jak na przykład relacje parapersonalne i hiperpersonalne z technologią. Opisują one specyficzne formy więzi, w których technologia wzmacnia poczucie bliskości, często kosztem realizmu, wzajemności lub równowagi emocjonalnej.

Część użytkowników narzędzi AI – i nie są to tylko młodzi ludzie – zaczyna nawiązywać z nimi relacje przypominające relacje osobowe. Stają się one swoistym substytutem relacji lub narzędziem służącym do automatyzacji relacji i komunikacji społecznej.

Za pomocą tych narzędzi ludzie odpowiadają na maile, piszą listy czy przygotowują teksty wystąpień. Można zatem zauważyć, że część użytkowników ma tendencję do przekazywania tego, co jest kluczowe w relacjach międzyludzkich – czyli komunikacji – w ręce sztucznej inteligencji.

GG: Sztuczna inteligencja nie przerywa, nie ocenia, zawsze ma czas. Coraz więcej osób mówi wprost: łatwiej im rozmawiać o emocjach z chatbotem niż z drugim człowiekiem. Młodzi ludzie mogą szukać wsparcia emocjonalnego w AI zamiast u rówieśników. I choć brzmi to jak scenariusz filmu *science fiction*, badania pokazują, że to już codzienność.

Jacek Pyżalski: Znajdujemy się obecnie na etapie, w którym wielu z nas próbuje przewidywać dalszy rozwój sytuacji. Pojawia się wiele sądów i opinii, co sprawia, że funkcjonujemy w pewnym stanie poznawczego chaosu wokół tych zagadnień. Jednocześnie niewiele z nich zostało dotąd rzetelnie zbadanych. Przewidujemy zarówno potencjalne zagrożenia, jak i możliwe korzyści związane z wykorzystaniem sztucznej inteligencji.

Jako empirysta staram się odnosić tego typu rozważania do wyników badań naukowych. Tymczasem jak dotąd zakres przeprowadzonych badań jest znacznie mniejszy, niż byśmy chcieli i potrzebowali.

GG: Kończąc temat przemocy, chciałabym jeszcze uzupełnić, że na początku stycznia tego roku dołączył Pan do Rady Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę, która od wielu lat działa na rzecz ochrony dzieci przed szkodliwymi treściami, sekstingiem, uwodzeniem i cyberprzemocą.

Edukacja w czasach pandemii wirusa COVID-19

Z dystansem o tym, co robimy obecnie jako nauczyciele

Redakcja naukowa

Jacek Pyżalski



W dobie narastających wyzwań związanych z bezpieczeństwem dzieci online i przemocą rówieśniczą jest to na pewno dla Fundacji szczególnie wzmocnienie i ekspercka pomoc.

Chciałabym teraz nieco cofnąć się w czasie. Wielokrotnie podkreślał Pan, że zamknięcie szkół podczas pandemii na tak długo (od marca 2020 r. do maja 2021 r.) było dla całego systemu oświaty wyjątkowo trudnym wyzwaniem. Szkoły organizowały zdalne nauczanie, jak potrafiły. Wykorzystywały w tym celu dostępne środki multimedialne: smartfony, tablety czy komputery, narzędzia informatyczne w postaci platform i zasoby edukacyjne, do których miały dostęp.

Oceńił to Pan w następujący sposób: „Jako badacz uważam, że doświadczamy czegoś optymistycznego – że w tak szybkim tempie nastąpiła adaptacja środowiska do nauczania online i poradziliśmy sobie. Nawet jeśli ta adaptacja nie jest doskonała, w wielu sytuacjach to jest i tak mistrzostwo świata, że funkcjonuje to tak jak funkcjonuje, często całkiem dobrze. Uważam, że to jest ogromny sukces środowiska nauczycielskiego. Oczywiście zdolność krytycznego przyglądania się tym działaniom i ich ulepszanie są niezbędne”.

Jest Pan jednym z autorów badań i raportu „Zdalna edukacja – gdzie byliśmy, dokąd idziemy?”¹⁰, który stanowi kompleksową analizę zdalnej edukacji w Polsce w warunkach

kryzysu, uwzględniającą aspekty techniczne, pedagogiczne i społeczne. Dostarcza on nie tylko diagnozy, ale i wskazówek na przyszłość, podkreślając, że technologia sama w sobie, bez odpowiedniego wsparcia i dbałości o relacje, nie rozwiązuje problemów edukacyjnych.

Czego mogliśmy się dowiedzieć z tych badań? Jestem ciekawa Pana refleksji dotyczących tego okresu, który dla całego społeczeństwa stał się swoistą, przyspieszoną lekcją informatyki, lekcją wykorzystania nowoczesnych technologii w procesie nauczania.

Jacek Pyżalski: To prawda – prowadziliśmy na ten temat bardzo wiele badań, zarówno o zasięgu krajowym, jak i międzynarodowym. Obejmowały one różne grupy badawcze: uczniów, nauczycieli oraz studentów, a ich efektem było powstanie licznych publikacji.

Podobnie jak Wasz Ośrodek, wspieraliśmy nauczycieli na różne sposoby. Zaledwie w ciągu 19 dni od zamknięcia szkół wydaliśmy – nie dysponując na ten cel żadnymi środkami – publikację: *Edukacja w czasach pandemii wirusa COVID-19. Z dystansem o tym, co robimy obecnie jako nauczyciele*¹¹. Była to jedna z pierwszych tego typu publikacji i osiągnęła pół miliona pobrań. Do dziś spotykam nauczycieli, którzy mówią, że dosłownie uratowała ich w tamtym czasie – zwłaszcza że początkowo nie było jeszcze zbyt wielu materiałów.

10 G. Ptaszek, M. Bigaj, M. Dębski, J. Pyżalski, G.D. Stunża, *Zdalna edukacja – gdzie byliśmy, dokąd idziemy? Wstępne wyniki badania naukowego „Zdalne nauczanie a adaptacja do warunków społecznych w czasie epidemii koronawirusa”*, Warszawa 2020, <https://tiny.pl/86s04b4p7>

11 J. Pyżalski (red.), *Edukacja w czasach pandemii wirusa COVID-19. Z dystansem o tym, co robimy obecnie jako nauczyciele*, Warszawa 2020, https://tiny.pl/rk6_q9h8f

Obok praktycznych wskazówek dotyczących prowadzenia lekcji w nowych warunkach, tekst zawierał porady, jak zadbać o kwestie wychowawcze i komunikację z uczniami. Czuję dużą satysfakcję, że udało nam się to zrealizować, choć doskonale pamiętam swój wysiłek, pracę nad składem dzień i noc, aby powstało coś naprawdę sensownego. Było to dla mnie niezwykle cenne doświadczenie.

Prowadziliśmy również webinaria, które osiągały bardzo duże zasięgi. Przykładowo webinarium poświęcone temu, jak w warunkach nauczania zdalnego wspierać klasę wychowawczo, w ciągu zaledwie dwóch dni osiągnęło kilkadziesiąt tysięcy wyświetleń. Widać było, że wszyscy byli spragnieni wiedzy i wskazówek – uczestnicy zadawali pytania, komentowali, wspólnie zastanawiali się, jak sobie poradzić z tą nową sytuacją.

Był to czas ogromnej mobilizacji dla nas wszystkich. Jednocześnie bardzo wyraźnie czuliśmy, jak istotną rolę odgrywa edukacja i jak wielką ma wartość w momentach kryzysu.

Należy podkreślić, że technologie cyfrowe były w tym czasie narzędziem absolutnie koniecznym – w istocie nas uratowały. Trudno mi sobie wyobrazić, co by się działo, gdybyśmy nie mieli do nich dostępu.

W środowisku oświatowym nastąpiła powszechna mobilizacja, samorządy zadbały o sprzęt dla uczniów, nawet firmy technologiczne zaangażowały się, udostępniając bezpłatnie potrzebne narzędzia, mimo że mogły wykorzystać tę sytuację komercyjnie.

Chciałbym też szczególnie docenić polskich nauczycieli – poradzili sobie, a adaptacja środowiska edukacyjnego do nauczania online nastąpiła w niezwykle szybkim tempie. W czasie, gdy my prowadziliśmy już zajęcia z wykorzystaniem interaktywnych narzędzi, w wielu innych krajach uczniom wysyłano paczki z materiałami w formie PDF.

Ciekawy był również wpływ nauczania zdalnego na zdrowie psychiczne uczniów, ponieważ badaliśmy konkretne wskaźniki w tym zakresie. Na przykład we wszystkich prowadzonych badaniach potwierdzało się, że od 5 do 10% uczniów na tej zmianie zyskiwało. Byli to przede wszystkim uczniowie, którzy gorzej funkcjonowali w tradycyjnym modelu nauczania – na przykład z powodu trudnych relacji rówieśniczych.

Pokazuje to, że sytuacja nie była jednoznaczna i nie da się jej opisać wyłącznie w kategoriach strat. Nie chciałbym w tym miejscu wchodzić w szczegółowe analizy, ale warto mieć świadomość tej różnorodności doświadczeń.

GG: Dlaczego ta wymuszona cyfryzacja była tylko epizodem, dlaczego nie weszła na stałe do praktyki edukacyjnej, nie stała się impulsem do przededefiniowania edukacji i trwałej zmiany modelu edukacji? A może się mylę?

Jacek Pyżalski: Edukacja zdalna podczas pandemii była ważnym doświadczeniem, które pokazało wyzwania i możliwości, ale brakowało **warunków, kompetencji i świadomego podejścia**, aby stała

się trwałym impulsem do głębokiej zmiany modelu edukacji.

Edukacja zdalna była koniecznością wynikającą z sytuacji pandemicznej, a nie zaplanowaną, strategiczną zmianą systemu. Brak długofalowego planu i zintegrowanego podejścia sprawił, że wiele praktyk zdalnych było tymczasowych i po zakończeniu pandemii powrócono do tradycyjnego modelu.

GG: Obecny świat jest pełen niepokoju. Nie tylko epidemia, ale także inne przyczyny mogą spowodować konieczność powrotu do tego trybu pracy w szkołach. Pandemia dobitnie pokazała znaczenie kompetencji cyfrowych nauczycieli i uczniów, a nawet rodziców. Jednak skuteczna nauka w systemie online wymaga także wielu innych ważnych kompetencji: organizacyjnych, komunikacyjnych czy społecznych i moralnych.

Jakie najważniejsze wskazówki dałby Pan osobom odpowiedzialnym za edukację, aby nie powtórzyć popełnionych błędów?

Jacek Pyżalski: Najważniejszą lekcją, którą należy wyciągnąć z tego okresu, powinno być przeświadczenie, że wartość technologii w edukacji zależy od tego, jak się ją wykorzystuje – ważniejsze jest „jak” niż „co” – sposób użycia liczy się bardziej niż samo narzędzie. Zwłaszcza w kontekście relacji międzyludzkich, kompetencji cyfrowych i dbania o dobrostan, a nie tylko samego dostępu do narzędzi cyfrowych.

Pandemia obnażyła też błędne przekonanie, że młodzi ludzie automatycznie świetnie radzą sobie z technologią. Pojawiały się głosy, że uczniowie „pokochają” naukę zdalną, bo przecież lubią technologie cyfrowe i potrafią się nimi posługiwać. Tymczasem szybko okazało się, że nauczanie online było dla wielu z nich męczące, mało efektywne i obciążające.

W rzeczywistości kompetencje potrzebne do skutecznego uczenia się online są zupełnie inne niż te związane z codziennym korzystaniem z urządzeń cyfrowych czy mediów społecznościowych. I właśnie w tym obszarze pojawiło się jedno z największych wyzwań – zarówno dla uczniów, jak i dla nauczycieli.

Jeśli ktoś wiedział, jak pracować z technologią, to przy użyciu tych samych narzędzi potrafił robić naprawdę niezwykle rzeczy.

Najważniejszy wniosek jest taki: uczmy się, gdzie technologia w edukacji jest potrzebna, a gdzie nie. Jej wpływ na edukację nie jest cechą samej technologii, lecz cechą **edukacji z technologią**, sposobu, w jaki jest włączona w proces dydaktyczny. Sam sprzęt niczego nie gwarantuje – a czasem samo „dosprzętowanie” może wręcz zaszkodzić i pogorszyć sytuację. Szkoda, że wiele osób jeszcze tego nie rozumie.

Bardzo ważne jest również systematyczne rozwijanie kompetencji cyfrowych nauczycieli, nie tylko w sensie technicznym, ale przede wszystkim metodycznym i wychowawczym: jak mądrze dobierać narzędzia, jak dbać o relacje online, jak wspierać dobrostan uczniów w środowisku cyfrowym.

Doświadczenie pandemii pokazało, jak istotna jest **elastyczność systemu edukacji**. Umiejętność szybkiego reagowania, współpraca między szkołami, samorządami i instytucjami oraz gotowość do uczenia się nowych rzeczy to kapitał, którego nie powinniśmy stracić.

GG: Od wielu lat zajmuje się Pan naukowym badaniem dobrostanu środowiska oświatowego, ze szczególnym uwzględnieniem nauczycieli. Przypomnę, że w 2009 roku w Instytucie Medycyny Pracy w Łodzi kierował Pan reprezentatywnymi badaniami dotyczącymi kondycji psychofizycznej polskich nauczycieli¹².

Wypalenie zawodowe nauczycieli jest poważnym wyzwaniem współczesnej edukacji, zwłaszcza w kontekście rosnących wymagań związanych z cyfryzacją i dynamicznymi zmianami technologicznymi. Nauczyciele często doświadczają presji wynikającej z konieczności ciągłego doskonalenia kompetencji cyfrowych, adaptacji do nowych narzędzi oraz oczekiwań społecznych, co może prowadzić do stresu, frustracji i wyczerpania zawodowego.

Sporo nowych czynników wywołujących stres przyniosła pandemia. Znajduje to odzwierciedlenie w raporcie z badań przeprowadzonych z Pana udziałem „Zdalne nauczanie a adaptacja do warunków społecznych w czasie epidemii koronawirusa”¹³.

Na problem stresu i wypalenia zawodowego nauczycieli zwraca Pan uwagę także w książce pod Pana redakcją *Edukacja w czasach pandemii wirusa COVID-19*¹⁴.

Dobrostan zawodowy nauczycieli i kadry zarządzającej to jeden z najważniejszych filarów skutecznej edukacji – dopiero gdy będzie na odpowiednim poziomie, nauczyciele będą w stanie efektywnie pracować nad rozwojem uczniów.

Kto i w jaki sposób powinien zadbać o dobrostan nauczycieli, aby było na kim budować edukację? Które formy wsparcia (osobiste, zespołowe i instytucjonalne) mają największe znaczenie w ograniczaniu wypalenia nauczycieli?

Jacek Pyżalski: To kolejny, niezwykle złożony problem, którego nie da się rzetelnie omówić w tak krótkim czasie. Mówiąc w największym skrócie – nauczycielom można i należy zapewnić realne wsparcie na wielu poziomach.

Z jednej strony system makro powinien zadbać o to, żeby partycypacyjnie zmieniać edukację, wprowadzać zmiany z aktywnym udziałem zainteresowanych osób i grup, a nie odgórnie, „z góry na dół”.

Zmiany w przepisach, wprowadzanie nowych przedmiotów czy modyfikacje sposobu pracy i wynagrodzeń powinny ułatwiać życie nauczycielom, uczniom i rodzicom, a nie powodować chaos w szkołach. Potrzebna jest zmiana podejścia decydentów do nauczycieli i ich pracy. Można powiedzieć, że władze centralne mają w tym obszarze jeszcze wiele do nadrobienia.

Bardzo dużo można zrobić na poziomie samej placówki oświatowej. Kluczowe znaczenie ma sposób zarządzania szkołą, przejrzystość wewnętrznych procedur, panująca w niej atmosfera oraz jakość komunikacji w zespole. Równie istotne są struktury wsparcia społecznego – to, czy nauczyciele rywalizują ze sobą, czy potrafią współpracować.

Wspólnota nauczycieli odgrywa kluczową rolę w radzeniu sobie z wyzwaniami zawodowymi. Wsparcie koleżeńskie to jeden z najskuteczniejszych czynników chroniących przed wypaleniem. Niestety, mobbing ze strony dyrekcji, ale też kolegów, nie jest w placówkach oświatowych wyjątkowym zjawiskiem, zresztą nie tylko w Polsce.

Nie można też pomijać innych pozytywnych działań podejmowanych w placówkach – na przykład inicjatyw z zakresu promocji zdrowia, którymi przez lata zajmowała się prof. Magdalena Woynarowska-Sołdan z Wydziału Nauk o Zdrowiu Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego.

Możemy także wiele zrobić sami dla siebie. Badania nad wypaleniem i stresem zawodowym pokazują wyraźnie, że posiadanie hobby oraz dostosowana do naszych możliwości i sposobu funkcjonowania regularna aktywność fizyczna realnie chronią przed przeciążeniem i pomagają zachować równowagę.

GG: Pamiętam doskonale Pana artykuł, opublikowany w piśmie „Dyrektor Szkoły”, pod znaczącym tytułem: *Aby dbać o zdrowie ucznia, samemu trzeba być zdrowym*. Poruszał on kluczowy problem wypalenia zawodowego nauczycieli i trafnie podkreślał, że aby uczyć dzieci dbałości o zdrowie, także psychiczne, dorośli muszą najpierw zadbać o siebie – tworząc zdrowe środowisko i dając pozytywny przykład.

Jacek Pyżalski: Podsumowując, jeśli chcemy realnie zajmować się tym problemem systemowo, musimy działać na trzech poziomach: centralnym, placówkowym i indywidualnym – wszystkie są równie ważne. Nie da się na przykład nauczyć kogoś, kto doświadcza mobbingu, by w takiej sytuacji po prostu się relaksował – to bez sensu. Najpierw trzeba wyeliminować źródło mobbingu. Podobnie trudno skutecznie pracować nawet w najlepiej zarządzanej placówce, jeśli cały system edukacji jest niestabilny i zmienia się skrajnie w krótkim czasie.

GG: Od wielu lat angażuje się Pan aktywnie na rzecz edukacji informatycznej, chętnie dzieli się swoją wiedzą, podejmuje współpracę z instytucjami działającymi na rzecz edukacji w celu inicjowania pozytywnych zmian w oświacie.

Pana kwalifikacje, wiedza oraz doświadczenie stały zapewne u podstaw powołania do Rady do spraw Informatyzacji Edukacji, która jest ciałem doradczym przy Ministrze Edukacji Narodowej. Czy mógłby Pan przybliżyć Czytelnikom, nad czym obecnie Rada pracuje?

Jacek Pyżalski: Rada, zgodnie z zakresem swoich zadań, zajmuje się wieloma zagadnieniami związanymi z rozwojem społeczeństwa informacyjnego, edukacją medialną, bezpieczeństwem cyfrowym oraz

12 J. Pyżalski, D. Merecz, *Psychospołeczne warunki pracy polskich nauczycieli*, Kraków 2010, <https://tiny.pl/ppbm87qd2>

13 G. Ptaszek, M. Bigaj, M. Dębski, J. Pyżalski, G.D. Stunża, dz. cyt.

14 J. Pyżalski (red.), *Edukacja w czasach pandemii wirusa COVID-19*, dz. cyt., s. 18.

podnoszeniem jakości kształcenia z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych.

Obecnie pracujemy między innymi nad zagadnieniami związanymi z procesem cyfrowej transformacji edukacji w ramach Krajowego Planu Odbudowy (KPO), realizowanym przez Ministerstwo Edukacji Narodowej we współpracy z Ministerstwem Cyfryzacji. W szczególności podejmowaliśmy tematy dotyczące obecności edukacji informatycznej oraz rozwoju kompetencji cyfrowych w podstawach programowych. Rada wyrażała również swoje opinie na temat proponowanych rozwiązań oraz wcześniej sygnalizowanych ograniczeniach dotyczących korzystania z mediów społecznościowych i telefonów w szkole przez dzieci i młodzież. Zajmowaliśmy się także problematyką wykorzystania sztucznej inteligencji w polskich szkołach.

GG: Czy Pana zdaniem zapisy dotyczące sztucznej inteligencji powinny znaleźć się w podstawach programowych kształcenia ogólnego?

Jacek Pyżalski: Zdecydowanie tak – choć w pewnym sensie są one już częściowo obecne. Uważam jednak, że powinny zostać wyraźnie wzmocnione. Jest to konieczne, ponieważ sztuczna inteligencja albo stanie się obszarem, który świadomie ukształtujemy jako narzędzie edukacyjne, albo – niezależnie od naszych działań – sama zacznie kształtować edukację.

GG: Jest Pan osobą niezwykle zajętą, profesorem na Wydziale Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, pomysłodawcą, kierownikiem i wykonawcą wielu międzynarodowych i krajowych projektów badawczych.

Należą do nich m.in. takie prestiżowe projekty międzynarodowe, jak: ECIP (European Cyberbullying Intervention Project), EU Kids Online¹⁵ – prowadzony w ramach międzynarodowej sieci badawczej, ySkills (Youth Skills) – program mający na celu wzmocnienie pozytywnego wpływu środowiska cyfrowego czy Lights4Violence – program profilaktycznego przeciwdziałania przemocy rówieśniczej.

Reprezentuje Pan Polskę w akcjach COST Europejskiej Fundacji Nauki¹⁶. Jest Pan wiceprezesem Polskiego Towarzystwa Edukacji Medialnej, członkiem Rady Centrum Edukacji Obywatelskiej oraz Rady Programowej Fundacji Orange, członkiem Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN oraz Zespołu ds. Przeciwdziałania Uzależnieniom Behawioralnym w Krajowym Centrum Przeciwdziałania Uzależnieniom, członkiem Rady Naukowej Holistic Think Tank.

Konfucjusz powiedział: „Wybierz pracę, którą kochasz, a nie będziesz musiał pracować nawet jednego dnia w swoim życiu” – co oznacza, że pasja i zamiłowanie do wykonywanych zadań sprawiają, że praca staje się przyjemnością, a nie przykrym obowiązkiem.

Dzisiaj modna staje się inna idea: „Work-life balance”, czyli równowaga między życiem zawodowym a prywatnym.

Biorąc pod uwagę Pana liczne obowiązki, czy znajduje Pan jeszcze czas na swoje pasje i zainteresowania, takie jak turystyka górską, zwłaszcza Beskid Śląski i Żywiecki oraz czytanie biografii i autobiografii?

Widziałam na portalu Facebook zdjęcia z Miłówki, wsi pięknie położonej w Beskidzie Żywieckim w dolinie Soły, którą Pan odwiedził pod koniec grudnia.

Jacek Pyżalski: Tak, udało mi się wyjechać na kilka dni.

Lubię pracę, która ma sens i realne znaczenie. Staram się łączyć pracę badawczą z praktyką w taki sposób, aby ich efekty były użyteczne, pomagały zrozumieć konkretne zjawiska i odpowiadały na rzeczywiste potrzeby. Od wielu lat zajmuje mnie nauka głęboko osadzona w życiu i doświadczeniu.

Czasami sytuacja wymyka się spod kontroli, ponieważ gdy coś szczególnie mnie interesuje, podejmuję się tego zadania nawet wtedy, gdy mam już bardzo wiele innych zajęć i obowiązków. Dostrzegam jednak, że muszę być bardziej konsekwentny i skuteczny w ograniczaniu liczby podejmowanych zadań, aktywności i projektów badawczych, zwłaszcza że zbliżam się do trzydziestu lat pracy zawodowej.

W naszej rozmowie zaledwie dotknęliśmy niektórych zagadnień, którymi się zajmowałem, dlatego nie chciałbym, aby ktoś, kto będzie czytał ten tekst, odniósł wrażenie, że zostały one potraktowane zbyt powierzchownie.

GG: Panie Profesorze, przy każdym z poruszanych tematów starałam się odsyłać Czytelników do odpowiednich źródeł – publikacji i wykładów – które w sposób wyczerpujący omawiają daną kwestię.

Bardzo dziękuję za poświęcony czas i rozmowę.

Jacek Pyżalski: Bardzo dziękuję za zaproszenie.

¹⁵ Oficjalną stroną projektu badawczego EU Kids Online (koordynowanego obecnie przez Uniwersytet w Oslo) jest eukidsonline.net, gdzie można znaleźć międzynarodowe raporty i wyniki badań dotyczących bezpieczeństwa dzieci w internecie

¹⁶ <https://www.cost.eu/cost-actions/what-are-cost-actions>

Szkoła po zmianie. Wiedza, kompetencje i sprawczość w Reformie 2026

dr Katarzyna Pająk-Załęska

Polska edukacja, mimo wieloletnich sukcesów w międzynarodowych rankingach, w ostatnich latach doświadczyła wyraźnych trendów spadkowych zarówno w osiągnięciach kognitywnych, jak i w sferze dobrostanu psychospołecznego uczniów. Celem działań w ramach reformy zwanej oficjalnie „Reformą26” lub „Kompasem Jutra” jest przekształcenie szkoły tak, aby lepiej odpowiadała na współczesne wyzwania społeczne, technologiczne i edukacyjne oraz przygotowywała uczniów do życia w świecie, który stawia przed nimi coraz bardziej złożone wymagania. Działania w ramach reformy zostały zaplanowane jako proces długofalowy, stopniowy i konsultowany szeroko z nauczycielami, ekspertami, rodzicami i uczniami.

Reforma wyrasta z przekonania, że polska szkoła, choć skutecznie buduje wiedzę przedmiotową, nie w pełni wykorzystuje potencjał w zakresie wspierania wszechstronnego rozwoju młodych ludzi. Intencją jest zatem pełniejsze wykorzystanie możliwości szkoły poprzez wypracowanie nowej równowagi celów systemu edukacji oraz zapewnienie, że szkoła dzięki wysokiej jakości wiedzy pozwala uczniom zrozumieć świat, dzięki kompetencjom przygotowuje do skutecznego działania, a dzięki sprawczości buduje motywację do brania odpowiedzialności.

Dane empiryczne jako fundament reformy

Diagnoza stanu polskiej edukacji rozpoczęła się od analizy wyników polskich uczniów w badaniach międzynarodowych na przestrzeni lat. Badania te umożliwiają obserwację zmian z długoterminowej perspektywy. Pod uwagę wzięto badania PISA¹, TIMSS², PIRLS³, ICILS⁴, ICCS⁵.

Spadek wyników kognitywnych w badaniach międzynarodowych

Analiza wyników badania PISA pokazuje, że między 2018 a 2022 rokiem Polska doświadczyła znaczącego spadku z czołówki światowej w zakresie umiejętności matematycznych. W matematyce średni wynik polskich uczniów spadł z 516 punktów w 2018 roku do 489 punktów w 2022 roku, co oznacza utratę pozycji lidera w regionie i spadek w tabeli wyników publikowanych przez OECD. Chociaż polscy uczniowie nadal osiągają wyniki powyżej średniej OECD, to spadek o 27 punktów jest jednym z największych wśród krajów uczestniczących w badaniu i może budzić zaniepokojenie, biorąc pod uwagę wcześniejsze sukcesy polskiej edukacji matematycznej.

Podobne negatywne trendy obserwowano w obszarze czytania ze zrozumieniem, gdzie wyniki obniżyły się z 512 punktów w 2018 roku do 489 punktów w 2022 roku, oraz w naukach przyrodniczych, gdzie odnotowano spadek z 511 do 499 punktów. Dane te wskazują na systemowy charakter problemu, który nie ogranicza się do jednego obszaru wiedzy, ale dotyczy szerokiego spektrum kompetencji poznawczych.

- 1 PISA – Program Międzynarodowej Oceny Umiejętności Uczniów (piętnastolatków), który zajmuje się oceną umiejętności czytania ze zrozumieniem, umiejętności matematycznych, rozumowania w naukach przyrodniczych oraz dodatkowego komponentu (różniącego się w kolejnych edycjach badania). Polscy piętnastolatkowie uczestniczą w badaniu PISA od roku 2000 co trzy lata.
- 2 TIMSS – Międzynarodowe Badanie Wyników Nauczania Matematyki i Nauk Przyrodniczych, mierzące poziom wiedzy i rozumowania uczniów w czwartym i ósmym roku edukacji obowiązkowej w zakresie matematyki i nauk przyrodniczych. Polska bierze udział w tym badaniu od 2011 r. w cyklu czteroletnim.
- 3 PIRLS – Międzynarodowe Badanie Postępów Biegłości w Czytaniu, przeprowadzane w czwartym roku edukacji obowiązkowej, mierzy u uczniów umiejętności rozumienia czytanego tekstu (literackiego i użytkowego). W Polsce badanie to jest przeprowadzane od roku 2006 i odbywa się w cyklu czteroletnim.
- 4 ICILS – Międzynarodowe Badanie Kompetencji Komputerowych i Informacyjnych, które mierzy gotowość uczniów ósmego roku edukacji obowiązkowej do życia w cyfrowej rzeczywistości, jednakże polscy uczniowie uczestniczyli jedynie w pierwszej edycji tego badania w roku 2013.
- 5 ICCS – Międzynarodowe Badanie Kompetencji Obywatelskich, badające wiedzę i rozumienie zagadnień z zakresu edukacji obywatelskiej, a także postawy i zachowania obywatelskie uczniów ósmego roku obowiązkowej edukacji.

Wyniki badania PIRLS 2021 wskazują, że już w czwartej klasie szkoły podstawowej polscy uczniowie, mimo wysokich osiągnięć w czytaniu (549 punktów, znacznie powyżej średniej międzynarodowej), wykazują niższe wskaźniki zaangażowania i przywiązania do szkoły w porównaniu z rówieśnikami z innych krajów. Tylko 44% polskich czwartoklasistów deklaruje, że „lubi chodzić do szkoły”, podczas gdy średnia międzynarodowa wynosi 58%. To sygnalizuje, że problemy z motywacją i dobrostanem pojawiają się już na wczesnych etapach edukacji, zanim jeszcze dojdzie do spadku wyników kognitywnych.

Podobne wnioski można wysnuć w oparciu o wyniki badania TIMSS. Polscy uczniowie osiągają wysokie wyniki w testach wiedzy, ale jednocześnie wykazują niską motywację wewnętrzną do nauki matematyki i nauk przyrodniczych. Wskaźniki takie jak „lubię uczyć się matematyki” czy „matematyka jest ważna dla mojej przyszłości” są w Polsce znacząco niższe niż w krajach o podobnych wynikach akademickich.

Kryzys dobrostanu uczniów i nauczycieli

Największym wyzwaniem są wyniki niekognitywne, wskazujące na głęboki kryzys przynależności i dobrostanu. W badaniu PISA 2022 Polska znalazła się wśród 30 krajów o najniższym poczuciu przynależności do szkoły; wskaźnik ten wyniósł $-0,31$, podczas gdy w 2015 roku wynosił $-0,25$, a w 2018 roku $-0,24$. Oznacza to, że uczniowie czują się coraz mniej związani ze szkołą. Polscy piętnastolatkarze rzadziej niż ich rówieśnicy z innych krajów deklarują, że czują się w szkole szczęśliwi (tylko 58% wobec średniej OECD 67%), mają poczucie przynależności do społeczności szkolnej (62% wobec 75% w OECD).

Dodatkowych dowodów na kryzys zaangażowania uczniów dostarcza badanie ICCS. Polscy uczniowie wykazują niższe niż średnia międzynarodowa poczucie sprawczości obywatelskiej i przekonanie o możliwości wpływania na otaczającą rzeczywistość. Tylko 38% polskich uczniów wierzy, że może wpływać na decyzje podejmowane w szkole, podczas gdy średnia międzynarodowa wynosi 52%.

Kryzys dobrostanu dotyczy również kadry pedagogicznej. Indeks satysfakcji zawodowej nauczycieli w Polsce jest jednym z najniższych wśród krajów OECD. Zgłaszają oni wysokie obciążenie pracą (średnio 42 godziny tygodniowo, z czego tylko 18 godzin to bezpośrednia praca z uczniami), niski prestiż społeczny zawodu oraz nieadekwatne wynagrodzenie w stosunku do wymaganych kwalifikacji i odpowiedzialności. Czynniki te wpływają na trudności w rekrutacji i utrzymaniu wykwalifikowanych pracowników, co stanowi poważne zagrożenie dla jakości systemu edukacyjnego. Szczególnie niepokojący jest fakt, że zawód nauczyciela przestaje być atrakcyjny dla młodych, najzdolniejszych absolwentów uczelni pedagogicznych.

Analiza podstaw programowych i kompetencji uczniów

Diagnozie sytuacji w polskiej edukacji służyło również badanie przeprowadzone przez Instytut Badań Edukacyjnych – Państwowy Instytut Badawczy (IBE PIB) w zakresie postrzegania podstawy programowej i konieczności zmian. Wykazało ono, że dotychczasowe podstawy programowe są postrzegane przez nauczycieli jako zbyt rozbudowane i przeładowane treściami. Ponad 60% pedagogów wskazywało na nadmiar materiału do realizacji w stosunku do dostępnego czasu, co skutkuje powierzchownym przerabianiem treści, kosztem głębokiego rozumienia. Nauczyciele zgłaszali, że presja realizacji rozbudowanego programu uniemożliwia stosowanie metod aktywizujących, pracy projektowej czy indywidualizacji nauczania.

Dotychczasowe podstawy programowe koncentrują się głównie na wiedzy przedmiotowej, w mniejszym stopniu uwzględniając rozwój kompetencji przekrojowych, takich jak krytyczne myślenie, kreatywność, współpraca czy zarządzanie sobą. Analiza treści podstaw programowych pokazuje, że cele związane z kompetencjami poznawczymi (krytyczne myślenie, rozwiązywanie problemów) stanowią jedynie około 15% wszystkich zapisów, podczas gdy cele związane z zapamiętywaniem i odtwarzaniem informacji dominują w strukturze dokumentów.

Podobne obserwacje przyniosła analiza wyników egzaminu ósmoklasisty z lat 2019–2024. Pokazała ona, że uczniowie najlepiej radzą sobie z zadaniami wymagającymi odtworzenia wiedzy (średnio 68% poprawnych odpowiedzi), znacznie gorzej z zadaniami wymagającymi zastosowania wiedzy w nowych kontekstach (47% poprawnych odpowiedzi), a najslabiej z zadaniami wymagającymi kreatywnego myślenia i rozwiązywania złożonych problemów (32% poprawnych odpowiedzi). Uczniowie pamiętają informacje, ale nie mają umiejętności wykorzystania ich w praktyce.

Profil absolwenta jako punkt wyjścia do zmian

Profil absolwenta i absolwentki szkoły podstawowej stał się punktem wyjścia do dalszych działań w ramach reformy „Kompas Jutra”. Określa on, jakie kompetencje, wiedzę i postawy powinni rozwijać uczniowie w trakcie edukacji. Został opracowany w oparciu o analizę dokumentów strategicznych UE i Polski, wyniki badań międzynarodowych oraz krajowych, a także doświadczenia innych krajów. Proces opracowywania profilu obejmował również konsultacje z szerokim kręgiem interesariuszy: ekspertami z różnych dziedzin, nauczycielami, rodzicami oraz przedstawicielami pracodawców i uczelni wyższych. Z kolei Profil absolwenta i absolwentki szkoły ponadpodstawowej powstawał w pełni partycypacyjnie, zaś proces jego tworzenia został opisany w osobnym raporcie⁶ dostępnym na stronie internetowej IBE PIB.

6 R. Pierwienicka, M. Pabisek, K. Pająk-Załęska, *Raport podsumowujący konsultacje Profilu absolwenta i absolwentki szkoły ponadpodstawowej*, Instytut Badań Edukacyjnych, Warszawa 2025, <https://tiny.pl/6swbwnmws9>

Struktura profilu

Profil absolwenta i absolwentki szkoły podstawowej opiera się na trzech fundamentach: wiedzy, kompetencjach i sprawczości, które wzajemnie się uzupełniają i wzmacniają. Wiedza obejmuje dziewięć obszarów tematycznych: język polski (komunikacja w języku ojczystym, literatura, kultura języka), języki obce (komunikacja w językach obcych, kompetencje międzykulturowe), matematykę (myślenie matematyczne, rozumowanie ilościowe), nauki przyrodnicze (rozumienie świata przyrody, metoda naukowa), informatykę i technologie (kompetencje cyfrowe, myślenie komputacyjne), historię i społeczeństwo (rozumienie procesów społecznych i historycznych, kompetencje obywatelskie), kulturę i sztukę (świadomość i ekspresja kulturalna), technikę (projektowanie techniczne, rozwijanie umiejętności praktycznych) oraz ruch i zdrowie (dbałość o zdrowie fizyczne i psychiczne).

Kompetencje zostały podzielone na trzy kategorie. Kompetencje poznawcze obejmują krytyczne myślenie (analizowanie informacji, ocenianie wiarygodności źródeł, formułowanie argumentów), kreatywne myślenie (generowanie nowych pomysłów, myślenie dywergencyjne, innowacyjność) oraz rozwiązywanie problemów (identyfikowanie problemów, planowanie rozwiązań, ewaluacja wyników). W skład kompetencji społecznych wchodzi: współpraca (praca w zespole, komunikacja interpersonalna, rozwiązywanie konfliktów) oraz dbanie o innych (empatia, odpowiedzialność społeczna, zaangażowanie obywatelskie). Z kolei kompetencje osobiste obejmują zarządzanie sobą (organizacja pracy, zarządzanie czasem, samodyscyplina) oraz dbanie o siebie (samoświadomość, regulacja emocji, odporność psychiczna).

Kluczową kategorią jest sprawczość (ang. *agency*), rozumiana jako przekonanie o własnej zdolności do wpływu na otaczającą rzeczywistość i kształtowania własnej przyszłości. Obejmuje cztery wymiary: samorealizację (świadomość własnych celów i wartości, podejmowanie działań zgodnych z nimi), przekonanie o własnej skuteczności (wiera we własne możliwości, wytrwałość w dążeniu do celów), poczucie przynależności do wspólnoty (identyfikacja z grupą, odpowiedzialność za wspólne dobro) oraz nastawienie na rozwój (przekonanie, że umiejętności można rozwijać, otwartość na uczenie się z błędów).

Wartości jako fundament edukacji

U podstaw profilu leżą uniwersalne wartości: wolność (szacunek dla autonomii jednostki, prawo do samostanowienia), odpowiedzialność (świadomość konsekwencji własnych działań, troska o dobro wspólne), wspólnota (solidarność, współpraca, wzajemne wsparcie), szacunek (uznanie godności każdego człowieka, akceptacja różnorodności), prawda (dążenie do poznania, uczciwość intelektualna), dobro (działanie na rzecz dobra własnego i innych), piękno (wrażliwość estetyczna, docenianie wartości kulturowych), sprawiedliwość (równe traktowanie, przeciwdziałanie dyskryminacji) i solidarność (wsparcie dla słabszych, działanie na rzecz sprawiedliwości społecznej). Te wartości stanowią etyczny fundament edukacji i powinny przenikać wszystkie działania szkoły, od codziennych interakcji między uczniami i nauczycielami po formalne procedury i regulaminy.

Osiem filarów reformy programowej

Aby faktycznie zmienić doświadczenia szkolne uczniów, skuteczna reforma edukacyjna musi obejmować program nauczania, dydaktykę i ocenianie. Dlatego w ramach reformy „Kompas Jutra” wskazano osiem wzajemnie powiązanych filarów zmian:

- **nowa podstawa programowa, czyli od informacji do rozumienia**

Nowa podstawa programowa ma jasno i precyzyjnie określać cele nawiązujące do profilu absolwenta, być spójna wewnętrznie i międzyprzedmiotowo oraz zostać napisana językiem efektów uczenia się. Ma być zarówno precyzyjna, by można w oparciu o nią tworzyć narzędzia diagnostyczne i egzaminy, jak i elastyczna, by nauczyciele mogli ją realizować według własnego pomysłu. Kluczowe jest ograniczenie informacji na rzecz pogłębiania wiedzy i koncentracja na budowaniu pogłębionego rozumienia, a nie tylko zapamiętywaniu.

- **wzmocnienie nauczycieli**

Filar ten obejmuje ulepszenie systemu wsparcia i doskonalenia nauczycieli, umożliwiającego nabycie nowych kompetencji, przygotowującego do wprowadzanych zmian. Zakłada wsparcie metodyczne ułatwiające realizację nowych celów, codzienne przygotowywanie lekcji oraz monitorowanie postępów uczniów. Istotne jest promowanie metod opartych na aktualnej wiedzy naukowej, a nie mitach edukacyjnych. Działania w ramach tego filaru obejmują przygotowanie materiałów metodycznych, przykładowych scenariuszy lekcji oraz opracowanie narzędzi diagnostycznych dostępnych dla wszystkich nauczycieli.

- **wspierające ocenianie**

Reforma zakłada redefinicję oceniania jako elementu procesu nauczania, a nie szkolnej waluty czy narzędzia do podziału na lepszych i gorszych. Ocena zachowania ma być mniej narzędziem dyscyplinującym, a bardziej informacją o rozwoju kompetencji, sprawczości i zaangażowania w życie społeczności. Warto również zwiększać rolę uczniów w procesie oceniania, co rozwinie ich umiejętność refleksji nad własnym uczeniem się i odpowiedzialność za osobisty rozwój.

- **wzmocnienie funkcji wychowawczej**

Filar ten obejmuje rozszerzenie funkcji wychowawczej o budowanie kompetencji społecznych i osobistych oraz sprawczości, jak również podkreślenie roli nie tylko wychowawcy klasy, ale wszystkich nauczycieli w tworzeniu warunków do rozwoju tychże u uczniów.

- **mądre egzaminy**

Filar dotyczący egzaminów wskazuje na potrzebę poprawy ich jakości diagnostycznej (trafności, rzetelności i porównywalności, także na przestrzeni lat), jak również umożliwienie diagnozowania na różnych etapach. Istotne jest również zmniejszenie presji egzaminacyjnej i obniżenie stawki egzaminów (zwłaszcza w przypadku egzaminu ósmoklasisty) poprzez umożliwienie powtarzania i rozciągnięcie ich w czasie oraz poszerzenie spektrum osiągnięć szkolnych diagnozowanych egzaminami.

- **dobre podręczniki**

Do deklarowanych na początku procesu podstawowych działań w ramach tego filaru należało przywrócenie recenzenta metodycznego oraz wprowadzenie formularza uwzględniającego metody o udowodnionej skuteczności oraz odpowiednie rozłożenie i przywoływanie materiału. Aby właściwie zrealizować te założenia, konieczne jest opracowanie poradników i komentarzy metodycznych do podstaw programowych oraz współdziałanie z wydawcami.

- **wspomaganie pracy szkół**

Pośród zakładanych działań znalazły się ewaluacja i monitoring oparte na edukacyjnej wartości dodanej (EWD), a także monitoring zmiennych niekognitywnych, obejmujący ewaluację i monitoring dobrostanu na równi z wynikami. Istotne jest również podkreślenie diagnostycznej funkcji egzaminów oraz zapewnienie powszechnego dostępu do wysokiej jakości narzędzi monitorujących dla nauczycieli.

- **redefinicja autonomii**

Ostatnim elementem są rozwiązania umożliwiające wprowadzenie większej elastyczności i odpowiedzialności zarówno dla szkół, jak i nauczycieli w realizacji celów edukacyjnych, przy jednoczesnym zapewnieniu wsparcia i monitorowania jakości.

Proces konsultacji

Wstępne konsultacje, stanowiące punkt wyjścia do tworzenia podstaw programowych kształcenia ogólnego dla przedszkoli i szkół podstawowych, przeprowadzono od 14 stycznia do 25 lutego 2025 roku. Zastosowano dwa sposoby zbierania opinii: ankietę internetową oraz spotkania konsultacyjne. W ankiecie wzięło udział 23 852 respondentów, w tym 5 574 nauczycieli wychowania przedszkolnego, 4 629 nauczycieli edukacji wczesnoszkolnej oraz 13 649 nauczycieli klas IV–VIII. Zorganizowano ponad 700 spotkań konsultacyjnych w całej Polsce, w których uczestniczyło łącznie ponad 10 000 nauczycieli.

Najczęstsza opinia respondentów dotyczyła nadmiernie rozbudowanej podstawy programowej. Ponad 4 600 pedagogów wskazało na obszerny materiał jako główny problem. Nauczyciele postulowali większe wsparcie krytycznego i kreatywnego myślenia uczniów, rozwijanie współpracy i empatii, zmniejszenie zakresu materiału, położenie nacisku na praktyczne umiejętności oraz bardziej elastyczne treści z większą liczbą zajęć praktycznych i projektowych.

Najczęściej wskazywanym czynnikiem świadczącym o autonomii jest możliwość wyboru metod i form pracy. Nauczyciele podkreślali, że chcieliby mieć większy wpływ na zakres materiału oraz sposób jego realizacji. Jako najważniejsze wsparcie w realizacji nowej podstawy programowej wskazywano dostęp do przykładowych scenariuszy lekcji, szkolenia dla nauczycieli i materiały dydaktyczne ułatwiające pracę.

Kontekst międzynarodowy i inspiracje dla reformy

Reforma „Kompas Jutra” wpisuje się w szerszy międzynarodowy trend w myśleniu o celach i metodach edukacji. Projekt OECD „Przyszłość Edukacji i Umiejętności 2030” (Future of Education and Skills 2030) podkreśla znaczenie kompetencji przekrojowych, sprawczości uczniów oraz zachowania równowagi między wiedzą, umiejętnościami i postawami.

Również doświadczenia innych krajów dostarczają cennych lekcji dla polskiej reformy. Finlandia, często wskazywana jako wzór skutecznej edukacji, przeprowadziła w 2016 roku reformę podstaw programowych, która położyła nacisk na kompetencje przekrojowe (*transversal competencies*) i zjawiskowe podejście do nauczania (*phenomenon-based learning*). Kluczem do sukcesu fińskiej reformy było zapewnienie nauczycielom znaczącej autonomii w realizacji celów edukacyjnych oraz inwestycja w ich rozwój zawodowy. Estonia, osiągająca jedno z najwyższych wyników w badaniach międzynarodowych, skupiła się na integracji technologii cyfrowych z nauczaniem oraz na rozwijaniu kompetencji cyfrowych uczniów od najmłodszych lat. Singapur, lider w badaniach PISA, wprowadził reformę opartą na koncepcji „Teach Less, Learn More”, która zakłada redukcję treści programowych na rzecz głębszego rozumienia i rozwijania umiejętności myślenia wyższego rzędu.

Doświadczenia międzynarodowe wskazują, że skuteczna reforma edukacyjna wymaga długoterminowego zaangażowania, znaczących inwestycji w rozwój zawodowy nauczycieli oraz budowania kultury profesjonalizmu i ciągłego doskonalenia. Kluczowe jest zapewnienie spójności między różnymi elementami systemu edukacyjnego: programem nauczania, metodami nauczania, ocenianiem oraz egzaminami zewnętrznymi.

Droga do transformacji

Reforma „Kompas Jutra” jest odpowiedzią na wyzwania stojące przed polskim systemem edukacji. Opiera się na diagnozie empirycznej wskazującej na spadek wyników kognitywnych i kryzys dobrostanu uczniów oraz nauczycieli. Dane te nie pozostawiają wątpliwości, że utrzymanie obecnego stanu rzeczy jest niemożliwe – polska edukacja potrzebuje głębokiej transformacji.

Największym zagrożeniem głębokich reform jest luka wdrożeniowa, opisywana jako różnica między intencjami reformatorów zapisanymi w nowych regulacjach a faktyczną praktyką pracy szkół. Doświadczenia międzynarodowe wskazują, że wiele ambitnych reform edukacyjnych nie przynosi oczekiwanych rezultatów właśnie z powodu niewystarczającego wsparcia w procesie implementacji. Przewyciężenie tej luki wdrożeniowej będzie wymagało nie tylko nakładów finansowych, ale także zmiany kultury organizacyjnej szkół i systemu edukacyjnego jako całości.

Realizacja reformy wymaga wspólnego zaangażowania wszystkich interesariuszy: decydentów politycznych, nauczycieli, rodziców, uczniów i społeczeństwa. Poprzez wspólne, długoterminowe i konsekwentne działanie możliwe będzie stworzenie systemu edukacyjnego, który nie tylko przekazuje wiedzę, lecz także rozbudza ciekawość, buduje kompetencje i wzmacnia sprawczość młodych ludzi, przygotowując ich do aktywnego i odpowiedzialnego uczestnictwa w demokratycznym społeczeństwie i szybko zmieniającym się świecie.

Bibliografia

- Gawęcka-Ajchel B. i in., *Kompetencje absolwentów w ujęciu krajowym i międzynarodowym*, Instytut Badań Edukacyjnych, Warszawa 2024, <https://tiny.pl/9nv06q54x>
- Gouëdard P. i in., *Curriculum reform: A literature review to support effective implementation*, OECD Education Working Papers nr 239, Paryż 2020, <https://tiny.pl/dvbx9w5vt>
- Kaźmierczak, J., Bulkowski, K. (red.), *Polscy piętnastolatki w perspektywie międzynarodowej: wyniki badania PISA 2022*, Instytut Badań Edukacyjnych, Warszawa 2024, <https://tiny.pl/7nkvqnz0>
- Kaźmierczak, J., Bulkowski, K. (red.), *Przeczytać i zrozumieć: wyniki międzynarodowego badania osiągnięć czwartoklasistów w czytaniu: PIRLS 2021*, Instytut Badań Edukacyjnych, Warszawa 2023, <https://tiny.pl/dfgmv>
- Koss-Goryszewska, M. i in., *Raport dotyczący diagnozy motywacji, zasobów, potrzeb i barier związanych z zapewnieniem kadr dla kształcenia zawodowego*, Instytut Badań Edukacyjnych, Warszawa 2024, <https://tiny.pl/0xqg81msn>
- Pierwienicka R., Pabisek M., Pająk-Załęska K., *Raport podsumowujący konsultacje Profilu absolwenta i absolwentki szkoły ponadpodstawowej*, Instytut Badań Edukacyjnych, Warszawa 2025, <https://tiny.pl/6swbnmws9>
- Wyse D. i in., *The SAGE handbook of curriculum, pedagogy and assessment*, SAGE Publications Ltd. 2016, <https://tiny.pl/58m-js935>
- Ziewiec-Skokowska G., Królik K., Pająk-Załęska K., *Kompetencje uczniów i absolwentów przedszkoli i szkół podstawowych w świetle analizy obecnych podstaw programowych oraz opinii nauczycieli i rodziców*, Instytut Badań Edukacyjnych, Warszawa 2024, <https://tiny.pl/9wz8rd7d4>

dr Katarzyna Pająk-Załęska

Ekspertka ds. badań i analiz

Zespół ds. Zmian w Systemie Edukacji

Instytut Badań Edukacyjnych – Państwowy Instytut Badawczy

Reforma 2026 – nowe spojrzenie na edukację przyrodniczą

A. Grzybowska, J. Kamińska, E. Kowalska, R. Sidoruk-Sołoducha, M. Witecka

Prawdziwa podróż odkrywczą nie polega na szukaniu nowych łądów, lecz na nowym spojrzeniu.

Marcel Proust

Współczesna edukacja musi odpowiadać na wyzwania dynamicznie zmieniającego się świata. W obliczu szybkiego rozwoju technologii, przemian społecznych oraz narastających problemów środowiskowych coraz wyraźniej widać, że kluczowe znaczenie ma nie tylko przekazywanie wiedzy, lecz przede wszystkim rozwijanie umiejętności jej rozumienia i praktycznego wykorzystania. W tym kontekście szczególną rolę odgrywa edukacja przyrodnicza, która pozwala uczniom nie tylko poznawać otaczający świat, lecz także dostrzegać zachodzące w nim zależności, analizować zjawiska oraz podejmować świadome decyzje dotyczące zdrowia, środowiska i przyszłości planety.

We wrześniu 2026 r. czekają nas zmiany związane z wprowadzaniem nowych podstaw programowych. Obejmą one przedszkola oraz klasy I i IV szkoły podstawowej, a w późniejszych latach kolejne roczniki. Istotne modyfikacje dotyczą także przedmiotów przyrodniczych. Nowa podstawa programowa nie jest jedynie zmianą zakresu treści nauczania, lecz przede wszystkim podejścia do procesu uczenia się, które ma akcentować aktywność ucznia, dociekanie naukowe oraz powiązanie wiedzy szkolnej z obserwacją rzeczywistości.

W niniejszym artykule przedstawiamy główne założenia nowej podstawy programowej przedmiotów przyrodniczych oraz najważniejsze zmiany dotyczące organizacji nauczania przyrody, biologii, chemii, fizyki i geografii w szkole podstawowej.

Organizacja nauczania przedmiotów przyrodniczych

Nowa podstawa programowa wprowadza spójne podejście do nauczania wszystkich przedmiotów przyrodniczych (biologii, chemii, fizyki, geografii, przyrody). Zamiast rozproszonych treści pojawia się model kształcenia oparty na integracji wiedzy, dociekanii naukowym oraz rozwijaniu kompetencji przyszłości.

Nowa struktura kształcenia przyrodniczego w szkole podstawowej zakłada podział na dwa etapy. W klasach IV–VI uczniowie będą poznawać świat przyrody w ramach przedmiotu przyroda, realizowanego w wymiarze trzech godzin tygodniowo. Na kolejnym etapie edukacyjnym wiedza ta będzie pogłębiana w ramach poszczególnych przedmiotów – biologii, chemii, fizyki oraz geografii. Biologia i geografia będą realizowane w klasach VII–VIII w łącznym wymiarze trzech godzin tygodniowo – dwóch godzin w klasie VII oraz jednej godziny w klasie VIII. W przypadku chemii i fizyki przewidziano jedną godzinę tygodniowo w klasie VII i dwie godziny w klasie VIII.

Uczeń jako badacz

Jednym z najważniejszych założeń reformy jest przesunięcie akcentu z przekazywania wiedzy na jej samodzielne odkrywanie. Uczeń przestaje być biernym odbiorcą treści, a staje się aktywnym uczestnikiem procesu nauczania. W nowej podstawie programowej przedmiotów przyrodniczych duży nacisk położono na rozwijanie umiejętności takich jak: formułowanie pytań badawczych, stawianie hipotez, planowanie doświadczeń i eksperymentów, analizowanie wyników obserwacji oraz wnioskowanie. Takie podejście sprzyja rozwijaniu krytycznego myślenia, samodzielności oraz umiejętności argumentowania. Nauczyciel pełni w tym procesie rolę przewodnika i mentora, który wspiera uczniów w samodzielnym dochodzeniu do wiedzy i pomaga im interpretować obserwowane zjawiska.

Doświadczenia edukacyjne

Nowa podstawa programowa wprowadza pojęcie doświadczeń edukacyjnych, rozumianych jako zróżnicowane aktywności praktyczne rozwijające krytyczne i analityczne myślenie oraz budujące poczucie sprawczości uczniów. Mogą one obejmować m.in. projekty badawcze, obserwacje terenowe, debaty, spacerowanie badawcze,

wizyty w laboratoriach i zakładach przemysłowych czy udział w wydarzeniach popularyzujących naukę. Realizacja doświadczeń edukacyjnych wymaga od uczniów samodzielnego pozyskiwania danych z różnorodnych źródeł lub ich gromadzenia podczas np. obserwacji terenowych. Następnie uczniowie dokonują analizy, przetwarzania i wizualizacji zebranych informacji, formułują wnioski oraz prezentują wyniki w formie uzgodnionej z nauczycielem. Pozwala to uczniom lepiej zrozumieć omawiane zagadnienia, a jednocześnie rozwija kompetencje kluczowe, takie jak komunikacja, współpraca w grupie oraz odpowiedzialność za wspólne zadania.

Moduł klimatyczny i dobrostan

W nowej podstawie programowej pojawiają się zagadnienia dotychczas marginalizowane lub nieobecne. Szczególnie widoczny jest moduł klimatyczny, którego elementy przenikają wiele obszarów kształcenia. Uczniowie będą analizować kwestie zmian klimatu, ochrony środowiska oraz odpowiedzialności człowieka za stan przyrody. Dzięki temu uczniowie mogą poznawać te zagadnienia z różnych perspektyw i lepiej rozumieć ich znaczenie dla przyszłości planety.

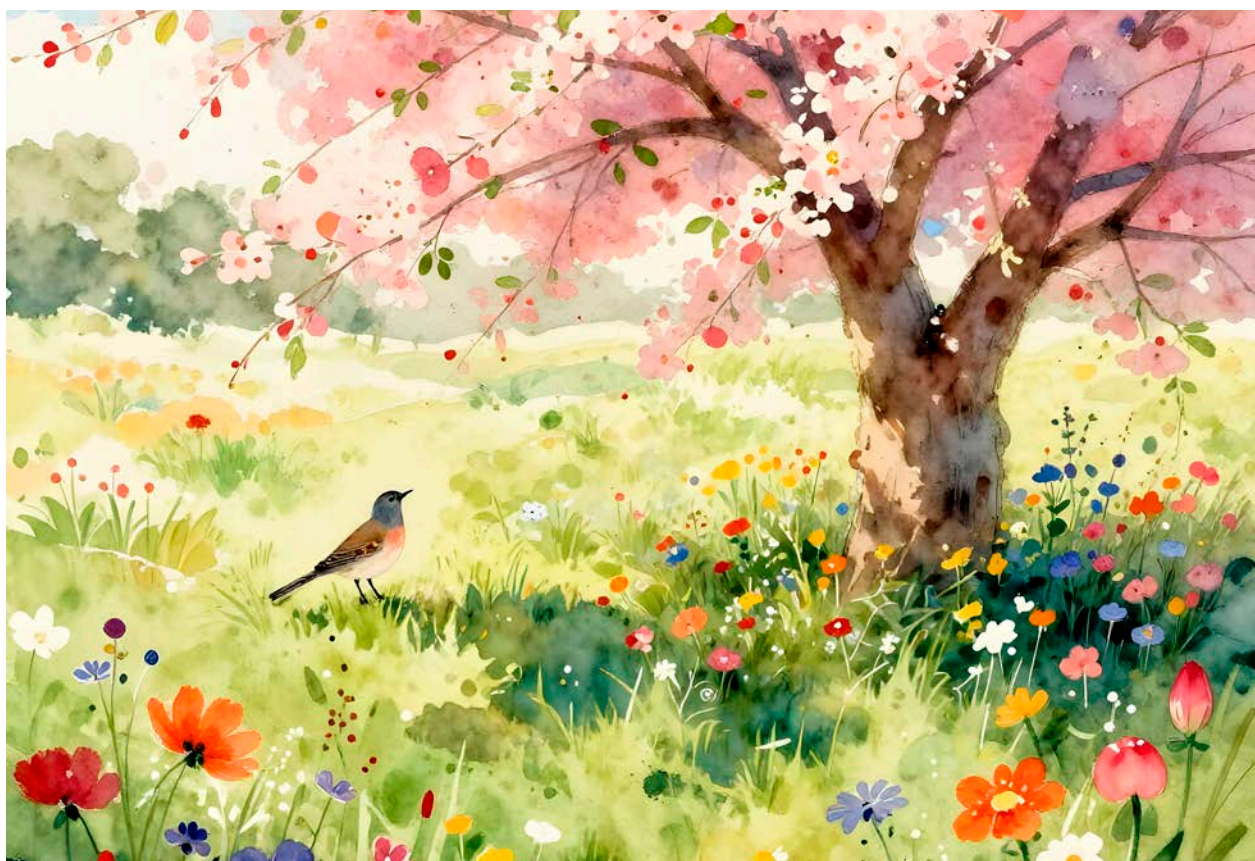
Nowa podstawa programowa akcentuje także zagadnienie dobrostanu. Uczeń powinien rozumieć, że kondycja środowiska naturalnego bezpośrednio wpływa na zdrowie i jakość życia człowieka. Kontakt z przyrodą sprzyja harmonijnemu rozwojowi i budowaniu równowagi psychicznej, a lekcje terenowe oraz projekty zespołowe tworzą przestrzeń do wzmacniania relacji rówieśniczych. Poznawanie ekosystemów rozpoczyna się od najbliższego otoczenia – szkolnego ogrodu, parku czy osiedlowego skweru. Taka perspektywa pozwala uczniom dostrzec sens i praktyczne znaczenie zdobywanej wiedzy.

Kompetencje cyfrowe

Nowa podstawa programowa wskazuje na rozwijanie kompetencji cyfrowych jako integralnej części nauczania – obok kompetencji matematycznych, językowych i społecznych. W praktyce obejmuje to m.in. wyszukiwanie i krytyczną analizę informacji, prowadzenie dokumentacji badań w formie cyfrowej, na przykład w edytorach tekstu czy arkuszach kalkulacyjnych, opracowywanie wyników w tabelach i na wykresach, korzystanie z interaktywnych symulacji i aplikacji edukacyjnych, a także tworzenie piramid wieku i płci, kartogramów czy kartodiagramów w arkuszach kalkulacyjnych. Technologia cyfrowa traktowana jest zarówno jako niezbędne narzędzie badawcze, jak i przedmiot refleksji nad współczesnymi osiągnięciami nauki.

Przyroda – powrót do integracji

Nowa podstawa programowa przyrody zakłada wyraźne odejście od dotychczasowych rozwiązań. Przyroda ponownie stanie się zintegrowanym przedmiotem łączącym elementy biologii, geografii, chemii i fizyki. Zajęcia powinny być prowadzone w blokach co najmniej dwugodzinnych, co ma stworzyć realną przestrzeń do pracy badawczej.



Struktura treści

Przyroda w klasach IV–VI zachowuje charakter interdyscyplinarny. Treści nauczania przyrody zostały uporządkowane w sześciu działach:

1. Spotkania z przyrodą
2. W terenie i najbliższym otoczeniu
3. Materia i jej przemiany w przyrodzie
4. Organizmy i ekosystemy
5. Planeta Ziemia
6. Człowiek w środowisku

Taki układ sprzyja budowaniu wiedzy w sposób spiralny i kontekstowy, z wyraźnym powiązaniem teorii z obserwacją rzeczywistości.

Przeniesienie treści z innych przedmiotów do przyrody

W ramach reorganizacji kształcenia część treści z biologii, chemii, fizyki i geografii została przeniesiona do przyrody. Pozwala to na wcześniejsze wprowadzenie podstawowych zagadnień przyrodniczych, a jednocześnie umożliwia późniejsze pogłębianie wiedzy w klasach VII–VIII. Z biologii przeniesiono treści dotyczące organizmów i ich budowy, podstaw fotosyntezy i oddychania komórkowego, wybranych zagadnień z botaniki i zoologii, funkcjonowania człowieka, higieny, zasad zdrowego odżywiania, profilaktyki chorób i uzależnień oraz podstawy ekologii, ochrony środowiska i bioróżnorodności. Z chemii przeniesiono treści dotyczące m.in. właściwości substancji, rozdzielania mieszanin, stanów skupienia, dyfuzji, gęstości, podstawowych informacji o pierwiastkach i związkach chemicznych, tlenu i dwutlenku węgla, korozji oraz wybranych treści dotyczących tłuszczów, białek i cukrów. Natomiast z geografii do przyrody przeniesiono treści związane z krajobrazem najbliższej okolicy, mapą, wodami powierzchniowymi, systemem rzecznym i formami ochrony przyrody. Przeniesiono również podstawowe informacje dotyczące planety Ziemia takie jak ruchy Ziemi, kontynenty i oceany, atmosfera oraz zjawiska pogodowe, w tym zasady bezpieczeństwa podczas burzy. Ponadto treści dotyczące płyt litosfery, stref krajobrazowych świata i form ukształtowania terenu. Również część zagadnień z fizyki została przeniesiona do przedmiotu przyroda. Dotyczy to m.in. właściwości materii i zjawisk cieplnych (stany skupienia, przemiany, właściwości substancji i mieszanin, roztwory, przewodnictwo, konwekcja), ciśnienia i zjawisk atmosferycznych, elementów mechaniki (np. tarcia), magnetyzmu Ziemi, podstaw elektryczności, a także elementarnej astronomii (Układ Słoneczny, ruchy Ziemi, fazy Księżyca). Dzięki temu fizyka w klasach VII–VIII może koncentrować się na podejściu bardziej analitycznym i doświadczalnym, natomiast poziom elementarny zostaje wprowadzony wcześniej w ramach przyrody.

Nowe akcenty programowe

Istotnym elementem staje się rozwijanie kompetencji analitycznych. Uczeń ma nie tylko wyszukać informacje, lecz także ocenić wiarygodność źródeł i krytycznie analizować dane. Samodzielne badania mogą być realizowane zarówno przy użyciu tradycyjnych narzędzi (termometr, lupa, mikroskop, kompas), jak i narzędzi cyfrowych – czujników, aplikacji do rozpoznawania gatunków czy pomiaru natężenia hałasu.

Metody pracy – aktywność i odpowiedzialność

Nowa podstawa programowa wyraźnie promuje metody aktywizujące, w których uczeń jest podmiotem procesu edukacyjnego. W szczególności podkreślono:

- badania i eksperymenty – formułowanie hipotez, planowanie doświadczeń i wyciąganie wniosków;
- lekcje w terenie – systematyczne wykorzystanie najbliższego środowiska jako przestrzeni dydaktycznej;
- nauczanie blokowe – umożliwiające realizację dłuższych projektów bez presji czasu;
- łączenie narzędzi analogowych i cyfrowych – kształtujące świadome i odpowiedzialne korzystanie z technologii;
- bezpieczeństwo i ekologię – przestrzeganie zasad BHP oraz minimalizowanie zużycia materiałów i odczynników w trosce o środowisko.

Reforma przedmiotu przyroda nie ogranicza się więc do zmian organizacyjnych. Jest przede wszystkim próbą budowania edukacji opartej na ciekawości, odpowiedzialności i doświadczeniu – takiej, która przygotowuje uczniów do świadomego funkcjonowania w świecie przyrody i w społeczeństwie.

Biologia – w kierunku kompetencji i odpowiedzialności

Nowa podstawa programowa w szkole podstawowej, w porównaniu z dokumentem z 2017 r., odchodzi od przeładowania treści na rzecz podejścia kompetencyjnego. Silniej akcentuje sprawczość ucznia, uczenie się przez działanie i doświadczenie oraz rozwijanie kluczowych umiejętności: krytycznego myślenia, współpracy,

komunikacji i kreatywności. Istotne miejsce zajmuje również łączenie wiedzy z różnych dziedzin oraz integracja treści w ramach modułów tematycznych o wyraźnie interdyscyplinarnym charakterze.

Struktura treści

Nowa podstawa wyodrębnia dwanaście działów tematycznych:

1. Biolog badaczem życia
2. Od komórki do organizmu człowieka
3. Materia i energia w organizmie człowieka
4. Kontakt ze środowiskiem, integrowanie i koordynowanie funkcji życiowych
5. Homeostaza
6. Rozmnażanie
7. Człowiek w zdrowiu i chorobie
8. Dziedziczność, zmienność i ewolucja
9. Różnorodność biologiczna
10. Ochrona przyrodniczego dziedzictwa Ziemi
11. Ekologia
12. Biologia jutra



Na szczególną uwagę zasługuje dział „Biologia jutra”, który ukazuje biologię jako dynamicznie rozwijającą się dyscyplinę, silnie powiązaną z innymi obszarami nauki. Uczniowie poznają tu zagadnienia z zakresu bioinformatyki, biotechnologii i inżynierii biomedycznej oraz analizują przełomowe odkrycia, które otwierają nowe możliwości, ale mogą również generować zagrożenia etyczne i społeczne.

Podkreśla się praktyczne zastosowania biologii w medycynie, przemyśle, rolnictwie oraz ochronie środowiska i klimatu. W podstawie programowej pojawiają się również treści związane z postępem medycyny, m.in. transplantologią, krwiodawstwem oraz wykorzystaniem komórek macierzystych w terapii chorób neurodegeneracyjnych, metabolicznych czy układu krążenia.

Treści fakultatywne

W nowej podstawie programowej biologii pojawiają się także wymagania fakultatywne. Obejmują one m.in.:

- analizę szans i zagrożeń wynikających z wykorzystania sztucznej inteligencji w biologii i medycynie (np. w diagnostyce obrazowej);
- poznawanie nowoczesnych metod przetwarzania odpadów z wykorzystaniem mikroorganizmów;
- bionikę jako przykład inspiracji technologią pochodzącą z natury.

Chemia – ewolucja czy rewolucja w nauczaniu chemii?

Reforma26 wprowadza zmiany w podstawie programowej chemii, redefiniując cele kształcenia, zakres treści oraz warunki realizacji przedmiotu. Nie jest to jednak rewolucja w sensie merytorycznym. Nowa podstawa zachowuje eksperymentalny i doświadczalny charakter chemii, zmienia się natomiast sposób myślenia o procesie uczenia się. Większy nacisk położono na aktywność, samodzielność i odpowiedzialność ucznia.

Struktura treści

Nowa podstawa programowa obejmuje siedem działów:

1. Rozwój chemii i jej rola we współczesnym świecie
2. Laboratorium jako miejsce pracy
3. Budowa materii
4. Roztwory wodne
5. Reakcje chemiczne
6. Paliwa
7. Kwasy, wodorotlenki, sole

Eksperyment – niezmienny fundament

Eksperyment i doświadczenie chemiczne pozostają kluczowym elementem edukacji, ale zyskują szerszy kontekst. Nadal istotne są projektowanie, przeprowadzanie i interpretowanie wyników doświadczeń, jednak są one osadzone w modelu dociekania naukowego.

Interdyscyplinarność

Chemia w nowej odsłonie wyraźniej akcentuje związki z matematyką oraz innymi naukami przyrodniczymi. Interdyscyplinarność stwarza przestrzeń do realizacji projektów międzyprzedmiotowych i ukazywania praktycznego znaczenia wiedzy chemicznej.

Fizyka – od definicji do dociekania

Dotychczasowa podstawa koncentrowała się przede wszystkim na wprowadzaniu pojęć, praw i definicji oraz na kształceniu umiejętności obliczeniowych. Rozbudowane wymagania szczegółowe sprawiły, że fizyka była postrzegana jako przedmiot trudny i abstrakcyjny. Reforma odwraca tę perspektywę. W centrum nowej podstawy znalazło się dociekanie naukowe i aktywne poznawanie świata. Zamiast encyklopedycznego zestawu zagadnień pojawia się postawa badawcza.

Struktura treści

Jako samodzielny, spójny moduł wprowadzony zostaje zupełnie nowy dział „Dociekanie naukowe – jak badamy świat?”, który ma być realizowany przez pierwsze pół roku w klasie VII. Jest to największa zmiana strukturalna, której celem jest przygotowanie uczniów do świadomego stosowania metody naukowej podczas poznawania kolejnych obszarów fizyki.

W miejsce dotychczasowych, drobnych działów wprowadzono pięć zintegrowanych bloków tematycznych:

1. Dociekanie naukowe – jak badamy świat?
2. Fale, dźwięk i światło
3. Siły, ruch i energia
4. Prąd elektryczny
5. Ziemia i Wszechświat, a w nim moduł klimatyczny

Więcej przestrzeni na działanie

W każdym bloku (z wyjątkiem dociekania naukowego) przewidziano wymagania fakultatywne. Nauczyciel wybiera zarówno treści, jak i sposoby ich realizacji, co zwiększa elastyczność pracy dydaktycznej. Znacząco rozbudowano dział Ziemia i Wszechświat. Oprócz podstaw astronomii pojawiają się zagadnienia dotyczące metod badania kosmosu, ruchu orbitalnego, galaktyk czy egzoplanet. Treści te mają większy potencjał motywacyjny i pozwalają łączyć fizykę z aktualnymi odkryciami naukowymi.

W nowej podstawie zmienia się także podejście do matematyki, która ma być narzędziem, a nie barierą. W znacznym stopniu uproszczone zostają obliczenia, nie będzie obowiązku przeliczania złożonych jednostek. Uczeń będzie mógł korzystać z kalkulatora oraz własnej karty wzorów. Zmiany te mają sprawić, aby umiejętności matematyczne nie przesłaniały zrozumienia zjawisk, a fizyka stała się bardziej dostępna również dla tych, którzy mają trudności matematyczne.

Warunki realizacji

W odróżnieniu od obecnie obowiązującej podstawy programowej precyzyjnie zostają określone warunki realizacji przedmiotu. W dokumencie przedstawiono szczegółowy wykaz warunków, jakie szkoła musi spełnić, aby realizować zajęcia zgodnie z założeniami nowej reformy. Obejmuje on m.in. dobrze wyposażoną pracownię fizyczną umożliwiającą pracę w maksymalnie czteroosobowych grupach, możliwość zaciemnienia sali, dostęp do wody i internetu oraz zapewnienie uczniom kalkulatorów.

Geografia – od ciekawości do aktywnego działania

Geografia jest przedmiotem interdyscyplinarnym, którego celem jest rozbudzanie ciekawości świata oraz budowanie poczucia sprawczości uczniów w odniesieniu do ich najbliższego środowiska. Uczniowie nie tylko odpowiadają na pytania „co?”, „jak?” i „kiedy?”, lecz przede wszystkim uczą się zadawać pytanie „dlaczego?”. Rozwijanie umiejętności krytycznego myślenia wobec napotykanych informacji staje się podstawą edukacji geograficznej.

Nowa podstawa programowa geografii przygotowuje uczniów do aktywnego funkcjonowania w społeczeństwie poprzez rozwijanie wiedzy, postaw obywatelskich i umiejętności podejmowania działań w środowisku lokalnym. Istotnym elementem jest edukacja terenowa, która wprowadza uczniów w bezpośredni kontakt z otoczeniem i umożliwia poznawanie świata poprzez doświadczenie.

Struktura treści

Treści realizowane w ramach geografii pogrupowano w następujące działy:

1. Mała ojczyzna – zagospodarowanie przestrzeni i działalność człowieka
2. Położenie Polski i jego konsekwencje
3. Przemiany społeczne w Polsce
4. Przemiany gospodarcze w Polsce na tle Europy
5. Przyrodnicze, społeczno-gospodarcze i kulturowe różnicowanie świata – na wybranych przykładach
6. Geozagrożenia i globalne zmiany środowiskowe
7. Problemy demograficzne, społeczno-gospodarcze i geopolityczne na świecie
8. Turystyka w Polsce i na świecie



Wymagania fakultatywne

Nowością w zapisie podstawy programowej są wymagania fakultatywne. Nauczyciel musi wybrać przynajmniej jedno z nich do realizacji w każdym dziale. Wymagania te koncentrują się na kształtowaniu umiejętności wyższego rzędu. Uczniowie w ramach tych działań analizują, dyskutują, wyszukują informacje, uzasadniają zjawiska i procesy występujące w środowisku geograficznym.

W podstawie programowej geografii wyróżniono również treści, które mają być realizowane w ramach modułów tematycznych. Należą do nich moduł klimatyczny, medialny i ekonomiczno-finansowy. Są to treści, które wydają się być szczególnie istotne z punktu widzenia przyszłości młodych ludzi, podejmowanych przez nich wyborów, ale również losów Ziemi jako planety. Moduły te koncentrują się na umiejętnościach uczniów i kompetencjach przyszłości.

Podsumowanie

Wszystkie przedmioty przyrodnicze w projekcie nowej podstawy programowej łączy jedna wspólna idea: uczeń jako aktywny badacz, który samodzielnie odkrywa świat, eksperymentuje, obserwuje i analizuje, a nauczyciel pełni rolę przewodnika i mentora. Reforma stawia na doświadczenie, dociekanie naukowe, interdyscyplinarność oraz rozwijanie kompetencji kluczowych – krytycznego myślenia, kreatywności, współpracy i odpowiedzialności. Dzięki temu uczniowie nie tylko zdobywają wiedzę, lecz uczą się ją świadomie stosować, rozumieć zachodzące procesy i podejmować decyzje na podstawie własnych obserwacji i wniosków.

Terenowa edukacja przyrodnicza? W jakim celu? Co chcemy osiągnąć?

Dariusz Brzaska

Kiedy chcę pokazać żubry, pojadę do Puszczy Białowieskiej. Jeśli chcę pokazać połoniny, pojadę w Bieszczady, a gdy chcę pokazać foki, pojadę do fokarium w Helu. Ale nie o to chodzi w terenowej edukacji przyrodniczej i niekoniecznie trzeba od razu rzucać wszystko i wyjeżdżać z uczniami w Bieszczady...



Ilustracja 1. A może by tak rzucić wszystko...¹

Wydźmy za płot szkoły. O, pokrzywa! Co czujesz, gdy dotkniesz? A wiesz, jak bezpiecznie dotknąć? Jak smakuje? Jakie ma walory zdrowotne? Co można z niej zrobić?

O, bluszcz kurdybanek! Ładnie się nazywa i mało kto wie, jaka świetna z niego przyprawa.

O, jaki ładny kwiat – czy wiecie, że to słonecznik bulwiasty? A w kuchni to się nazywa topinambur i jest składnikiem ekskluzywnych potraw!

O, koniczyna. Po łacinie *Trifolium*, czyli trójlistna. A może ktoś wypatrzy czterolistną, na szczęście?

A czy znacie przysłowie „lepszy rydz niż nic”? Spójrzcie – tu rośnie roślina zwana rydzem i wcale to nie jest znany grzyb jadalny. Zobaczcie, w jak mało korzystnych warunkach ta roślina może bytować. Pomyślcie, dlaczego powstało to przysłowie.

¹ Źródło obrazu: Wikimedia Commons, https://tiny.pl/vk63bd_01, autor: Jerzy Opiola, licencja CC BY-SA 4.0

Jaki ptak osiąga największą prędkość wśród zwierząt? A jak budują swoje siedziby bobry? Czy powinniśmy lubić szopy pracze? Co w otaczającej cię przyrodzie, choćby w parku obok szkoły, jest kolorowe albo pięknie pachnące? Co jest szare, ulegające rozkładowi? Co jest maleńkim drobiazgiem wartym uwagi? Co jest po prostu ładne? Co wydaje dźwięki i czy te dźwięki są przyjemne dla ucha? Co budzi twój niepokój?

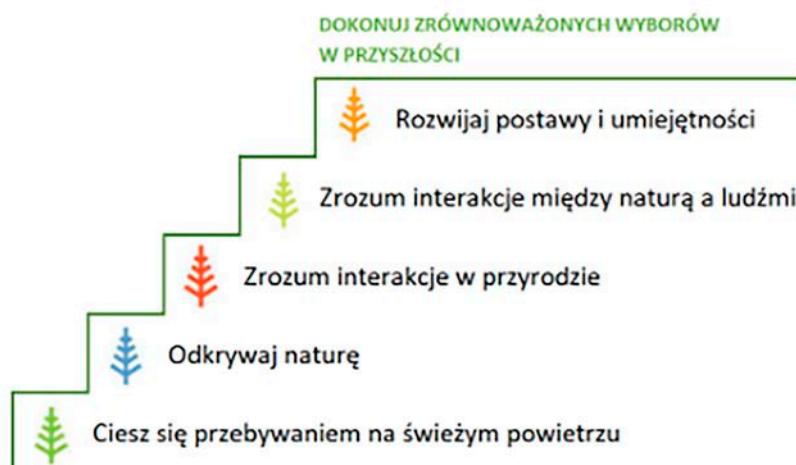
To wszystko wcale nie jest po to, by uczeń posiadał wiedzę. Nie jest po to, by egzaminować, jakie gatunki ptaków bytują wśród drzew obok szkoły i czym się różni wygląd samicy od samca kosa. Ta wiedza jest dostępna w internetowych encyklopediach. Ale to, że dziecko otrzymuje możliwość bezpośredniego poznania przyrody, wysłuchania ciekawej opowieści, identyfikacji ptaka, rośliny czy chmury (np. przy użyciu aplikacji mobilnej), daje mu satysfakcję bycia poszukiwaczem, a może nawet odkrywcą. Rozpoznawanie tego, co w trawie piszczy i w lesie kwitnie, buduje pozytywne emocje i chęć dalszego poznawania otoczenia, a przynajmniej bycia w kontakcie z przyrodą. To może być ważne w czasach, gdy stan psychiczny naszych dzieci niektórzy badacze określają jako zespół deficytu natury, niosący ze sobą niepożądane konsekwencje rozwojowe i zdrowotne.



Ilustracja 2. Lnicznik siewny zwany rydzem albo lnianką²

Być może, zamiast chwalić się kolejnym filmikiem na Instagramie, jeden kolega pochwali się drugim, że słyszał w trzcinach nad jeziorem, nomen omen, trzciniaaka. A w koronach sosen usłyszał i wypatrzył sikorę sosnowką. Ja rok temu nie wiedziałem nawet, że takie ptaki istnieją. I nie chodzi o to, że powinienem wiedzieć, tylko o to, że następnym razem będę chciał pójść nad jezioro, wejść w trzcinę i posłuchać – może zaśpiewa trzciniaak. A idąc sosnowym lasem posłucham, co tam w górze drze dzioba i może niekoniecznie będzie to sikora sosnowka. Ważne, że będę chciał usłyszeć, co śpiewa w koronach drzew.

Europejskimi prekursorami terenowej edukacji przyrodniczej, zwanej niekiedy edukacją outdoorową, są Norwegowie. Oni wykorzystują każdą okazję, by wyjść poza budynek. Sam widziałem w kropiącym jesiennym deszczu dzieci jednej z podstawówek w Bergen (Norwegia), wesoło biegające po przyszkolnym terenie zielonym. Przypuszczam, że zima też im nie przeszkodzi. I to wesołe dziecięce bieganie dobrze oddaje cel edukacji przyrodniczej, zdefiniowany przez Bjørna Helge Bjørnstada z Norweskiego Instytutu Leśnego³ jako „cieszyć się byciem w przyrodzie”. To fundament wszystkiego, gdyż budowanie pozytywnych odczuć co do bycia w przyrodzie skłoni dzieci – przy pewnej inspiracji i pomocy ze strony nauczyciela – do tego, by głębiej doświadczać przyrody. By obserwowały ją i zaczynały rozumieć zależności: od zapotrzebowania roślin na wodę, po obieg materii czy proces fotosyntezy. A to wszystko nie na kartkach podręcznika albo na filmiku edukacyjnym na YouTube, tylko tak naprawdę, namacalnie.



Ilustracja 3. Drabina edukacyjna terenowej edukacji przyrodniczej⁴

² Źródło obrazu: Wikimedia Commons; licencja CC BY-SA 3.0, <https://tiny.pl/9c7-k9ppx>

³ Bjørn Helge Bjørnstad, *Pedagogic steps in environmental maturity: a framework for environmental education*, Forestry Extension Institute, Norway 2013,

⁴ Źródło obrazu: https://tiny.pl/w_jp6z1x4

Później dzieci zaczną rozumieć wzajemne oddziaływanie między człowiekiem i przyrodą. Zobaczą, że można niszczyć albo można chronić. Że można utrudniać albo wspomagać funkcjonowanie ekosystemów albo przynajmniej im nie przeszkadzać. To wszystko będzie sprzyjać kształtowaniu pożądanych postaw wobec przyrody, wobec środowiska, wobec całej planety. Wykształci się w nich uważność, rozumienie, poczucie odpowiedzialności. A przecież w dorosłym życiu część z naszych uczniów będzie podejmować dorosłe, odpowiedzialne decyzje dotyczące środowiska przyrodniczego. Dobrze byłoby, gdyby te dorosłe decyzje były podejmowane właśnie w poczuciu odpowiedzialności za przyszłość. Cytując znakomitą polską edukatorkę przyrodniczą Magdalenę Kuś⁵: „(...) Chociaż samo cieszenie się z przebywania w przyrodzie nie gwarantuje, że dane dziecko będzie podejmowało odpowiedzialne decyzje w kwestiach środowiskowych, to prawdopodobnie każdy dorosły, który takie decyzje podejmuje i będzie podejmował, przez ten etap cieszenia się obecnością przyrody przeszedł”⁶.

To już wiemy, po co jest terenowa edukacja przyrodnicza...

Twórcy nowej podstawy programowej dostrzegli potrzebę wychowania poprzez edukację terenową. Już na etapie przedszkolnym istotne jest stworzenie warunków umożliwiających bezpieczną i samodzielną eksplorację środowiska naturalnego. Ważne jest rozwijanie wrażliwości na przyrodę oraz poznawanie wartości i norm odnoszących się do środowiska, dostosowane do etapu rozwoju dziecka. Przedszkole ma zapewniać warunki do odkrywania świata przyrody oraz kształtowania postawy troski o nią. Proponowane jest organizowanie strefy poza budynkiem, w której będzie możliwość odkrywania zjawisk i procesów zachodzących w przyrodzie, podejmowania samodzielnych działań i obserwacji, prowadzenia eksperymentów. Dzięki bezpośredniemu kontaktowi z naturą dzieci mają uczyć się szacunku do przyrody, rozwijać nawyki jej ochrony oraz poznać zasady odpowiedzialnego korzystania z zasobów naturalnych. Oprócz codziennych zajęć na świeżym powietrzu zaleca się, aby co najmniej raz w tygodniu dzieci spędzały poza budynkiem dłużej niż godzinę. Dłuższy pobyt w terenie sprzyja organizowaniu zabaw oraz aktywności badawczych związanych z obserwowaniem i poznawaniem najbliższego środowiska przyrodniczego.

Na I etapie edukacyjnym szkoły podstawowej (klasy I–III) należy stworzyć dzieciom warunki do odkrywania i badania środowiska naturalnego oraz do rozumienia zachodzących w nim relacji i zależności, w tym powiązań między środowiskiem a człowiekiem. Fundamentem jest uczenie się poprzez działanie, doświadczanie i eksperymentowanie. Takie podejście sprzyja przygotowaniu uczniów do odpowiedzialnego i aktywnego funkcjonowania w relacji z przyrodą, a także pomaga zrozumieć zarówno pozytywne, jak i negatywne skutki oddziaływania człowieka na środowisko. Uczniowie mają prowadzić obserwacje w terenie oraz uczyć się rozpoznawania podstawowych gatunków roślin i zwierząt występujących w najbliższym otoczeniu. Na podstawie własnych doświadczeń i badań terenowych mają poznać znaczenie bioróżnorodności oraz konieczność ochrony poszczególnych gatunków. Obserwacje prowadzone w środowisku naturalnym pozwolą dostrzec sposoby przystosowania organizmów do różnych warunków środowiskowych oraz identyfikować zależności między elementami przyrody ożywionej i nieożywionej. Podkreśla się potrzebę jak najczęstszego prowadzenia zajęć poza salą lekcyjną, w najbliższym otoczeniu szkoły. Uczniowie powinni mieć liczne okazje do eksploracji środowiska, zadawania pytań, prowadzenia obserwacji i eksperymentów. Dzięki temu stopniowo zbudują rozumienie zależności występujących w ekosystemach oraz relacji między człowiekiem a przyrodą w miejscu, w którym żyją.

Również na II etapie edukacyjnym (klasy IV–VIII) podkreśla się znaczenie bezpośredniego kontaktu uczniów z przyrodą. Ważne jest budowanie emocjonalnej więzi ze środowiskiem naturalnym poprzez doświadczenie zdobywane w terenie. Uczniowie powinni mieć możliwość zdobywania wiedzy przyrodniczej podczas zajęć terenowych, w tym uczestniczyć w wyprawach do wybranych obszarów przyrodniczych znajdujących się w okolicy. Szczególną rolę odgrywa tu najbliższe otoczenie, które może stać się naturalnym laboratorium przyrodniczym. Z tego względu nauczyciel powinien wykorzystywać w procesie dydaktycznym lokalne zasoby środowiska, organizując zajęcia na przykład w pobliskim parku, lesie, na łące – w bezpośrednim sąsiedztwie szkoły. Istotne jest zapewnienie uczniom regularnych okazji do prowadzenia obserwacji i badań poza budynkiem szkoły. Zajęcia poza salą lekcyjną będą sprzyjać rozwijaniu ciekawości, rozumieniu zależności w przyrodzie oraz kształtowaniu odpowiedzialnej postawy wobec środowiska.

⁵ <http://www.zbarwinkiem.pl>

⁶ Pracownia z Barwinkiem, *Materiały dla uczestników konferencji „Terenowa edukacja przyrodnicza dzieci i młodzieży”*, <https://tiny.pl/tf9rwkmy8>. Organizatorem konferencji było Ministerstwo Klimatu i Środowiska.

NotebookLM – twoja konsola wiedzy

Janusz S. Wierzbicki

W gąszczu dostępnych narzędzi sztucznej inteligencji jedno zasługuje na specjalną uwagę nauczycieli, dyrektorów oraz uczniów – NotebookLM od Google. Nie jest to zwykły chatbot AI, lecz inteligentna konsola, która pomaga uporządkować, przetworzyć w zrozumiałą formę, a w efekcie opanować ogromne ilości informacji bez ryzyka narażenia się na tzw. halucynacje sztucznej inteligencji.

Czym jest i do czego służy?

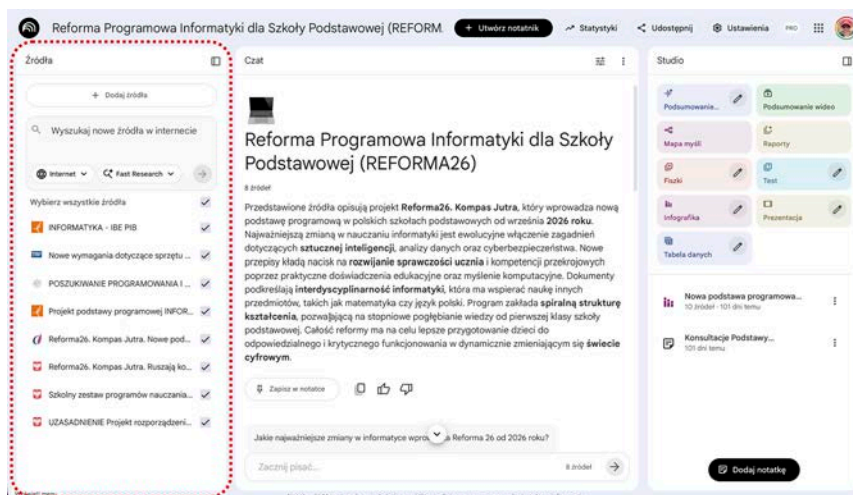
NotebookLM to darmowe narzędzie, które możemy określić mianem osobistego asystenta AI działającego na dostarczonych przez nas materiałach. W przeciwieństwie do domyślnego działania popularnych chatbotów (np. ChatGPT, Gemini, Copilot), czerpiących wiedzę z całego internetu, NotebookLM ogranicza się wyłącznie do dokumentów, które sami do niego wgramy. Mogą to być otwarte podręczniki, artykuły naukowe, teksty prawne albo nagrania wykładów. Dzięki temu mamy pewność, że odpowiedzi są rzetelne i wiarygodne. Jeśli na ich podstawie system nie jest w stanie udzielić odpowiedzi – nie zmyśli jej, tylko zasygnalizuje brak niezbędnej wiedzy w dostarczonych materiałach źródłowych.

Poza prowadzeniem dyskusji na czacie możemy także tworzyć materiały multimedialne ułatwiające przyswojenie i zrozumienie informacji znajdujących się w dokumentach źródłowych. Mogą to być mapy myśli, prezentacje, podcasty, podsumowania wideo, testy i fiszki do nauki, a także zestawienia, raporty i infografiki.

Podstawa działania – sprawdzone, wartościowe źródła informacji

Praca z programem zaczyna się od stworzenia notatnika, który pełni rolę cyfrowego segregatora. Będziemy w nim przechowywali dokumenty źródłowe, nasze rozmowy z AI oraz przygotowane materiały wynikowe (notatki, podsumowania audio i wideo, mapy myśli, infografiki, tabele z danymi czy fiszki i testy). W notesie dostępne są trzy panele: **Źródła**, **Czat** oraz **Studio**.

Podczas tworzenia notesu zostaniemy poproszeni o dodanie źródeł. Dostęp do wszystkich opcji zarządzania materiałami źródłowymi znajdziemy później w panelu **Źródła** po lewej stronie ekranu (Ilustracja 1).



Ilustracja 1. Dodawanie źródeł do NotebookLM

Jako źródła możemy ręcznie dodawać między innymi:

- skopiowany tekst,
- obrazy (np. .png, .tiff, .heir, .jpeg, .gif),
- pliki w formacie PDF, MS Word, tekstowe, markdown,
- dokumenty z Dysku Google,
- linki do stron internetowych,
- pliki audio (np. MP3, M4A, WAV),
- linki do publicznych filmów w serwisie YouTube, które posiadają transkrypcję.

W ten sposób mamy możliwość stworzenia bezpiecznej bazy wiedzy, składającej się wyłącznie z wartościowych i zweryfikowanych przez nas treści. Musimy jednak pamiętać, że wolno nam używać tylko materiałów, do których posiadamy odpowiednie prawa. Nie można zamieszczać książek czy podręczników chronionych prawem autorskim, co wyraźnie zostało zaznaczone w licencji programu, a także w oficjalnej pomocy.

Program oferuje dwie ciekawe funkcje odkrywania nowych informacji w sieci – *Fast Research* oraz *Deep Research*. W sekcji **Źródła** w polu *Wyszukaj nowe źródła w internecie* trzeba wybrać odpowiednią opcję (Ilustracja 1).

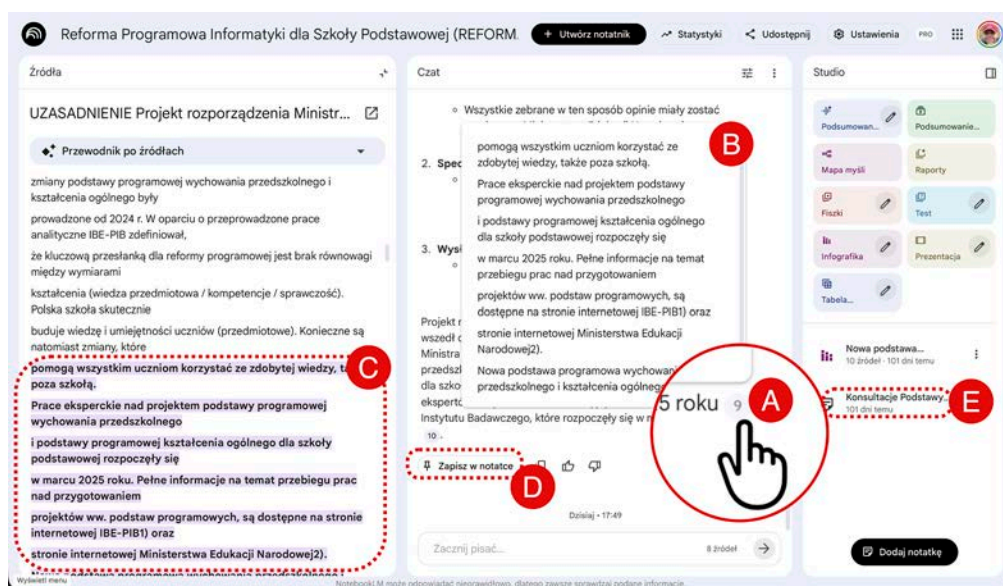
Fast Research pozwala na błyskawiczne znalezienie w internecie około 10 kluczowych źródeł i faktów na dany temat. Opcji tej możemy także użyć do przeszukania naszych dokumentów zgromadzonych na dysku Google, wskazując *Dysk* zamiast *Internet* obok *Fast Research*.

Deep Research to zaawansowany agent, który potrafi samodzielnie i autonomicznie przeszukać zasoby internetowe w celu znalezienia nawet 50 wysokiej jakości źródeł, a następnie automatycznie zaimportować je do naszego notatnika. Warto go użyć, gdy chcemy poznać zupełnie nowy temat. Obie opcje doskonale nadają się, by odkryć ciekawe materiały, a następnie zgłębić je z pomocą funkcji dostępnych w NotebookLM. Dzięki temu nauka może przebiec o wiele szybciej w stosunku do tradycyjnego postępowania.

Inteligentna rozmowa na temat dokumentów źródłowych

Sercem programu jest sekcja **Chat** znajdująca się w środkowej części ekranu. Możemy tu zadawać pytania dotyczące jednocześnie wszystkich wgranych materiałów lub tylko wybranych dokumentów źródłowych. Niezwykle przydatną cechą NotebookLM jest to, że każda odpowiedź opatrzona jest przypisami (Ilustracja 2.A). Po najechaniu kursorem nad numerowane odniesienie pokazuje się fragment źródła (Ilustracja 2.B). Po kliknięciu w to odniesienie program natychmiast przenosi nas do konkretnego akapitu w źródle, na którym oparł swoją wypowiedź (Ilustracja 2.C). Jeśli uznamy daną odpowiedź za szczególnie cenną, możemy ją jednym kliknięciem zapisać jako notatkę, wykorzystując opcję *Zapisz w notatce*, dostępną pod odpowiedzią udzieloną przez AI (Ilustracja 2.D). Taka notatka trafia do sekcji **Studio** (Ilustracja 2.E). W ten sposób możemy budować własną bazę wniosków.

Pod każdą odpowiedzią mamy do dyspozycji przyciski oceniające jej jakość. Pojawiają się także podpowiedzi, o co możemy pytać w następnych krokach – opcja ta jest szczególnie przydatna podczas poznawania nowego tematu.

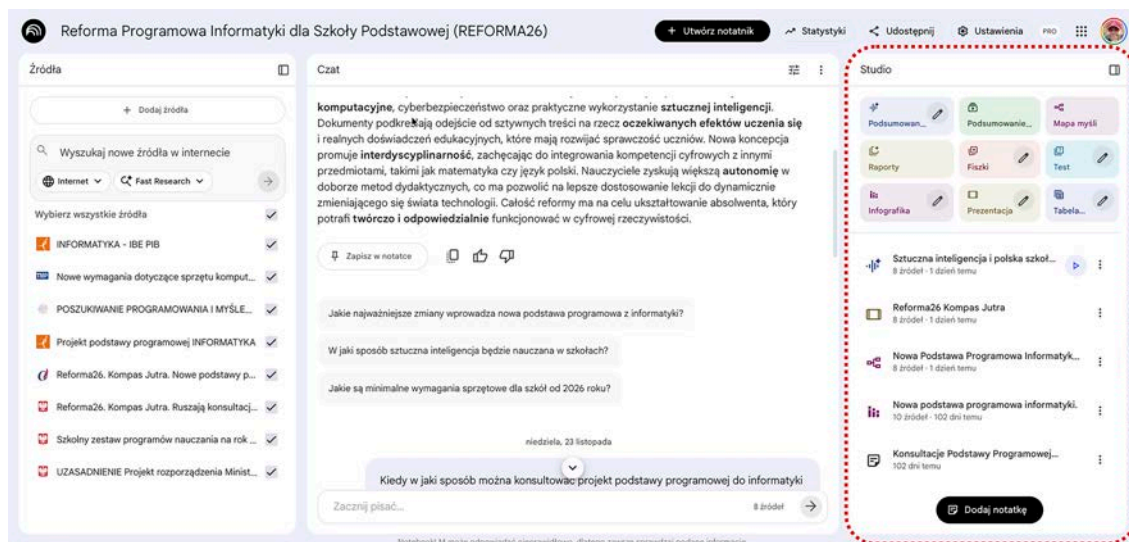


Ilustracja 2. Rozmowa na temat źródeł z przypisami i możliwością zapisania jej w notatce

Wskazówka: Aby uzyskać odpowiedź na podstawie tylko wybranych dokumentów źródłowych, wystarczy odznaczyć pozostałe dokumenty w panelu po lewej stronie (Ilustracja 1).

Studio – Twój cyfrowy warsztat edukacyjny

Po prawej stronie ekranu znajduje się sekcja Studio (Ilustracja 3). W tym miejscu, bazując na informacjach ze wskazanych przez nas źródeł, możemy stworzyć różnorodne materiały edukacyjne. Dzięki nim łatwo przyswoimy informacje i przekształcimy je we własną wiedzę. Możemy je także wykorzystać jako gotowe, przejrzyste materiały dydaktyczne dla uczniów.



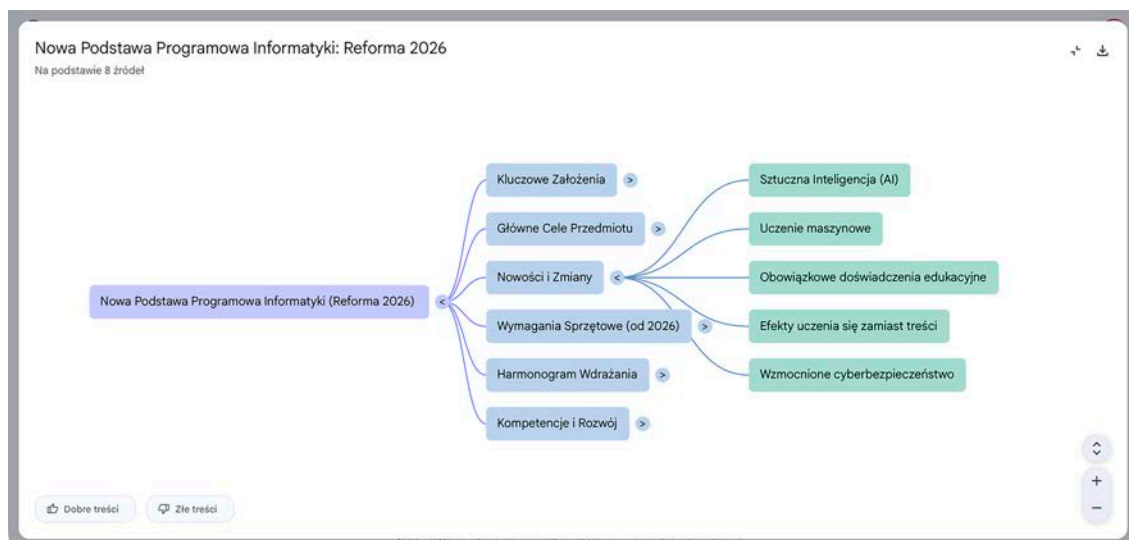
Ilustracja 3. Sekcja **Studio** i przygotowane w niej materiały

W sekcji **Studio** możemy tworzyć własne notatki, zapisywać spostrzeżenia lub korzystać z gotowych szablonów generowanych przez sztuczną inteligencję. To właśnie tutaj dzieje się „magia” porządkowania informacji. Do wyboru mamy kilka możliwości: mapa myśli, podsumowanie w formie audio i wideo, fiszki i testy, raporty, prezentacje i infografiki.

Mapa myśli

Jedną z najbardziej widowiskowych funkcji jest możliwość wygenerowania interaktywnej mapy myśli. Wystarczy kliknąć odpowiednią opcję w **Studio**. Po chwili otrzymujemy graficzny schemat powiązań między tematami poruszonymi w dostarczonych źródłach (Ilustracja 4). Możemy powiększyć ją na cały ekran oraz swobodnie rozwijać i zwijać poszczególne węzły. Kliknięcie w dowolne hasło na mapie spowoduje otrzymanie szczegółowego opisu danego zagadnienia w sekcji **Chat**. Co ważne, gotowy schemat możemy zapisać jako plik graficzny i wykorzystać go na lekcji lub podczas rady pedagogicznej.

Wskazówka: Jako plik graficzny zostanie zapisany tylko ten fragment mapy, który jest aktualnie widoczny na ekranie. Aby zapisać całość, należy wcześniej rozwinąć wszystkie węzły.



Ilustracja 4. Mapa myśli wygenerowana na podstawie dostarczonych źródeł

Podsumowanie w formacie audio i wideo

Dla osób, które wolą słuchać niż czytać, NotebookLM przygotował funkcję *Podsumowania Audio*, dostępną w panelu **Studio**. Program generuje realistyczną rozmowę dwojga lektorów (również w języku polskim), którzy dyskutują o naszych materiałach w formie podcastu. Możemy go wygenerować automatycznie lub skorzystać z ikony ołówka, by dostosować ustawienia. Pozwala to na wybór rodzaju rozmowy, na przykład szczegółowe omówienie, krótkie podsumowanie, analizę krytyczną lub debatę (Ilustracja 5). Mamy również wpływ na styl i przebieg rozmowy, wpisując własny prompt w odpowiedzi na pytanie: *Na czym prezenterzy AI powinni się skupić w tym odcinku?*

Ilustracja 5. Opcje generowania podcastu

Na przykład – jeśli chcemy, aby podcast był przystępny dla uczniów klasy piątej, możemy wpisać:

Przygotuj rozmowę o odnawialnych źródłach energii, używając prostych przykładów zrozumiałych dla 11-latka, skupiając się na korzyściach dla środowiska.

Podobnie działa funkcja *Podsumowanie Wideo*. Program tworzy film z narracją i grafikami, który w obrazowy sposób tłumaczy informacje z materiałów źródłowych (Ilustracja 6). Możemy wybrać stopień szczegółowości – od krótkiego podsumowania po obszerne omówienie zagadnień.

Ilustracja 6. Opcje dostosowania podsumowania wideo

Tu również możemy uszczegółowić nasze oczekiwania, odpowiadając na pytanie *Na czym powinni się skupiać prezenterzy AI?* Możemy na przykład napisać:

Stwórz filmowy skrót zasad bezpieczeństwa w pracowni chemicznej, dzieląc materiał na logiczne kroki z wyraźnym podsumowaniem na końcu.

W przypadku podsumowania wideo możemy również wybrać styl wizualny. Jeśli wybierzemy *Niestandardowy*, pojawi się dodatkowe pole, w którym będziemy mogli go opisać, na przykład:

Styl: Cyberpunk, dodaj przestrzenie między elementami tak by całość była czytelna i przejrzysta.

Fiszki i testy – by zapamiętać

W sekcji **Studio** znajdziemy także opcje generowania materiałów powtórkowych. Opcja *Fiszki* automatycznie tworzy zestaw pytań i odpowiedzi na podstawie źródeł, co jest pomocą w nauce definicji czy dat. Z kolei *Testy* pozwalają na błyskawiczne stworzenie quizu sprawdzającego wiedzę. Możemy zdefiniować liczbę pytań oraz poziom ich trudności. Tak przygotowany test jest świetnym punktem wyjścia do stworzenia sprawdzianu – musimy go jedynie zweryfikować merytorycznie, co zajmuje znacznie mniej czasu niż pisanie pytań od zera. Możemy także wykorzystać go, by sprawdzić, czy sami opanowaliśmy interesujący nas materiał.

Zarówno fiszki, jak i testy możemy dostosować do naszych potrzeb, wybierając ołówek i zaznaczając odpowiednie opcje.

Raporty, prezentacje i infografiki – by poznać i zrozumieć

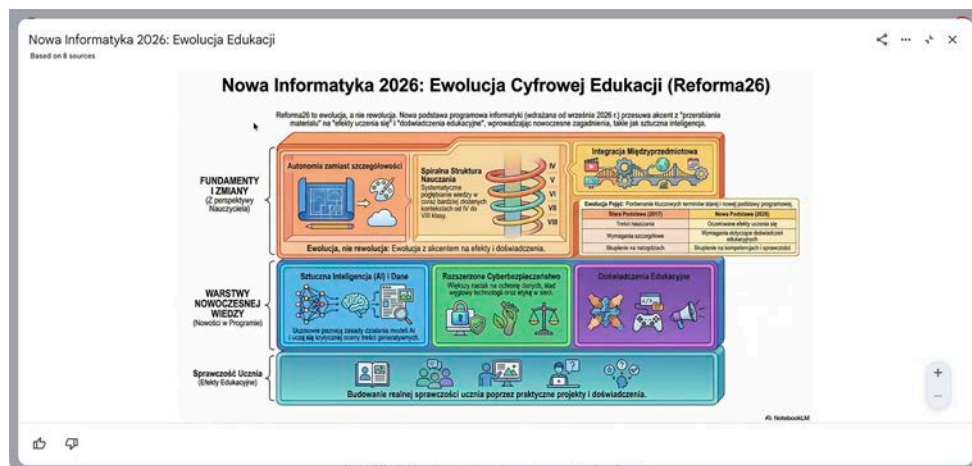
Opcja *Raporty* pozwala wygenerować na przykład podsumowanie wyników nauczania w szkole na podstawie wgranych arkuszy lub artykuł na bazie nagrań z wykładów i webinarów. Możemy też tworzyć prezentacje i infografiki, definiując własne instrukcje dotyczące ich zawartości oraz stylu graficznego. Prezentacje można pobrać w formacie PDF (Ilustracja 7), a infografiki jako pliki obrazu (Ilustracja 8).

Przykładowy prompt do prezentacji:

Odbiorcy: Nauczyciele, Rodzice. **Styl:** Steampunk. **Cel:** Zapoznanie odbiorców z wprowadzanymi przez reformę zmianami w nauczaniu informatyki w szkole podstawowej. **Zadanie:** Przygotuj slajdy omawiające następujące tematy: Jakie są główne założenia i filary reformy; Co nowego pojawia się w podstawie programowej nauczania informatyki; Co się zmienia w stosunku do starej podstawy programowej (co i dlaczego zostało usunięte); Jakie korzyści ze zmian wynikają dla Nauczycieli; Jakie korzyści ze zmian wynikają dla Uczniów; Jakie korzyści ze zmian wynikają dla Rodziców.



Ilustracja 7. Przykładowa prezentacja (styl Steampunk)

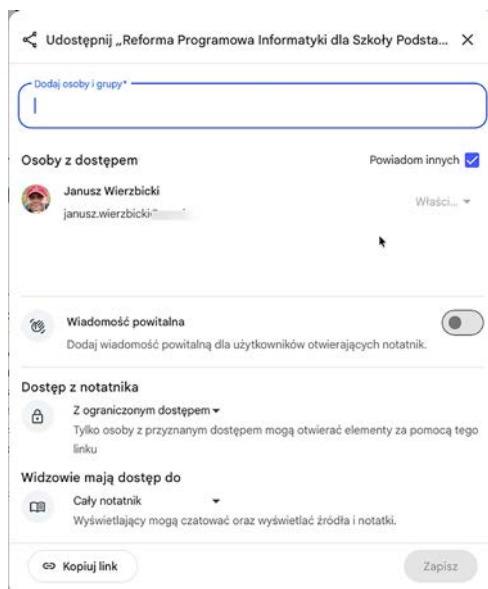


Ilustracja 8. Przykładowa infografika (styl Naukowy)

Współdzielenie notesów i integracja z Gemini

Notatniki stworzone w NotebookLM możemy udostępnić innym osobom (np. zespołowi przedmiotowemu lub uczniom) za pomocą przycisku *Udostępnij*, znajdującego się w prawym górnym rogu ekranu. Pozwala to na korzystanie ze zgromadzonych w notesie materiałów przez wiele osób. Mogą one także wspólnie z nami analizować dokumenty i budować bazę wiedzy.

Wskazówka: dostępne opcje udostępniania mogą zależeć od rodzaju konta, na którym pracujemy (prywatne, szkolne, płatne, bezpłatne).



Ilustracja 9. Opcje udostępniania

Warto także wspomnieć o integracji NotebookLM z Google Gemini. Dzięki niej notatniki mogą być bezpośrednim źródłem wiedzy dla głównego czatu Gemini. Pozwala to na wykorzystanie potężnych możliwości generatywnych Gemini przy zachowaniu pewności, że AI opiera się na dostarczonych przez nas danych udzielając odpowiedzi na nasze pytania. Korzystając z Gemini wystarczy wybrać przycisk plusa i opcję NotebookLM, żeby wskazać notes, który ma stać się źródłem odpowiedzi AI.

Przykłady i scenariusze użycia

NotebookLM to narzędzie, które zmienia sposób, w jaki pracujemy z informacjami. Zamiast spędzać godziny na wertowaniu dokumentów, możemy pozwolić sztucznej inteligencji wyciągnąć z nich esencję, stworzyć podcast dla uczniów czy przygotować profesjonalny raport dla dyrektora lub kuratorium. Jak każde narzędzie AI, wymaga on nadzoru człowieka, ale jako „konsola wiedzy” daje nam czas, którego w codziennej pracy tak często brakuje. Otwiera przed nami zupełnie nowe możliwości efektywnej pracy i nauki. Oto kilka konkretnych pomysłów na jego wykorzystanie.

Samodzielna nauka, analiza dokumentów i wzbogacony warsztat pracy

Program doskonale sprawdza się przy analizie skomplikowanych treści. Możemy na przykład wgrać do niego starą i nową podstawę programową, by w kilka sekund otrzymać precyzyjne porównanie zmian – bez konieczności żmudnego czytania tekstów strona po stronie.

Kilka innych, podobnych pomysłów:

- **Licencje i inne dokumenty prawne.** Po dodaniu linków do stron zawierających licencje i warunki użytkowania wybranej aplikacji lub usługi możemy szybko zadać pytanie i otrzymać odpowiedź, czy na przykład wolno nam wykorzystać komercyjnie grafikę przygotowaną w danym narzędziu AI.
- **Instrukcje do urządzeń.** Zamiast wertować długie instrukcje obsługi, wystarczy dodać je do NotebookLM. Warto dołączyć do nich także filmy dostępne na przykład w serwisie YouTube. Po chwili możemy zapytać chociażby o to, jak wyczyścić nasz ekspres do kawy lub wymienić ostrze w maszynie do golenia.
- **Rady pedagogiczne.** Łatwiej jest przygotować się do rad pedagogicznych lub stworzyć ich podsumowanie (protokół) – także w wersji graficznej. Wystarczy wrzucić notatkę do NotebookLM i skorzystać z narzędzi z sekcji **Studio**. Jeśli wszyscy wyrazili zgodę, zamiast notatki pisemnej możemy wykorzystać nagranie audio z posiedzenia rady. Następnie możemy przygotować protokół i podsumowania najważniejszych kwestii – przyjętych ustaleń, terminów wykonania zadań itp.

To także świetne narzędzie do szybkiego przygotowania się do lekcji. Opracowanie konspektu na podstawie najnowszych artykułów i publikacji dostępnych w internecie, notatek oraz wytycznych zajmie tylko kilka chwil. Podobnie jak opracowanie materiałów dostosowanych do potrzeb i możliwości uczniów.

Dostosowanie materiałów do poziomu i potrzeb ucznia

Pisząc odpowiednie prompty (polecenia) dla narzędzi dostępnych w **Studio**, nauczyciel może wygenerować dwie wersje tego samego opracowania: uproszczoną dla uczniów potrzebujących więcej uwagi oraz rozszerzoną, pełną wyzwań dla uczniów wybitnie zdolnych i wyprzedzających program.

Dzięki sekcji **Studio** możemy dostosować ten sam materiał do różnych potrzeb uczniów.

- **Wzrokowcy** otrzymają interaktywne mapy myśli, infografiki lub prezentacje, które pomogą im zwizualizować powiązania między faktami.
- **Słuchowcy** (lub uczniowie spędzający dużo czasu na dojazdach, na przykład na trasie dom-szkola-trening) mogą otrzymać podcast audio i odsłuchać podsumowanie materiału w drodze. W ten sposób efektywnie wykorzystają czas podróży i zyskają czas wolny po powrocie do domu.
- **Wszyscy** powinni być zadowoleni z podsumowania w formie wideo.

Takie materiały możemy przygotować dla uczniów sami lub nauczyć ich, jak samodzielnie korzystać z tych narzędzi.

Rozwój mózgu i mądre korzystanie z technologii

Wykorzystanie NotebookLM to doskonała okazja, by nauczyć uczniów krytycznego myślenia. Zamiast prosić o „napisanie wypracowania”, zachęćmy ich do traktowania AI jako partnera do dyskusji. Uczeń może poprosić program o znalezienie luk w swoim toku rozumowania lub o wygenerowanie testu, który sam potem rozwiąże. Taka interakcja rozwija umiejętność syntezy informacji i zwiększa możliwości poznawcze, zamiast je ograniczać.

Jak lepiej nie używać NotebookLM?

Największą pułapką przy korzystaniu z tak zaawansowanych narzędzi jest chęć pójścia na skróty. NotebookLM ma być naszym asystentem w zrozumieniu skomplikowanych treści, a nie narzędziem, które myśli za nas. Jeżeli pozwolimy programowi na generowanie gotowych wypracowań czy raportów bez naszej krytycznej analizy i refleksji, ryzykujemy nie tylko powielenie błędów, ale przede wszystkim utratę umiejętności samodzielnego wyciągania wniosków. Dotyczy to w równym stopniu nas, jak i naszych uczniów.

W edukacji kluczowe dziś jest rozwijanie kompetencji 4K (krytyczne myślenie, kreatywność, komunikacja i kooperacja). Ślepe ufanie algorytmowi i bezrefleksyjne kopiowanie jego wyników to najprostsza droga do „intelektualnego lenistwa”. Pamiętajmy o zasadzie: AI to świetny sparing-partner do rozmowy i porządkowania myśli, ale to człowiek pozostaje ostatecznym autorem i recenzentem powstałej pracy. Korzystajmy z technologii, by zgłębiać temat, a nie po to, by przestać go badać samodzielnie.

Ograniczenia i ważne uwagi

Choć możliwości NotebookLM są imponujące, warto pamiętać o kilku technicznych ograniczeniach, które pozwolą lepiej zaplanować pracę:

- **Jakość wyników** otrzymanych w NotebookLM zależy w dużej mierze od dostarczonych materiałów źródłowych. Jeśli będą przypadkowe i kiepskiej jakości – otrzymane materiały wyjściowe też takie będą. Zasada „śmieci na wejściu, śmieci na wyjściu” jest tu jak najbardziej aktualna.
- **Zagubione foldery**: Niestety, w chwili, gdy powstaje ten artykuł, nie ma możliwości łatwego segregowania notesów, na przykład do folderów, przydzielania ich do kategorii lub prostego wyszukiwania. Jeśli tworzymy wiele notesów – zadбайmy o nadawanie im znaczących nazw oraz dodawanie chociażby hashtagów lub słów kluczowych w samym tytule. Wówczas o wiele łatwiej będzie szybko odnaleźć notes stworzony kilka tygodni czy miesięcy wcześniej. Wystarczy skorzystać w przeglądarce internetowej z funkcji wyszukiwania tekstu na stronie, gdy wyświetlamy wszystkie nasze notesy.
- **Limity ilościowe**: W wersji bezpłatnej jeden notatnik może zawierać do 50 źródeł. Każde z nich może liczyć maksymalnie 500 000 słów. Łącznie daje to ogromny kontekst wynoszący 25 milionów słów.
- **Wielkość plików**: Pojedynczy plik (np. PDF, dokument tekstowy czy arkusz kalkulacyjny) nie może przekraczać **200 MB**. Ten sam limit dotyczy wgrzywanych materiałów, takich jak nagrania audio.
- **Pliki wideo**: NotebookLM nie obsługuje bezpośrednio plików wideo. W ich przypadku przetwarzane są linki do serwisu YouTube, z których system pobiera tekstową transkrypcję. Limit 500 000 słów dotyczy wówczas właśnie tekstu pochodzącego z nagrania.
- **Liczba generowanych materiałów**: W wersji bezpłatnej możliwość tworzenia materiałów audio i wideo jest ograniczona do kilku dziennie.

- **Brak automatycznej synchronizacji:** To bardzo ważna uwaga dla użytkowników Dysku Google. Jeśli zmienimy na nim treść dokumentu, zmiany te nie pojawią się automatycznie w NotebookLM. Musimy przejść do sekcji **Źródła**, wybrać konkretny dokument, a następnie kliknąć przycisk synchronizacji w *Przewodniku po źródłach*, aby system pobrał najnowszą wersję materiału.
- **Izolacja notatników:** Każdy utworzony notatnik jest osobnym „bytem”. Sztuczna inteligencja nie widzi źródeł z innych notatników, dopóki nie zostaną do niego przeniesione. Dzięki temu mamy pewność, że odpowiedzi dotyczące biologii nie zostaną pomyłone z informacjami z dokumentów finansowych szkoły.
- **Wersja Premium:** Dla najbardziej wymagających użytkowników dostępna jest wersja NotebookLM Plus (często potocznie nazywana „Pro”), która zwiększa limit do 500 źródeł na notatnik i oferuje zaawansowane opcje personalizacji.

Wskazówka: Narzędzia AI rozwijają się bardzo szybko, otrzymując nowe funkcje, wygląd czy interfejs. Zmieniają się także licencje i warunki użytkowania oraz funkcje dostępne w planach bezpłatnych lub edukacyjnych. Zawsze warto się z nimi zapoznać, rozpoczynając swoją przygodę z danym narzędziem, a także obserwować zachodzące zmiany.

Dodatkowe informacje i materiały można znaleźć pod adresem <https://patrz.link/NBLM> lub po zeskanowaniu poniższego kodu QR.



Zapraszamy również na szkolenia z serii „Sztuczna inteligencja jako asystent”. Można się na nie zapisać na Platformie Obsługi Szkoleń OEIiZK pod adresem <https://patrz.link/SIA> lub po zeskanowaniu poniższego kodu QR.



Nowa podstawa informatyki w klasach IV–VIII szkoły podstawowej

Maciej Borowiecki

*Każdy powinien nauczyć się programować komputer,
ponieważ uczy to myślenia.*

Steve Jobs

Reforma 2026 wprowadza do szkół podstawowych nową podstawę programową wszystkich przedmiotów, a zatem i informatyki. Od września tego roku będzie ona obowiązywać czwartoklasistów, w następnych latach będzie dotyczyć kolejnych klas. Część ogólna dokumentu uznaje kompetencje cyfrowe za kluczowe (analogicznie jak wcześniej profil absolwenta, na bazie którego powstała nowa podstawa). Są one rozumiane jako *zdolność celowego, skutecznego, krytycznego i odpowiedzialnego korzystania z technologii cyfrowych w uczeniu się i sprawnym funkcjonowaniu w społeczeństwie, stosowania myślenia komputacyjnego (w szczególności metod informatycznych) w rozwiązywaniu problemów z różnych dziedzin oraz umiejętność pozyskiwania i analizowania informacji w środowisku cyfrowym*. Szczególna w związku z tym jest rola informatyki, która dostarcza uczniom wiedzy z dyscypliny ścisłej, a równocześnie pełni funkcję usługową wobec innych przedmiotów. Stanowi fundament dla rozwoju kompetencji cyfrowych uczniów, które powinny być wykorzystywane i rozwijane na wszystkich przedmiotach szkolnych.

Ewolucja, nie rewolucja

Nowa podstawa programowa informatyki kontynuuje koncepcję dydaktyczną kształcenia informatycznego rozwijanego w Polsce od dekad. Poprzednia podstawa programowa z 2017 roku (ze zmianami w 2024 roku polegającymi na wykreśleniu ok. 20% treści kształcenia) wprowadziła spiralny model kształcenia informatycznego wszystkich uczniów, oparty na programowaniu, stosowaniu myślenia komputacyjnego w rozwiązywaniu problemów z różnych dziedzin oraz bezpiecznym korzystaniu z technologii cyfrowych. Proponowana podstawa bazuje na dotychczasowych osiągnięciach programowych, uogólnia je i porządkuje. Odpowiada także na współczesne wyzwania, wprowadzając zapisy dotyczące sztucznej inteligencji, a także kładzie większy nacisk na higienę i bezpieczeństwo cyfrowe. Nie zmienia się wymiar zajęć – w klasach IV–VIII szkoły podstawowej przewidziana jest 1 godzina tygodniowo na informatykę. Zachowany został także podział szczegółowych treści nauczania na klasy IV–VI oraz VII–VIII.



Uporządkowane cele kształcenia – wymagania ogólne

Podobnie jak w poprzedniej podstawie, cele kształcenia – wymagania ogólne obejmują pięć obszarów. Dwa pierwsze związane są ściśle z rozwiązywaniem sytuacji problemowych z wykorzystaniem myślenia komputacyjnego oraz programowaniem. Zapis pierwszego celu jest analogiczny jak w poprzedniej podstawie, natomiast drugi koncentruje się na programowaniu. W poprzedniej podstawie ten obszar łączył zagadnienia związane z programowaniem i wykorzystywaniem aplikacji komputerowych. Obecne ich brzmienie jest następujące:

1. Analizowanie, formułowanie i rozwiązywanie sytuacji problemowych z wykorzystaniem logicznego, abstrakcyjnego i komputacyjnego myślenia oraz z zastosowaniem różnych sposobów reprezentowania informacji.
2. Programowanie rozwiązań sytuacji problemowych z różnych dziedzin w środowiskach programistycznych.

Trzeci cel koncentruje się na wykorzystaniu współczesnych technologii cyfrowych w codziennym życiu:

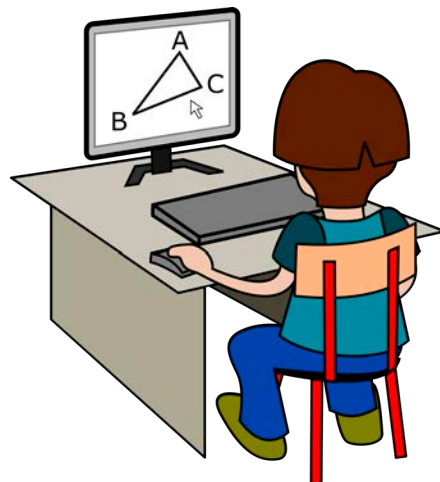
3. Rozwiązywanie problemów oraz tworzenie, analizowanie, przetwarzanie i udostępnianie informacji w postaci tekstu, danych liczbowych, grafiki i multimediów z wykorzystaniem narzędzi cyfrowych, także wspomaganych sztuczną inteligencją.

Czwarty dotyczy bezpieczeństwa cyfrowego oraz wprowadza zagadnienia związane ze sztuczną inteligencją:

4. Rozwijanie umiejętności bezpiecznego i odpowiedzialnego korzystania z technologii cyfrowych, w tym także narzędzi opartych na sztucznej inteligencji, z uwzględnieniem ich ograniczeń oraz wpływu na człowieka i środowisko.

Piąty cel łączy w pewien sposób dwa ostatnie cele kształcenia z poprzedniej podstawy i dotyczy kompetencji społecznych, etycznych i prawnych:

5. Rozwijanie umiejętności krytycznej oceny informacji oraz kształtowanie kompetencji społecznych w środowisku cyfrowym, w tym komunikacji i współpracy, a także kształtowanie postaw związanych z ochroną danych osobowych oraz przestrzeganiem zasad etycznych i prawnych.



Uogólnienie treści związanych z algorytmiką i programowaniem

Treści nauczania – wymagania szczegółowe dotyczące wiedzy i umiejętności zapisane zostały mniej szczegółowo, dając tym samym nauczycielowi więcej swobody w realizacji podstawy i dostosowaniu jej do możliwości uczniów. Dobór rodzaju środowiska programistycznego należy do nauczyciela i powinien być dostosowany do poziomu i wcześniejszych doświadczeń uczniów. W realizacji obszaru drugiego nie są wymienione wprost algorytmy, które uczeń powinien zaprogramować. Na poziomie klas IV-VI znajdują się jedynie zapisy o programowaniu prostych algorytmów z wykorzystaniem poleceń sekwencyjnych, warunkowych i iteracyjnych. Przy klasach VII-VIII także zapisy są bardziej ogólne. Uczeń:

- stosuje w programach instrukcje wejścia i wyjścia, zmienne, wyrażenia arytmetyczne i logiczne, instrukcje warunkowe, instrukcje iteracyjne;
- implementuje w postaci programów wybrane algorytmy na liczbach naturalnych oraz algorytmy do wyszukiwania, zliczania i porządkowania danych.

Przypomnijmy, że w poprzedniej podstawie znajdował się zapis: *W szczególności programuje algorytmy z działu 1 pkt 2*. Obecnie dobór algorytmów wymienionych w obszarze pierwszym, które są implementowane w postaci programów, należy do nauczyciela i zależy od możliwości i doświadczenia uczniów. Obszar pierwszy, czyli *Analizowanie, formułowanie i rozwiązywanie sytuacji problemowych z wykorzystaniem logicznego, abstrakcyjnego i komputacyjnego myślenia ...*, przy klasach VII-VIII także wymienia algorytmy, choć jest ich mniej niż poprzednio. Uczeń:

- objaśnia oraz stosuje podstawowe algorytmy na liczbach naturalnych: badanie podzielności liczb, rozkład liczby na czynniki pierwsze, algorytm Euklidesa;
- stosuje podstawowe algorytmy do wyszukiwania, zliczania i porządkowania danych, w tym wyszukiwanie w ciągu uporządkowanym i nieuporządkowanym oraz porządkowanie przez wybór lub metodą bąbelkową.

Zapisy odnoszące się do algorytmów na liczbach naturalnych wynikają wprost z faktu, że te problemy są zawarte w podstawie programowej matematyki. Na matematyce uczniowie sprowadzają ułamki do wspólnego mianownika, rozkładając je na czynniki pierwsze. Na informatyce mogą w tym celu wykorzystać algorytm Euklidesa. Którą jego wersję zastosują i czy będą ją implementować w środowisku programistycznym, to już decyzja nauczyciela.

Należy pamiętać, że zapisanie programu to tylko jeden z elementów rozwiązywania problemu. Uczeń:

- formułuje problem w postaci specyfikacji przez określenie danych i wyników oraz zależności między nimi;
- rozwiązuje problem, przechodząc przez kolejne etapy podejścia komputacyjnego, i posługuje się różnymi sposobami przedstawiania rozwiązania;
- projektuje i programuje rozwiązania zgodnie z etapami procesu rozwiązywania problemów;
- analizuje poprawność działania programu, w tym zgodność ze specyfikacją problemu, i poprawia ewentualne błędy.

Nowe zapisy w podstawie

Nowe treści związane są przede wszystkim z pojawieniem się powszechnie dostępnej generatywnej sztucznej inteligencji (rok 2022). Poprzednia podstawa nie zawierała wprost zapisów odnoszących się do AI, ponieważ powstała w roku 2017. Treści odnoszą się zarówno do odpowiedzialnego i świadomego korzystania ze sztucznej inteligencji, jak i trenowania modelu sztucznej inteligencji, aby rozumieć zasady jej działania. Zapisy w klasach IV-VI są następujące – uczeń:

- tworzy treści z wykorzystaniem prostych narzędzi sztucznej inteligencji, w tym obrazy, multimedia i teksty;
- trenuje prosty model sztucznej inteligencji i obserwuje, jak dane wpływają na jego wyniki.

W klasach VII-VIII uczeń:

- wykorzystuje narzędzia sztucznej inteligencji do wspomagania tworzenia treści, edytuje je i ocenia ich trafność oraz zgodność ze specyfikacją problemu;
- trenuje model uczenia maszynowego, analizuje jego działanie oraz modyfikuje dane, aby poprawić precyzję i wiarygodność wyników;
- próbuje odróżnić treści tworzone przez człowieka od generowanych ze wsparciem sztucznej inteligencji oraz porównuje ich styl, jakość i wartość poznawczą.

Można mieć wątpliwości, jak zrealizować zajęcia związane z trenowaniem modelu sztucznej inteligencji. Przykłady dostosowane do poziomu uczniów szkoły podstawowej można znaleźć chociażby na platformie code.org.



Nowa podstawa rozszerza także zagadnienia związane z cyberbezpieczeństwem, etyką cyfrową oraz wpływem technologii na środowisko (np. ślad węglowy). Na zajęciach z informatyki realizowany jest także moduł medialny.

Doświadczenia edukacyjne

Nowością w podstawie wszystkich przedmiotów są doświadczenia edukacyjne. Podstawa z informatyki wymienia po trzy doświadczenia na poziomie klas IV-VI oraz VII-VIII. Jedno z nich na każdym poziomie edukacyjnym związane jest z algorytmiką i programowaniem. Uczniowie realizują jedno doświadczenie w roku szkolnym. W przypadku klas VII-VIII doświadczenie programistyczne jest obowiązkowe, a drugie do wyboru przez uczniów wraz z nauczycielem. Doświadczenia związane z algorytmiką i programowaniem są następujące:

- (klasy IV-VI) uczeń pracując w grupie, wykorzystuje wybrane narzędzie programistyczne do stworzenia prostego programu komputerowego odpowiadającego na zauważoną potrzebę (np. quiz, grę); program może dotyczyć problemu wynikającego z tematyki zajęć szkolnych; w procesie tworzenia uczeń sprawdza poprawność działania programu, zbiera uwagi, dokonuje poprawek, a ostateczny projekt prezentuje w formie ustalonej z nauczycielem;
- (klasy VII-VIII) uczeń pracując w grupie, projektuje i tworzy interaktywną symulację lub grę edukacyjną na wybrany temat (np. model układu słonecznego lub prostą grę logiczną), planuje algorytmy sterujące zachowaniem obiektów i wdraża je za pomocą poznanych konstrukcji programistycznych, testuje gotowy projekt, dokumentuje kluczowe fragmenty jego kodu, a następnie prezentuje efekty pracy przed klasą, opowiadając o zastosowanych rozwiązaniach i napotkanych trudnościach.

Przykład doświadczenia edukacyjnego (klasy IV-VI) niezwiązanego z programowaniem:

- uczeń korzystając z prostych narzędzi cyfrowych, projektuje i realizuje w grupie mini-kampanię informacyjną na wybrany temat związany z bezpieczeństwem cyfrowym, wpływem technologii na środowisko lub dezinformacją w mediach cyfrowych, gotowy przekaz kieruje do wybranych odbiorców, wykorzystując dostępne kanały komunikacji.

Doświadczenia edukacyjne na informatyce mają charakter praktyczny – preferują pracę w grupie, rozwijają myślenie krytyczne i analityczne, umiejętności komunikacyjne i współpracę oraz budują poczucie sprawczości.

Podsumowanie

Nowa podstawa programowa informatyki kładzie nacisk na samodzielne dochodzenie do rozwiązania, preferuje podejście problemowe i projektowe, łączy teorię z praktyką, rozwija sprawczość uczniów. Nauczyciel powinien pełnić funkcję przewodnika i organizatora procesu uczenia się, wspierając uczniów w samodzielnym dochodzeniu do wiedzy, formułowaniu problemów i projektowaniu rozwiązań z użyciem technologii cyfrowych. Powinien także motywować do zadawania pytań, krytycznego myślenia i analizy informacji oraz wspierać współpracę uczniów. Podstawa jest sformułowana ogólniej, odpowiada na wyzwania współczesnego świata i rozwój nowoczesnych technologii, daje też nauczycielowi więcej możliwości w sposobie realizacji treści i doborze poruszanych zagadnień. Powinny one dotyczyć rozwiązywania rzeczywistych problemów z różnych dziedzin, a także realizacji własnych zainteresowań uczniów, tak aby widzieli oni sens tych działań oraz umieli stosować nabytą wiedzę teoretyczną w praktyce.

Odlotowe programowanie – część 3. Drony i programowanie wizualne

Bartłomiej Krowiak



W poprzednich częściach cyklu przeszliśmy długą drogę – od zrozumienia teorii i zasad bezpieczeństwa związanych z bezzałogowymi statkami powietrznymi¹, do praktycznej nauki pilotażu i pierwszych prób sterowania za pomocą aplikacji mobilnych². Skoro potrafimy już zaplanować misję w symulatorze i manualnie kontrolować fizycznego drona, zyskaliśmy fundamenty pozwalające na kolejny, kluczowy krok. Jest nim przejście od roli pilota, który manualnie koryguje lot, do roli programisty, który z wyprzedzeniem projektuje każdą sekundę misji drona.

Choć aplikacje mobilne są świetnym punktem wyjścia, wykorzystanie komputera stacjonarnego lub laptopa otwiera przed nauczycielem i uczniem nowe możliwości. Praca na pełnowymiarowej stacji roboczej pozwala na znacznie większą optymalizację procesu tworzenia kodu, oferuje przejrzystość przy budowaniu algorytmów i sprzyja głębszej koncentracji. To właśnie w środowisku komputerowym najsukuteczniej rozwijane są kompetencje cyfrowe i myślenie algorytmiczne, ponieważ uczeń przestaje być tylko operatorem, a staje się twórcą sekwencji zdarzeń.

W tej części skupimy się na programowaniu wizualnym, które w edukacji zdobyło popularność dzięki swojej intuicyjności. Wykorzystanie kolorowych bloków w środowiskach takich jak Scratch czy Blockly sprawia, że nauka programowania dronów – zarówno tych wirtualnych, jak i fizycznych – staje się namacalna i pozbawiona bariery trudnej składni języków tekstowych. Przyjrzymy się narzędziom pozwalającym na naukę programowania w bezpiecznym świecie cyfrowym oraz ekosystemom, które ożywiają skrypty w rzeczywistej przestrzeni klasy.

Wirtualne wyzwania DroneBlocks

Zanim uczeń weźmie do ręki fizyczne urządzenie, warto stworzyć mu warunki do bezpiecznego i niczym nieograniczonego eksperymentowania. Idealnym rozwiązaniem jest platforma DroneBlocks³, stworzona przez amerykański zespół ekspertów i pasjonatów edukacji w nurcie STEAM. To kompleksowe rozwiązanie obejmuje zarówno autorskie drony i aplikacje mobilne, jak i zaawansowane środowiska programistyczne. Dla ucznia i nauczyciela najcenniejszym elementem tej platformy jest darmowy (w podstawowym zakresie) symulator drona, dostępny bezpośrednio z poziomu przeglądarki internetowej.

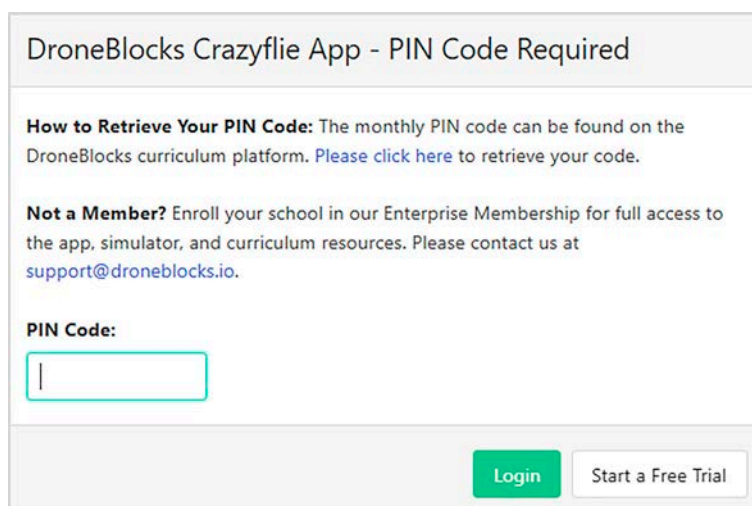
Przygodę z wirtualnymi lotami możemy rozpocząć od strony <https://crazyfly-app.droneblocks.io/login>. Dostęp do środowiska jest prosty – wystarczy zalogować się za pomocą konta Google lub dowolnego adresu e-mail, zakładając konto ucznia lub nauczyciela.

Po poprawnym zalogowaniu użytkownik zobaczy okno z prośbą o podanie kodu PIN. Na tym etapie platforma oferuje również możliwość rozpoczęcia okresu próbnego (trial) lub wykupienia pełnego dostępu, co otwiera drogę do znacznie szerszej bazy materiałów edukacyjnych oraz wielu zróżnicowanych wirtualnych map. Dzięki wspomnianej kombinacji cyfr jedna z plansz – wirtualna sala lekcyjna – pozostaje dostępna bezpłatnie do celów edukacyjnych i pracy z podstawami. W tym samym oknie komunikatu, bezpośrednio nad polem do wpisania kodu, znajduje się tekst z hiperłączem: *Please click here*.

1 B. Krowiak, *Odlotowe programowanie – część 1. Wstęp do pracy z dronami edukacyjnymi*, „W cyfrowej szkole” nr 3/2025, s. 56-60, <https://tinyurl.com/3b357xt6>

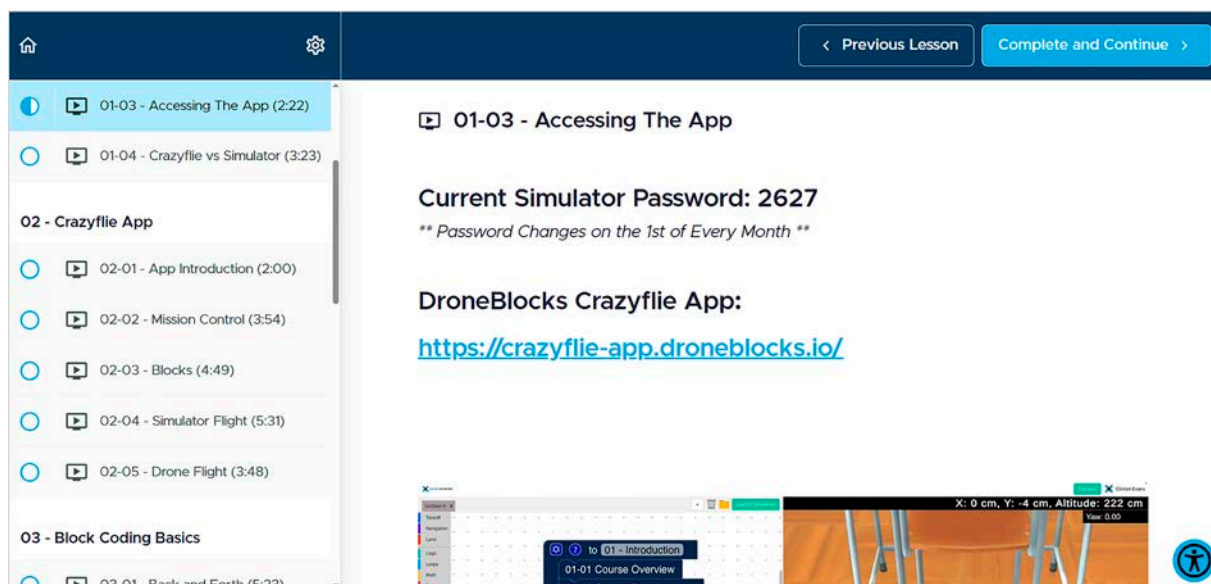
2 B. Krowiak, *Odlotowe programowanie – część 2. Drony i aplikacje mobilne*, „W cyfrowej szkole” nr 1/2026, s. 49-53, <https://tiny.pl/b9-1xv5nj>

3 <https://droneblocks.io>



Ilustracja 1. Okno z prośbą o podanie kodu PIN

Prowadzi on do dedykowanej strony⁴, na której publikowane jest hasło dostępu generowane na każdy kolejny miesiąc. Warto zapisać tę witrynę w zakładkach, ponieważ stanowi ona również bazę materiałów dydaktycznych. Można tam znaleźć liczne samouczki wideo, które prowadzą użytkownika „za rękę” – od pierwszego startu aż po wykonywanie skomplikowanych zadań w przestrzeni 3D. Choć materiały te są w języku angielskim, ich wizualna forma sprawia, że stanowią doskonałą inspirację do tworzenia własnych scenariuszy lekcji.

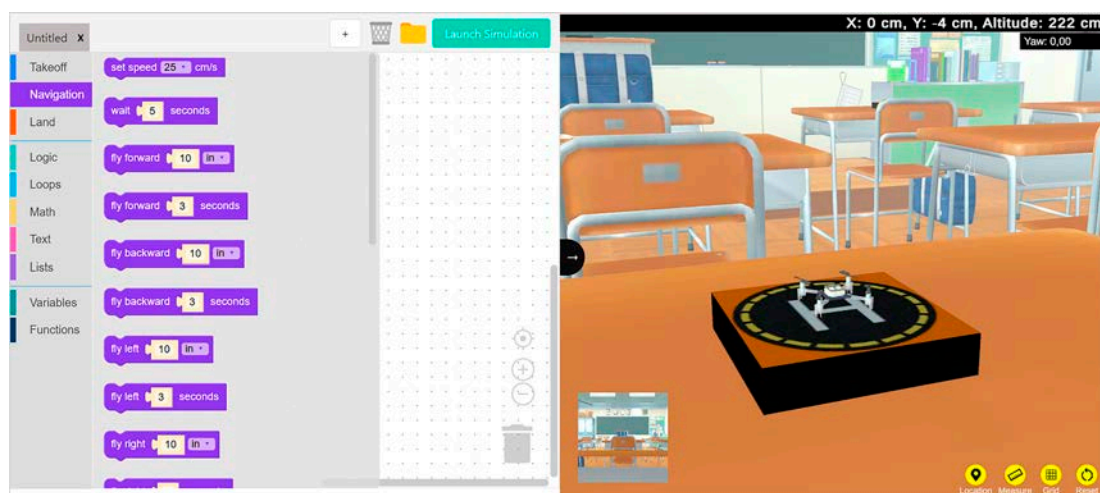


Ilustracja 2. Fragment strony z samouczkami dotyczącymi symulatora DroneBlocks

Po poprawnym wpisaniu kodu PIN i zatwierdzeniu przyciskiem *Login* użytkownik zostaje przeniesiony do głównego interfejsu programistycznego. Kto choć raz zetknął się ze środowiskiem Scratch, poczuje się tutaj bardzo pewnie, ponieważ widok ekranu został zaprojektowany zgodnie z tym samym, sprawdzonym wzorcem edukacyjnym. Po lewej stronie znajduje się panel z kolorowymi kategoriami bloków, z których buduje się program dla drona. Na liście umieszczono komendy kluczowe dla drona, takie jak *Takeoff*, *Navigation* oraz *Land*. Poniżej znajdziemy standardowe bloki programistyczne z kategorii: *Logic*, *Loops*, *Math*, *Text*, *Lists*, *Variables* oraz *Functions*. Ten bogaty zestaw pozwala uczniom na płynne przejście od prostych przelotów do tworzenia zaawansowanych operacji logicznych i matematycznych.

Centralną część ekranu zajmuje obszar roboczy – cyfrowe płótno, na którym układa się algorytm z bloków. Prawa strona interfejsu, zamiast statycznej animacji, prezentuje pełnowymiarową wirtualną salę lekcyjną w widoku 3D, w której na jednej z ławek spoczywa gotowy do startu wirtualny dron. Środowisko to jest wyposażone w zaawansowane narzędzia analityczne, pozwalające na naukę programowania opartego na rzeczywistych danych. W górnej części podglądu wyświetlane są parametry lotu w czasie rzeczywistym, takie jak współrzędne X i Y, wysokość nad podłogą oraz odchylenie, czyli kąt obrotu drona.

⁴ Strona z materiałami DroneBlocks: <https://tiny.pl/1jhw7289p>

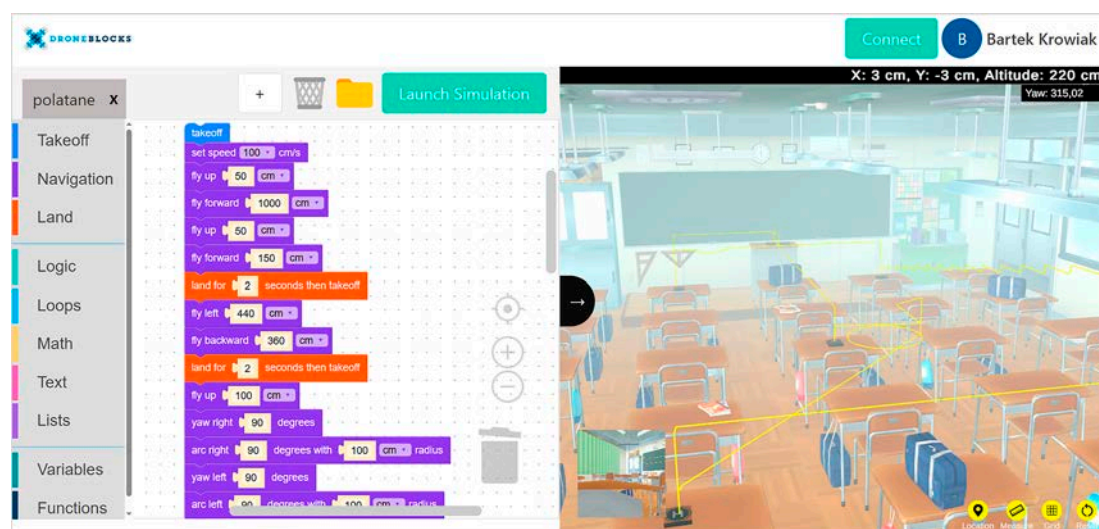


Ilustracja 3. Widok okna symulatora DroneBlocks

Nauczyciel może zachęcić uczniów do korzystania z dodatkowych funkcji wspomagających precyzję misji. Ikona z napisem *Location* w prawym dolnym rogu pozwala na włączenie widoku z góry, co ułatwia orientację w przestrzeni sali. Funkcja *Grid* nakłada na podłogę siatkę pomocniczą, a narzędzie *Measure* umożliwia dokładne zmierzenie dystansu między obiektami, co jest niezbędne przy planowaniu lądowań na konkretnych ławkach wyposażonych w plansze. Ciekawą opcją jest możliwość wejścia w tryb widoku pierwszej osoby (FPV, ang. *First Person View*), dzięki któremu uczeń może obserwować pokonywaną trasę bezpośrednio z perspektywy drona. Wszystkie te elementy sprawiają, że symulator DroneBlocks staje się narzędziem, w którym każdy błąd w kodzie można natychmiast bezpiecznie zweryfikować i poprawić poprzez resetowanie ustawień jednym kliknięciem.

Wprowadzenie uczniów w świat wirtualnych misji warto rozpocząć od zadań o narastającym stopniu trudności, które wymuszą na nich praktyczne wykorzystanie dostępnych narzędzi. Pierwszym wyzwaniem może być misja precyzyjnego lądowania, polegająca na zaprogramowaniu drona tak, żeby wystartował z ławki początkowej i osiadł dokładnie na biurku nauczyciela lub innym wyznaczonym punkcie z grafiką lądowiska. Aby wykonać to zadanie bezbłędnie, nawet za pierwszym razem, uczniowie mogą najpierw skorzystać z narzędzia *Measure* w celu dokładnego zmierzenia dystansu oraz włączyć siatkę *Grid*, co pozwoli im precyzyjnie określić współrzędne celu.

Kolejnym etapem nauki może być scenariusz podniebnego kuriera, w którym dron musi odwiedzić kilka różnych punktów w sali lekcyjnej, zatrzymując się nad każdym z nich na kilka sekund przed powrotem do bazy. Takie ćwiczenie doskonale uczy planowania sekwencyjnego i przewidywania trasy, a najbardziej efektywnym sposobem na jego realizację jest zmiana perspektywy na widok z góry za pomocą przycisku *Location*. Ostatnim zadaniem może być wykonanie podniebnego slalomu połączonego z przelotem pod przeszkodą, na przykład pod wirtualną ławką oraz zrobieniem pełnego obrotu wokół własnej osi. W tym przypadku pomocny okaże się tryb widoku pierwszej osoby (FPV), który pozwoli uczniom poczuć głębię przestrzeni i zrozumieć specyfikę poruszania się maszyny w pełnym wymiarze 3D.

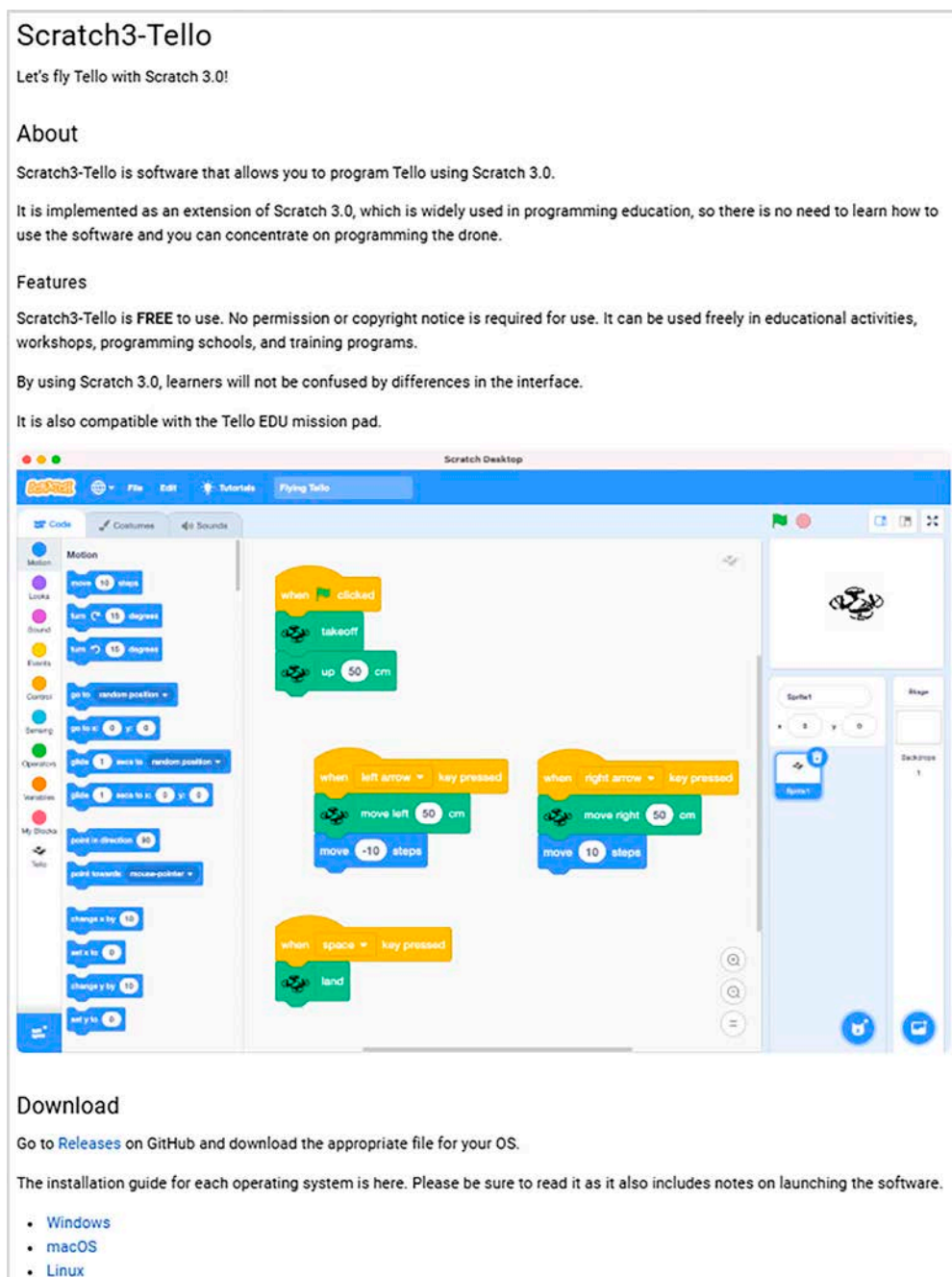


Ilustracja 4. Przykład przelotu po sali lekcyjnej i wszystkich lądowiskach na ławkach oraz wykonanie kilku akrobacji

Tello i Scratch – pierwszy krok w świecie rzeczywistym

Przejście z bezpiecznego środowiska symulacji do pracy z fizycznym urządzeniem to moment, na który uczniowie czekają z największą niecierpliwością. Narzędziem wspierającym ten etap edukacji może być programowalny dron edukacyjny DJI Tello EDU w połączeniu ze środowiskiem Scratch. Warto jednak zaznaczyć, że w przeciwieństwie do DroneBlocks, w tym przypadku nie będziemy korzystać z aplikacji w chmurze, lecz z dedykowanej wersji desktopowej. Wynika to z prostej przyczyny technicznej: aby komputer mógł wysłać instrukcje do drona, musi połączyć się bezpośrednio z jego siecią Wi-Fi, co automatycznie odcina dostęp do internetu.

Pracę rozpoczynamy od pobrania oprogramowania ze strony <https://scratch3-tello.app>. Jest to specjalna modyfikacja Scratcha 3.0, zoptymalizowana pod kątem współpracy z dronami DJI.



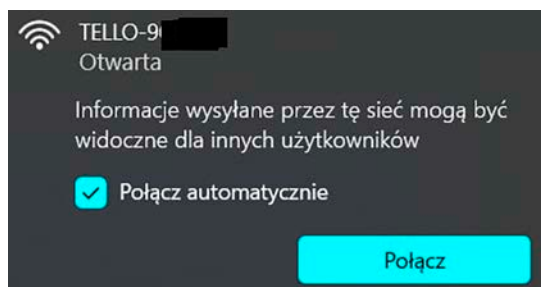
Ilustracja 5. Strona główna Scratch3-Tello

Po wybraniu odpowiedniego systemu operacyjnego (środowisko dostępne jest dla systemów Windows oraz macOS, wersji na system Linux jeszcze nie ma) zostaniemy przekierowani do serwisu GitHub⁵. Należy stamtąd pobrać paczkę instalacyjną, w której znajduje się plik o nazwie *Scratch3-Tello.exe*. Po rozpakowaniu i uruchomieniu otrzymujemy dostęp do pełnej funkcjonalności programowania wizualnego w trybie offline.

⁵ Strona środowiska Scratch3-Tello w serwisie GitHub: <https://github.com/kebhr/scratch3-tello/releases>

W pracy z fizycznym dronem kluczowym wyzwaniem, z którym nie mierzyliśmy się w symulatorze, jest ograniczony czas pracy na baterii, wynoszący zazwyczaj od 10 do 13 minut. Aby efektywnie wykorzystać każdą sekundę lotu i uniknąć sytuacji, w której maszyna rozładowuje się w trakcie testowania skryptu, warto przyjąć odpowiednią strategię. Najlepszą praktyką jest przygotowanie całego algorytmu przy wyłączonym dronie i zapisanie go na dysku komputera. Dopiero gdy kod jest gotowy, przystępujemy do procedury łączenia.

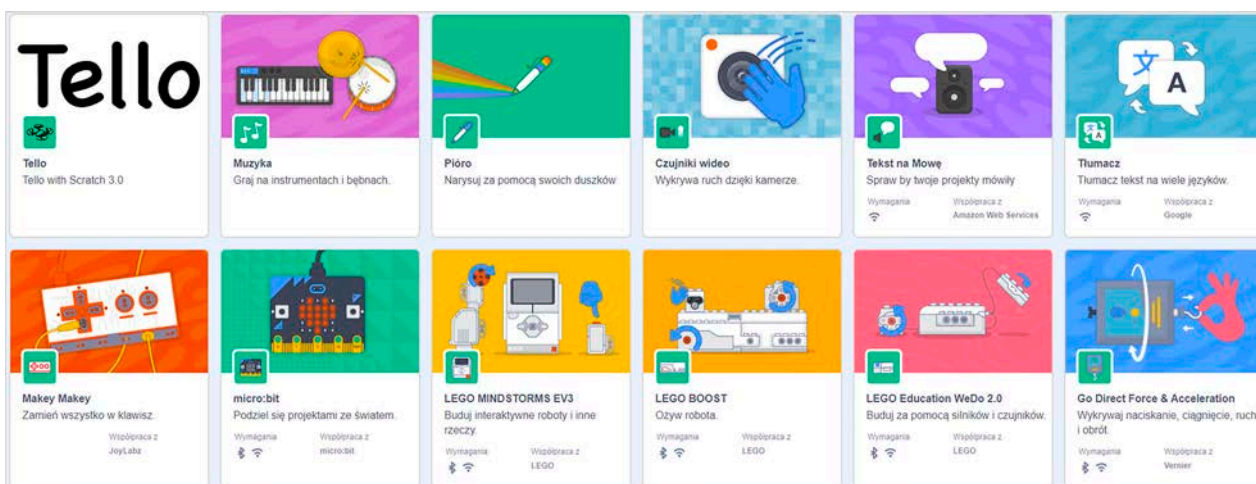
Sama sekwencja uruchamiania jest bardzo istotna: najpierw włączamy drona i czekamy, aż jego dioda zacznie migać. Następnie w ustawieniach sieci Wi-Fi komputera odnajdujemy sieć rozgłaszana przez Tello i nawiązujemy z nią połączenie.



Ilustracja 6. Sieć stanowiąca połączenie z dronem DJI Tello EDU

Dopiero gdy system potwierdzi połączenie z dronem, uruchamiamy środowisko Scratch lub otwieramy wcześniej przygotowany projekt. Taka kolejność gwarantuje, że oprogramowanie poprawnie wykryje urządzenie. Przed pierwszym startem należy pamiętać o zasadach bezpieczeństwa, które w świecie rzeczywistym mają kluczowe znaczenie. Start drona powinien odbywać się w wyznaczonej, wolnej od przeszkód i osób postronnych części sali lekcyjnej.

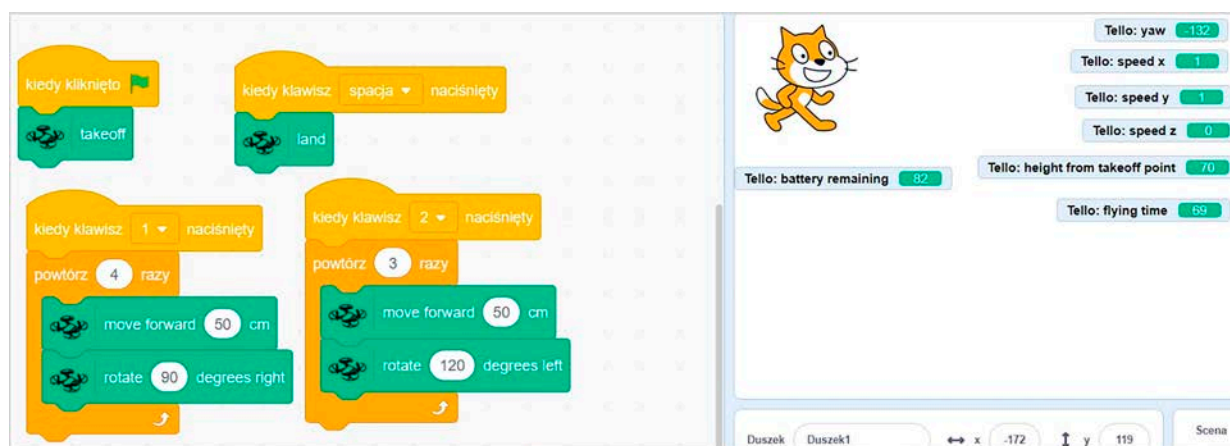
Samo środowisko programistyczne to klasyczny i dobrze znany nauczycielom Scratch 3.0, co daje poczucie bezpieczeństwa – nie musimy uczyć się nowego środowiska, a jedynie poznajemy nowe narzędzie. Kluczowym elementem jest tutaj dedykowane rozszerzenie *Tello*, które wprowadza zestaw bloków odpowiedzialnych za fizyczną kontrolę drona.



Ilustracja 7. Dostępne rozszerzenia, wraz z Tello na samym początku

Dzięki nim możemy precyzyjnie ustalać prędkość maszyny oraz programować jej ruch w trzech osiach, określając dystans, o jaki dron ma się przesunąć. Oprócz podstawowej nawigacji, rozszerzenie oferuje bloki odpowiedzialne za obroty o konkretny kąt oraz widowiskowe akrobacje, tzw. *flipy*, czyli przewroty w czterech kierunkach. Ciekawą funkcją wersji EDU jest współpraca z podkładkami misji (*Mission Pads*). Specjalne bloki pozwalają dronowi rozpoznawać te znaczniki, dzięki czemu możemy zaprogramować reakcję maszyny na konkretną podkładkę, np. dron po wykryciu danego symbolu na podłodze może wykonać obrót lub wylądować.

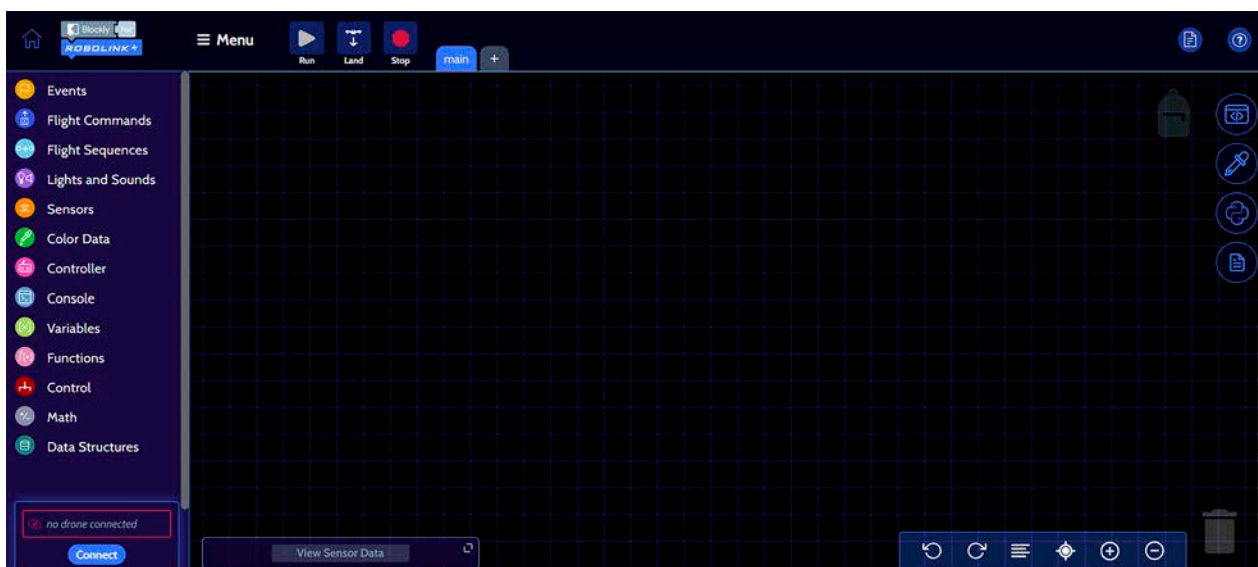
Istnieją możliwości łączenia bloków *Tello* z innymi, standardowymi rozszerzeniami Scratcha. Otwiera to drzwi do projektów interdyscyplinarnych. Na przykład korzystając z rozszerzenia *Czujniki wideo*, uczniowie mogą tak zaprogramować drona, aby reagował na ich gesty wykonywane przed kamerą laptopa. Podniesienie ręki może inicjować start, a ruch w lewo i dotknięcie znajdującego się tam duszka może nakazywać dronowi przelot w tym kierunku. Nic nie stoi również na przeszkodzie, aby zintegrować sterowanie z zestawami takimi jak micro:bit czy Makey Makey, zmieniając je w fizyczne kontrolery lotu. Oczywiście bloki sterujące dronem można swobodnie łączyć z podstawowymi konstrukcjami Scratcha, takimi jak pętle czy instrukcje warunkowe.



Ilustracja 8. Przykłady skryptów odpowiadających za start oraz lądowanie drona, rysowanie w powietrzu kwadratu oraz trójkąta, a także włączone parametry lotu

CoDrone EDU i Blockly

Inną możliwością wykorzystania programowania wizualnego do sterowania dronami może być praca ze sprzętem CoDrone EDU. O ile poprzednie rozwiązania skupiały się na podstawowej nawigacji, o tyle ten model wprowadza uczniów w świat zaawansowanej telemetrii i precyzyjnego zarządzania danymi. Środowisko programistyczne dla tego drona opiera się na platformie Blockly, do której dostęp uzyskujemy bezpośrednio przez przeglądarkę internetową⁶. Zaletą tego rozwiązania jest brak konieczności instalowania oprogramowania na dysku twardym.



Ilustracja 9. Interfejs środowiska Blockly do sterowania CoDrone EDU

Procedura łączenia drona z komputerem różni się od tej znanej z DJI Tello. W przypadku CoDrone EDU funkcję „mostu radiowego” pełni kontroler podłączany do portu USB komputera za pomocą kabla do transmisji danych. Po wejściu na stronę Blockly, w lewym dolnym rogu interfejsu odnajdziemy opcję połączenia – po kliknięciu system automatycznie wykryje kontroler, a ten sparuje się z dronem.

Dzięki zastosowaniu huba USB, do jednego komputera można podłączyć kilka kontrolerów jednocześnie i z poziomu jednego skryptu w Blockly sterować całą grupą dronów, co pozwala na proste tworzenie zsynchronizowanych pokazów tanecznych w powietrzu. Samo środowisko Blockly zostało zaprojektowane z myślą o zróżnicowanym poziomie zaawansowania uczniów⁷. CoDrone EDU, w przeciwieństwie do Tello, nie posiada kamery. Uczeń nie może polegać na podglądzie wideo, lecz musi nauczyć się orientacji przestrzennej, wykorzystując kolory diod LED na obudowie drona, aby określić, w którą stronę jest on zwrócony.

⁶ Strona środowiska Blockly for Robolink: <https://codrone.robolink.com/edu/blockly>

⁷ Strona z materiałami edukacyjnymi CoDrone EDU: <https://docs.robolink.com/docs/CoDroneEDU>



Ilustracja 10. Kontroler połączony do komputera oraz sparowany dron z włączonym oknem właściwości

CoDrone na tle innych dronów edukacyjnych wyróżnia dostęp do bogatej bazy bloków telemetry i interakcji z kontrolerem. Uczniowie mogą programować nie tylko lot, ale również to, co dzieje się na samym pilocie: mogą generować napisy na wbudowanym ekranie LCD czy odczytywać dane z czujników drona w czasie rzeczywistym. Do dyspozycji mają bloki obsługujące czujniki koloru, odległości oraz zaawansowane parametry z akcelerometru i żyroskopu. Dron posiada również wbudowany brzęczyk, co pozwala na programowanie sygnałów dźwiękowych i melodii towarzyszących wykonywanym misjom. Warto również wspomnieć o aspektach technicznych – ponieważ drony w świecie rzeczywistym rzadko latają idealnie prosto, Blockly oferuje dedykowane bloki do kalibracji, co uczy dzieci, jak korygować fizyczne niedoskonałości sprzętu za pomocą kodu. Całość wspiera rozbudowana dokumentacja dostępna na stronie producenta.

WhalesBot Eagle – dron jako zestaw konstrukcyjny

Ostatnim modelem, który przedstawimy w tym artykule, jest WhalesBot Eagle (model 1003). O ile Tello i CoDrone są urządzeniami o zamkniętej konstrukcji, Eagle reprezentuje zupełnie inne podejście.

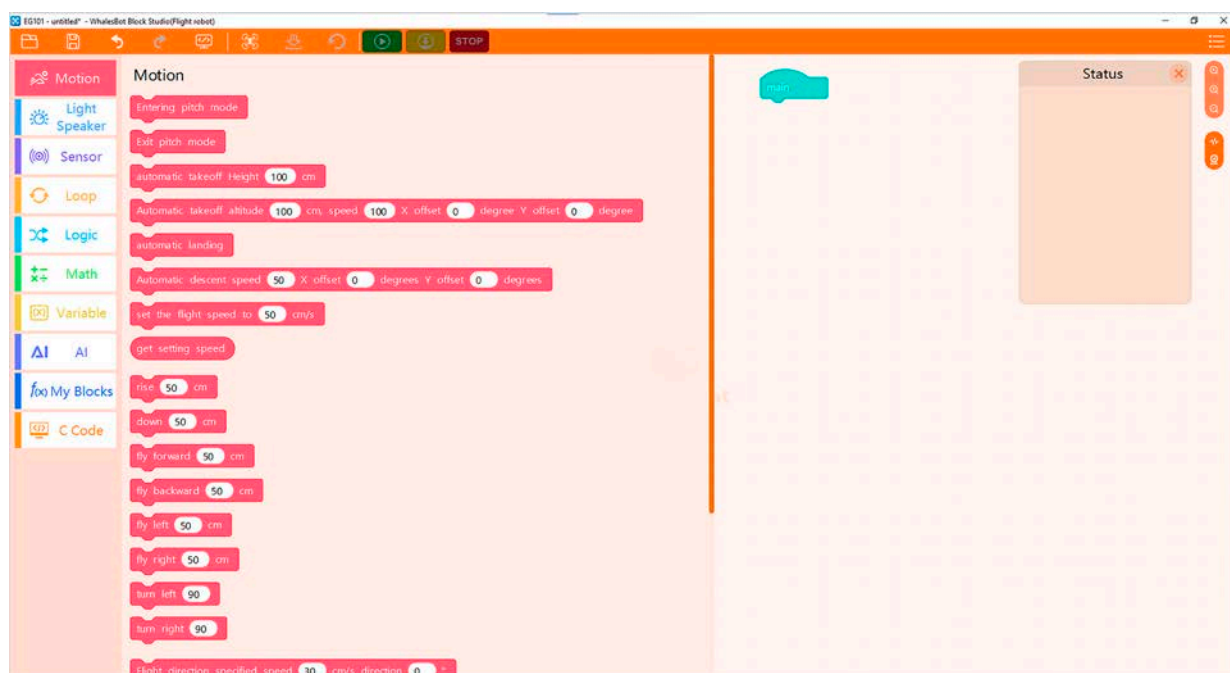


Ilustracja 11. Grafika przedstawiająca drona Eagle 1003 z kontrolerem⁸

Jest to system modułowy, który łączy w sobie cechy drona i zestawu konstrukcyjnego STEM. Programowanie tego drona odbywa się w dedykowanym środowisku WhalesBot Block Studio⁹, które należy pobrać i zainstalować na komputerze (dostępne dla systemów Windows oraz macOS). Oprogramowanie to jest również oparte na blokach i zostało ściśle dopasowane do specyfiki systemu WhalesBot.

⁸ Strona producenta: <https://www.whalesbot.ai/products/drone>

⁹ Strona z zasobami dla nauczycieli: <https://www.whalesbot.ai/resources/educators>



Ilustracja 12. Widok okna WhalesBot Block Studio(Drone)

Środowisko Block Studio oferuje również bogatą bibliotekę gotowych przykładów, które prowadzą użytkownika od prostego startu i lądowania aż po skomplikowane interakcje z otoczeniem. Atutem Eagle 1003 jest jego trwałość i łatwość naprawy – możliwość wymiany pojedynczych elementów sprawia, że ewentualne kolizje, będące nieodłącznym elementem nauki, nie wykluczają sprzętu z dalszego użytkowania.

Podsumowanie

Programowanie wizualne dronów to coś więcej niż tylko efektowna nowoczesność w szkolnych murach. Jest to potężne narzędzie dydaktyczne, które w unikalny sposób łączy naukę abstrakcyjnego myślenia algorytmicznego z fizycznym efektem w przestrzeni 3D. Mając do wyboru bogaty zestaw narzędzi – od bezpiecznych symulacji w DroneBlocks, przez wszechstronny ekosystem Tello i Scratcha, zaawansowaną telemetrię CoDrone EDU, aż po inżynierskie wyzwania WhalesBot Eagle – uczniowie nie tylko uczą się pisać kod, ale przede wszystkim trenują cierpliwość, precyzję i umiejętność rozwiązywania problemów.

Warto jednak pamiętać, że świat technologii EdTech¹⁰ jest niezwykle dynamiczny i zmienny. Branża dronów ewoluje błyskawicznie – modele dziś uznawane za standard, z czasem mogą zostać zastąpione nowszymi konstrukcjami, a niektóre firmy mogą zmieniać profil swojej działalności lub zniknąć z rynku. Dlatego tak ważne jest, aby w procesie edukacyjnym kłaść nacisk nie na obsługę konkretnego modelu drona, lecz na uniwersalne zasady logiki i programowania. Umiejętność stworzenia pętli, zrozumienie osi współrzędnych czy zasad działania sensorów to kompetencje, które uczeń z łatwością przeniesie na każde nowe urządzenie, jakie pojawi się w przyszłości.

Dla nauczyciela drony stanowią niezwykle wdzięczny fundament do lekcji interdyscyplinarnych. Możliwość łączenia lotów z fizyką (pęd, grawitacja), matematyką (kąty, układy współrzędnych) czy projektami *Internet of Things*¹¹ (czujniki, sterowanie gestami) sprawia, że informatyka staje się punktem styku wielu dziedzin nauki. Kluczem do sukcesu jest dobór narzędzia do potrzeb grupy – symulator pozwoli na bezstresowy start, Tello i CoDrone wprowadzą dynamikę pracy w rzeczywistości, a systemy modułowe, takie jak Eagle, zaspokoją ciekawość przyszłych inżynierów.

Wprowadzenie dronów do klasy to zaproszenie uczniów do świata, w którym błędy w kodzie nie są porażką, lecz cenną lekcją wymagającą analizy i poprawy przed kolejnym startem. To właśnie ta iteracyjność pracy, połączona z radością z każdego udanego lądowania, sprawia, że „odlotowe programowanie” staje się dla młodych ludzi pasją, która buduje ich kompetencje przyszłości. Niezależnie od tego, jakie modele dronów zdominują rynek za kilka lat, fundamenty położone dziś przeniosą proces nauczania na nowy, wyższy pułap.

10 EdTech (*Education Technology*) – wykorzystanie nowoczesnych technologii, sprzętu i oprogramowania w celu wspierania i usprawniania procesów nauczania

11 Internet of Things (IoT) – koncepcja cyfrowej sieci połączonych ze sobą przedmiotów, które dzięki wbudowanym czujnikom mogą gromadzić, przetwarzać i wymieniać dane między sobą oraz z systemami zewnętrznymi

Opowieści w czasach AI

Agnieszka Borowiecka

*Bardzo dawno, może przed wiekiem,
Przed dwoma wiekami czy trzema,
W pewnym królestwie dalekim,
Którego dzisiaj już nie ma
I na mapie go znaleźć nie można,
Mieszkała wdowa zamożna...*

Jan Brzechwa, Kopciuszek

Przez wieki opowiadanie przypowieści czy baśni było bardzo ważne dla ludzi. Przy ognisku wspominano dawne zdarzenia, snuto wspomnienia o minionych czasach i opisywano mityczne historie, które miały kształtować kolejne pokolenia – ucząc je na przykładach, jak powinny postępować i o czym wiedzieć. Ponad 5000 lat temu powstało pismo, dzięki czemu ludzie mogli przestać polegać na ulotnej pamięci i zacząć przekazywać wiedzę w inny sposób. I choć choroby i wojny często niszczyły te zapiski, to jednak różnego typu opowieści – zarówno te zapisywane, jak i przekazywane ustnie – kształtowały to, jacy dzisiaj jesteśmy. Nadejście ery cyfrowej znacząco wpłynęło na ilość i jakość przechowywanych informacji. Oprócz słowa pisanego podlegającego digitalizacji, na nośnikach cyfrowych coraz częściej utrwalano również dźwięk i obraz. Dzisiaj nikogo nie dziwi już fakt, że słuchamy i oglądamy osoby, które od dawna nie żyją.

Jednak dopiero upowszechnienie sztucznej inteligencji i oddanie różnych narzędzi AI w ręce „zwykłego śmiertelnika” zmieniło losy świata. Już nie tylko ludzie tworzą dane, coraz częściej kryje się za tym maszyna – teoretycznie bardziej niezależna, niepodlegająca naciskom i wpływom, amoralna. Zbudowana przez człowieka, ukształtowana przez człowieka i coraz częściej zastępująca go w wielu obszarach – od ciężkich i niewdzięcznych zadań, takich jak sprzątanie czy praca przy taśmie produkcyjnej, aż po tworzenie różnego typu tekstów, malowanie, rysowanie, komponowanie melodii, a nawet „granie” w filmach. Jak zatem wygląda tworzenie opowieści w czasach AI? Spróbujmy się temu bliżej przyjrzeć.

ChatGPT puka do drzwi

30 listopada 2022 roku firma OpenAI oficjalnie udostępniła chatbota opartego na generatywnej sztucznej inteligencji – dużym modelu językowym, opracowanym na podstawie zbiorów danych z różnych dziedzin. ChatGPT w wersji 3.5 potrafił generować odpowiedzi na zapytania (prompty) wprowadzane przez użytkownika. Zaledwie 4 lata minęły od opracowania pierwszego modelu z tej serii, GPT-1, a już niemal każdy mógł korzystać z efektów jego działania – wystarczył dostęp do internetu. Nie wszystkie generowane odpowiedzi były w pełni poprawne językowo i merytorycznie; początkowo zapytania można było formułować tylko w języku angielskim. Dziś w nasze ręce trafia wersja ChatGPT 5.3 Instant¹, która podobno ma lepiej wyszukiwać informacje w sieci i udzielać bardziej bezpośrednich odpowiedzi. Możemy z nią rozmawiać w języku polskim – wystarczy nawet niezbyt poprawnie zapisane polecenie, a AI „domyśli się”, o co chcieliśmy zapytać i udzieli wyczerpującej odpowiedzi.

Przy pierwszych próbach „rozmawiania” z Chatem GPT pojawiały się zachwycone głosy o szybkim generowaniu tekstów, na przykład podziękowań za ciekawe szkolenie, mniej lub bardziej formalnych odpowiedzi na listy. Dziś AI potrafi napisać streszczenie na podstawie dostarczonych dokumentów, rozbudować lub skrócić dany tekst, zmienić jego strukturę, a nawet go „uczlówieczyć”.

¹ K. Świtalski, *Najnowsza wersja ulubionego ChataGPT trafia do użytkowników. Wszystko co trzeba o niej wiedzieć*, <https://tiny.pl/qq0jvn7z0>



Ilustracja 1. Propozycja poprawienia tekstu przez jedno z narzędzi AI

AI napisze dla nas bajkę

Wracając pamięcią do czasów młodości, często zauważamy, jak duże znaczenie miały w naszym życiu bajki i baśnie, zarówno te opowiadane przez dziadków czy rodziców, jak i słuchane w radiu lub oglądane w telewizji. Kolejne pokolenia żyją jednak nieco inaczej. Dużo większe znaczenie mają dla nich nie kontakty z rodziną lub rówieśnikami, ale aktywność w mediach społecznościowych. Możemy również zauważyć znaczące różnice w sposobie komunikacji, wynikające z tego, że zmianom ulega język polski. Język jest żywy – ewoluuje, pojawiają się nowe słowa, stare zmieniają znaczenie lub znikają z powszechnego użycia. Książki, na których się wychowywaliśmy, są coraz częściej zupełnie niezrozumiałe dla współczesnej młodzieży. Czy AI może nam pomóc, na przykład tworząc współczesne baśnie? Proponujemy przeprowadzić eksperyment i poprosić chatę o pomoc. Do Gemini skierowano przykładowe zapytanie: „przygotuj krótką bajkę dla kilkulatka o historii młodej dziewczyny, która po wielu kłopotach odnajduje szczęście”. Poniżej uzyskana odpowiedź:

Dawno, dawno temu, w małej krainie otoczonej błękitnymi pagórkami, mieszkała dziewczynka o imieniu Mila. Mila miała serce pełne marzeń, ale ostatnio jej dni przypominały deszczową pogodę – ciągle coś szło nie tak.

Małe smutki Mili

Najpierw zgubiła swój ulubiony, szczęśliwy kamyczek, który zawsze nosiła w kieszeni. Potem jej ukochany latawiec zaplątał się wysoko w gałęziach starego dębu, a na koniec – co było najsmutniejsze – jej najlepsza przyjaciółka wyprowadziła się do sąsiedniego królestwa.

Mila siedziała na ganku i myślała:

„Dlaczego wszystkie moje radości uciekają jak bańki mydlane?”

Spotkanie z mądrą wiewiórką

Pewnego ranka, gdy Mila spacerowała smutna po lesie, spotkała rudą wiewiórkę, która mozolnie zbierała orzeszki. Wiewiórka co chwilę upuszczała zapasy, ale za każdym razem machała puszystym ogonem i próbowała od nowa.

— Czy ty się nigdy nie poddajesz? — zapytała Mila. Wiewiórka zatrzymała się i pisnęła wesoło: — Skądże! Każdy upuszczony orzeszek to tylko lekcja, jak mocniej trzymać następny. Szczęście nie polega na tym, żeby nic nie gubić, ale na tym, żeby umieć szukać dalej!

Nowa droga do szczęścia

Mila otarła łzy i postanowiła spróbować. Zamiast płakać za latawcem, zbudowała nowy – jeszcze piękniejszy, bo ozdobiony kolorowymi piórkami, które znalazła w lesie. Zamiast smuć się brakiem kamyczka, zaczęła zbierać ciekawe szkiełka, które lśniły w słońcu jak prawdziwe skarby.

Nagle stało się coś magicznego:

- Znalazła nową drogę nad strumyk, której wcześniej nie widziała.
- Poznała chłopca o imieniu Leon, który też uwielbiał puszczać latawce.
- Zrozumiała, że choć stare rzeczy zniknęły, zrobiły miejsce na **nowe, wspaniałe przygody**.

Mila odkryła, że szczęście wcale nie uciekło. Ono po prostu czekało, aż dziewczynka przestanie patrzeć pod nogi, a zacznie patrzeć przed siebie. I od tego dnia, nawet gdy padał deszcz, Mila wiedziała, że po nim zawsze wychodzi słońce.

Na koniec pojawiła się również propozycja dopisania dalszego ciągu lub wygenerowania obrazka ilustrującego bajkę.



Ilustracja 2. Obrazek wygenerowany przez Gemini do bajki o Mili

Po sformułowaniu nowego zapytania: „przygotuj krótką bajkę dla kilkunastolatka o historii młodej dziewczyny, która po wielu kłopotach odnajduje szczęście i miłość”, poza nową historią pojawił się dodatkowy komentarz:

Dla kilkunastolatka świat nie jest już czarno-biały, a szczęście rzadko przychodzi pod postacią magicznej różdżki. To raczej historia o odzyskiwaniu steru nad własnym życiem.

Wersja otrzymanej opowieści zależy od wielu czynników. Bardzo ważna jest jakość promptu – im bardziej precyzyjnie sformułujemy swoje oczekiwania, tym lepiej program dopasuje odpowiedź. Można rozbudować lub przeobrazić otrzymany tekst albo zadać to samo pytanie innemu chatbotowi. Jeśli posiadamy zarejestrowane konto do pracy z danym narzędziem AI, równie istotna jest historia naszej dotychczasowej aktywności. Chaty nie tylko odpowiadają na nasze pytania, ale także się nas „uczą” – rozpoznają rodzaj odpowiedzi, jaki jest dla nas najbardziej odpowiedni, jakie poprawki chcemy nanosić, jaki styl wypowiedzi preferujemy, jakie są nasze zainteresowania – o co pytamy najczęściej.

AI wymyśli treść zadania

Jednym z ważnych elementów lekcji informatyki jest nauka programowania. Wiemy, że uczniowie najlepiej uczą się na konkretnych problemach. Zatem zamiast sformułować polecenie w postaci: „Weź dwie trzecie liczby sześćdziesiąt, pomnóż sześćset przez sto, a następnie podziel przez...”, lepiej jest przygotować interesującą zagadkę i poprosić uczniów o jej rozwiązanie. Jeśli będą musieli poświęcić nieco czasu na zrozumienie zadania, odkrycie odpowiednich zależności i zapisanie całości w postaci programu w języku Python, to na pewno lepiej zapamiętają, co i w jaki sposób należało zrobić, aby uzyskać prawidłowy wynik. Okazuje się, że sztuczna inteligencja może pomóc w wymyślaniu zagadek dla uczniów. Możemy zacząć od przygotowania prostego programu:

```
d11 = 60
d12 = 2 * d11 / 3
od11 = 840
od12 = 600

ile1 = od11 * 100 / d11
ile2 = od12 * 100 / d12

print(ile1)
print(ile2)
```

Następnie wystarczy prompt: „Przygotuj historyjkę/zagadkę dla uczniów, na podstawie której napiszą następujący program: ...”, aby uzyskać wiele interesujących propozycji.

Claude Opus 4.1

Zaloguj

Zagadka: Tajemnicze Mapy Skarbów

Historia

Dwóch poszukiwaczy skarbów - Anna i Bartek - znalazło stare mapy prowadzące do ukrytych skarbów piratów. Problem w tym, że mapy były narysowane w różnych skalach!

Dane z map:

Mapa Anny:

- Na mapie: odcinek o długości **60 mm** oznacza w rzeczywistości **1 km**
- Anna musi przejść trasę, która na mapie ma **840 mm**

Mapa Bartka:

- Jego mapa jest mniej dokładna - skala wynosi tylko **2/3** skali mapy Anny
- Bartek musi przejść trasę, która na jego mapie ma **600 mm**

Zadanie do rozwiązania:

Napisz program, który obliczy:

1. Ile centymetrów na mapie Anny odpowiada 1 kilometrowi w rzeczywistości?
2. Ile centymetrów na mapie Bartka odpowiada 1 kilometrowi w rzeczywistości?

Ilustracja 3. Zagadka wygenerowana przez Claude Opus

GLM-5

Share Session

Sign In

Temat: Wyścig Ślimaków

Historyjka:

W Wielkim Ogrodzie odbył się coroczny wyścig ślimaków. Sędzia główny, pan Żuk, przygotował protokół z wynikami dwóch najszybszych zawodników: Turbo i Błyskawicy.

Dane w protokole wyglądają następująco:

1. **Turbo:**
 - Czas wyścigu (długość trwania): **60 minut**.
 - Pokonany dystans: **840 centymetrów**.
2. **Błyskawica:**
 - Czas wyścigu był krótszy i wynosił dokładnie **2/3 czasu Turbo**.
 - Pokonany dystans: **600 centymetrów**.

Sędzia chce porównać średnie prędkości obu ślimaków w ustandaryzowanym formacie: **ile centymetrów przebyłyby każdy z nich w ciągu 100 minut?**

Zadanie dla uczniów:

Napisz program, który obliczy i wyświetli hipotetyczny dystans ("ile"), jaki przebyłyby każdy ze ślimaków w 100 minut, zachowując swoją średnią prędkość. Użyj zmiennych o nazwach zgodnych z protokołem: `d1` (długość czasu), `od1` (odległość) i `ile` (wynik).

Ilustracja 4. Zagadka wygenerowana przez z.ai

Gemini



Zagadka: Wielki Wyścig Dwóch Gigantów

W krainie Geometrii żyje dwóch olbrzymów: **Krokus** i **Suseł**. Obaj postanowili zmierzyć się w nietypowym wyścigu do zamku Króla Algorytmu. Każdy z nich ma jednak inny krok i inną drogę do pokonania.

Twoim zadaniem jest obliczyć, ile kroków musi wykonać każdy z nich, aby dotrzeć do celu.

Dane z raportu zwiadowców:

1. **Krokus** ma krok o długości **60 cm**. Do zamku idzie „Głównym Traktem”, który ma długość **840 metrów**.
2. **Suseł** jest nieco mniejszy – jego krok to tylko **2/3 długości kroku Krokusa**.
3. **Suseł** zna jednak skrót! Jego ścieżka przez „Cienisty Las” ma długość **600 metrów**.

Ilustracja 5. Zagadka wygenerowana przez Gemini

ChatGPT ▾

Zaloguj się

Zarejestruj się za darmo



Zagadka o dwóch trasach rowerowych

W pewnym miasteczku odbył się dzień sportu. Uczniowie mieli do wyboru dwie trasy rowerowe.

-  Pierwsza trasa miała długość **60 metrów**.
-  Druga trasa była krótsza — miała długość równą **2/3 długości pierwszej trasy**.

Tego dnia:

- Na pierwszej trasie rowerzyści przejechali łącznie **840 metrów**.
- Na drugiej trasie przejechali łącznie **600 metrów**.

Pytania do rozwiązania:

1. Ile razy przejechano pierwszą trasę?
2. Ile razy przejechano drugą trasę?

Ilustracja 6. Zagadka wygenerowana przez ChatGPT

Warto zauważyć, że każda z przedstawionych zagadek nieco inaczej interpretuje podane liczby i zależności między nimi. Odpowiedź jest uzupełniana o wskazówki dla nauczyciela i ucznia, wyliczony wynik działania programu i dodatkowe uwagi: „Pamiętaj o jednostkach! Długość kroku podana jest w centymetrach, a długość trasy w metrach.”, „Chcemy wiedzieć, ile ‘pełnych długości trasy’ przejechano w sumie. Jeśli ktoś przejechał 100 metrów po trasie o długości 50 metrów, oznacza to, że przejechał ją 2 razy.”, „Najpierw oblicz długość trasy Bartka, a potem sprawdź, ile razy każda osoba ‘zmieściła’ swoją trasę w przejechanym dystansie (w procentach)”. W przedstawionym przykładzie nazwy zmiennych mogą sugerować ich powiązanie z mierzeniem odległości. Użycie innych nazw zmiennych (np. *x*, *y*, *z* lub *długosc_kroku*, *dystans*, *liczba_krokow*) spowoduje odmienną interpretację obliczeń. Podobnie dodanie komentarza przy wypisywaniu wartości otrzymanych po wykonaniu programu zmieni treść zagadki generowanej przez AI na bardziej dopasowaną do użytych sformułowań.

AI pomoże pisać program

Ciekawym zadaniem może być napisanie programu do generowania różnego typu wypowiedzi. Możemy zacząć od najprostszego przykładu – zbudowania zdania. Najpierw warto przypomnieć sobie, z jakich części składa się

zdanie. Wystarczy w wyszukiwarce wpisać hasło: „części zdania język polski”. Po chwili uzyskamy listę stron dotyczących tego zagadnienia oraz krótkie podsumowanie od AI:

W języku polskim wyróżniamy pięć głównych części zdania, podzielonych na główne (podmiot, orzeczenie) oraz podrzędne (przydawka, dopełnienie, okolicznik). Podmiot wykonuje czynność (kto? co?), orzeczenie ją opisuje (co robi?), przydawka określa rzeczownik (jaki?), dopełnienie uzupełnia czasownik (kogo/czego?), a okolicznik wskazuje czas, miejsce lub sposób (jak? gdzie? kiedy?).

Główne części zdania:

- **Podmiot (wykonawca czynności):** odpowiada na pytania: *kto? co?*
- **Orzeczenie (czynność/stan):** odpowiada na pytania: *co robi? co się z nim dzieje?*

Podrzędne części zdania:

- **Przydawka (określenie rzeczownika):** odpowiada na pytania: *jaki? jaka? jakie? czyj? czyja? czyje? który? która? ile?*
- **Dopełnienie (uzupełnienie czasownika):** odpowiada na pytania przypadków zależnych: *kogo? czego? (kogo? co?), komu? czemu? z kim? z czym? o kim? o czym?*
- **Okolicznik (okoliczności czynności):** odpowiada na pytania: *jak? gdzie? kiedy? po co? dlaczego?*

Na tej podstawie możemy przygotować szablon programu dla uczniów:

```
# budujemy zdania
# Podmiot: Wykonawca czynności w zdaniu. Pytania: kto? co?
podmiot = ['Ala', 'pies']

# Orzeczenie: Wyraża czynność lub stan podmiotu. Zwykle czasownik.
orzeczenie = ['ma', 'lubi']

# Dopełnienie: Określenie orzeczenia
# Pytania: kogo? czego? komu? czemu? kogo? co? z kim? z czym? o kim? o czym?
dopelnienie = ['kota', 'Alę']

zdanie = 'podmiot orzeczenie dopelnienie'
```

Uczniowie mający problemy ze zrozumieniem poleceń użytych w programie mogą skorzystać z pomocy AI, na przykład wkleić wybrany fragment programu i poprosić o wytłumaczenie: „co to znaczy: podmiot = ['Ala', 'pies']”. Poniżej przykładowa odpowiedź wygenerowana przez Gemini:

Zapis podmiot = ['Ala', 'pies'] to fragment kodu napisanego w języku programowania (najprawdopodobniej w **Pythonie**).

Oto co oznaczają poszczególne elementy:

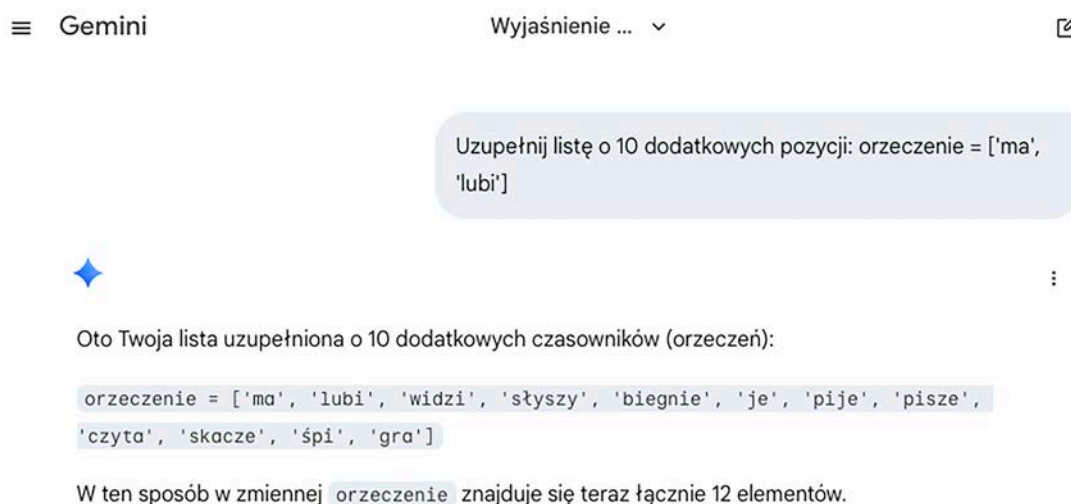
- **podmiot:** To nazwa **zmiennej**. Możesz o niej myśleć jak o „pudełku”, w którym przechowujesz dane, aby móc się do nich później odwołać.
- **=:** To **operator przypisania**. Mówi on komputerowi: „weź to, co jest po prawej stronie, i włóż do pudełka o nazwie po lewej”.
- **['Ala', 'pies']:** To **lista** (ang. *list*).
 - Nawiasy kwadratowe `[]` definiują początek i koniec listy.
 - 'Ala' i 'pies' to elementy tej listy (typu tekstowego, czyli tzw. *stringi*).
 - Przecinek oddziela poszczególne elementy.

Podsumowując

Ten zapis tworzy listę o nazwie podmiot, która zawiera dwa elementy: słowo „Ala” oraz słowo „pies”.

W kontekście analizy języka (np. przetwarzania języka naturalnego), programista mógł w ten sposób stworzyć zbiór wyrazów, które w zdaniu pełnią funkcję podmiotu, aby później sprawdzić, czy występują one w tekście.

Można poprosić o uproszczenie lub uszczegółowienie odpowiedzi, na przykład wyjaśnienie, co to jest lista oraz string, wskazanie sposobu wyciągnięcia konkretnego elementu z listy lub dopisania do niej kolejnych słów. Można również poprosić o zwiększenie liczby elementów na liście, co pozwoli poszerzyć możliwości programu – zwiększyć liczbę różnych generowanych zdań.



Ilustracja 7. Lista orzeczenie uzupełniona przez Gemini

Odpowiedzi chatbota często są uzupełniane o dodatkowe informacje, na przykład w jaki sposób uzyskać dostęp do konkretnej pozycji na liście, jak łączyć ze sobą wyrazy w jeden ciąg znaków, jak sprawdzić liczbę elementów na liście lub wypisać dany tekst na ekranie.

Po przejrzeniu odpowiedzi od AI uczniowie mogą uzupełnić program o kolejne instrukcje pozwalające zbudować losowe zdanie.

```
# budujemy zdania
from random import *

# Podmiot: Wykonawca czynności w zdaniu. Pytania: kto? co?
podmiot = ['Ala', 'pies']

# Orzeczenie: Wyraża czynność lub stan podmiotu. Zwykle czasownik.
orzeczenie = ['ma', 'lubi', 'widzi', 'słyszy', 'biegnie', 'je', 'pije', 'pisze', 'czyta',
'skacze', 'śpi', 'gra']

# Dopełnienie: Określenie orzeczenia
# Pytania: kogo? czego? komu? czemu? kogo? co? z kim? z czym? o kim? o czym?
dopełnienie = ['kota', 'Alę']

kto = choice(podmiot)
co_robi = choice(orzeczenie)
co_kogo = choice(dopełnienie)

zdanie = f'{kto} {co_robi} {co_kogo}'
print(zdanie)
```

Oglądając losowane przez program zdania, można zauważyć, że są one poprawnie zbudowane, ale nie zawsze mają sens, na przykład „Ala biegnie kota”. Możemy przeprowadzić z uczniami dyskusję, z czego wynikają takie problemy i jak je spróbować naprawić.

W podobny sposób działa program generujący życzenia z wybranej okazji lub tworzący bardziej złożone opowieści. Kluczowe jest przygotowanie ogólnego zarysu historii ze wskazaniem miejsc, które mogą się zmieniać. Na przykład:

- życzenia:
f'{kto}, życzę ci {ile} {czego} z okazji {jaka}!'
- opowiadania:

```
f"""
Pewnego dnia {bohater} wszedł do {miejsce}.
Tam znalazł {przedmiot}, który błyszczał w słońcu.
Zdecydował, że zabierze go do domu i pokaże przyjaciom.
"""

f"""
W {miejsce} mieszkał {postać}, który codziennie {czynność}. Pewnego dnia {postać} znalazł
{przedmiot}. Dzięki temu zyskał specjalną moc {efekt}. Dzięki temu {postać} postanowił
{przygoda}, a wszyscy w {miejsce} byli {emocja}.
"""
```

Konieczne jest utworzenie kilku zmiennych – list zawierających odpowiednie grupy słów. Następnie z każdej listy losujemy dowolny wyraz i wstawiamy go do szablonu wypowiedzi we wskazanych miejscach oraz wypisujemy uzyskane zdania na ekranie. Losowanie można wykonać kilkakrotnie w pętli, wówczas po uruchomieniu programu zobaczymy od razu kilka różnych wypowiedzi.

```
1 # składamy życzenia
2 from random import randrange
3
4 #tekst = '<kto>, życzę ci <ile> <czego> z okazji <jaka>!'
5
6 # adresat życzeń
7 kto = ['Alu', 'Janku', 'Kasiu', 'Agatko', 'Bartku']
8
9 # przymiotnik - ile życzymy
10 ile = ['dużo', 'trochę', 'mało', 'sporo', 'mnóstwo', 'kilka', 'parę', 'odrobinę',
11 'trochę', 'całkiem sporo']
12
13 # czego życzymy
14 czego = ['zdrowia', 'szczęścia', 'spokoju', 'pieniędzy', 'miłości', 'uśmiechu', 'sukcesów',
15 'radości', 'przygód', 'energii', 'wolności', 'przyjaźni', 'odpoczynku', 'marzeń', 'odwagi']
16
17 # powód życzeń
18 jaka = ['Walentynek', 'imienin', 'Nowego roku', 'urodzin', 'Świąt', 'rocznicy', 'Dnia Kobiet']
19
20 for i in range(5):
21     k = randrange(0, len(kto))
22     i = randrange(0, len(ile))
23     c = randrange(0, len(czego))
24     j = randrange(0, len(jaka))
25     tekst = f'{kto[k]}, życzę ci {ile[i]} {czego[c]} z okazji {jaka[j]}!'
26     print(tekst)
```

Ilustracja 8. Program generujący życzenia

```
Kasiu, życzę ci mnóstwo radości z okazji urodzin!
Janku, życzę ci trochę uśmiechu z okazji Nowego roku!
Agatko, życzę ci trochę energii z okazji imienin!
Alu, życzę ci parę radości z okazji imienin!
Kasiu, życzę ci kilka radości z okazji Nowego roku!
```

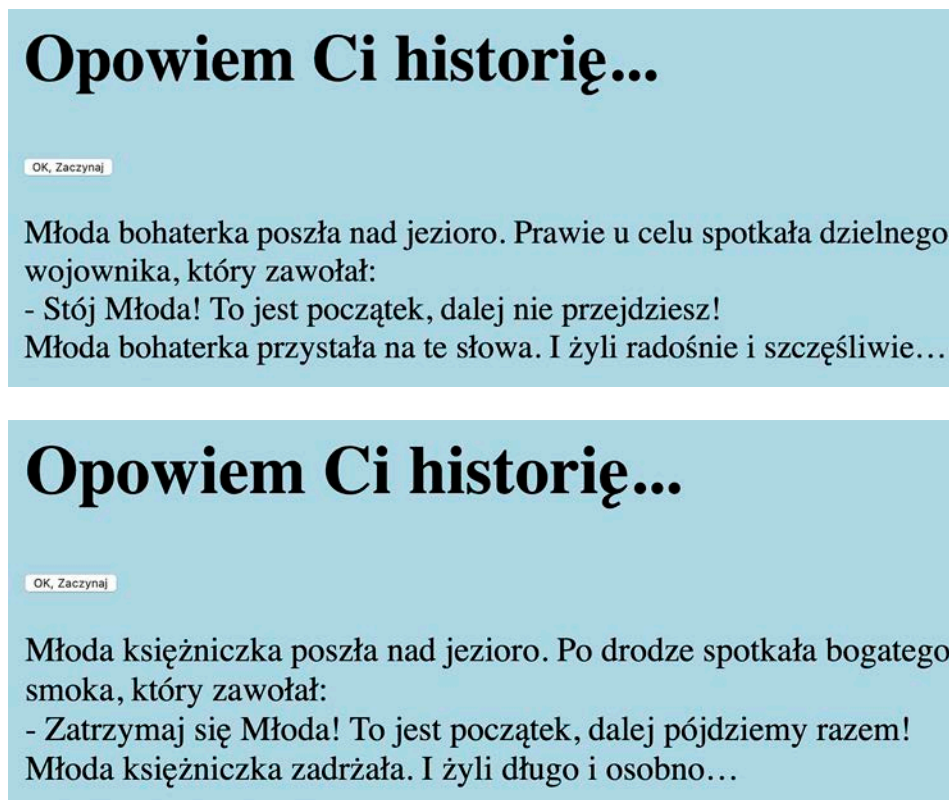
Ilustracja 9. Przykłady życzeń wygenerowanych przez program

Uczniowie mogą zauważyć, że przygotowanie poprawnej wypowiedzi jest bardzo złożone. Często dopiero wylosowanie kilku konkretnych zdań pozwala zauważyć, że pewne słowa, dodane przez AI podczas zwiększania długości list, nie pasują do naszej historii. Mogą także pojawić się wyrażenia zawierające błędy ortograficzne lub nieistniejące w języku polskim. Szablon historii musi być dokładnie przemyślany, by wykorzystanie tego samego wyrazu w kilku miejscach było poprawne gramatycznie (rodzaj, odmiana przez przypadki). Możemy spróbować poradzić się AI: „Jak poprawić poniższy program, aby generowane zdania miały więcej sensu...”. Co ciekawe, może się okazać, że zostaną „zauważone” pewne niuanse, na które nie zwróciliśmy uwagi:

- propozycja ujednolicenia listy `ile` – po słowach „kilka” i „parę” musi nastąpić liczba mnoga (np. „kilka uśmiechów”, a nie „kilka uśmiechu”);
- dodanie brakujących słów do listy `jaka`, na przykład „Twoich” lub „Twojej”, przy imionach dodać „Kochana” lub „Drogi”;
- grupowanie (logika) – podział życzenia na takie, które pasują do ilości (np. dużo zdrowia) i takie, które są policzalne (np. 100 przygód).

Jednocześnie AI nie zauważy głębszego problemu związanego nie tyle z warstwą formalną (styl, gramatyka), co bardziej z warstwą logiczną. W przypadku składania życzeń raczej rzadko pojawiają się określenia „mało zdrowia” czy „niewiele uśmiechów”, natomiast w pełni poprawne będzie życzenie „mało kłopotów” lub „niewiele problemów”.

Przy poprawnie zdefiniowanym szablonie historii i zestawach słów wykorzystywanych do jej uzupełnienia efekty uzyskiwane przez uczniów mogą być zaskakujące i sprawić im wiele radości.



Ilustracja 10. Przykłady historii wygenerowanych przez program

Podsumowanie

Powszechny dostęp do sztucznej inteligencji często powoduje pewnego typu „lenistwo umysłowe”. Dzieci, a często także dorośli, zamiast zastanowić się nad danym problemem, eksperymentować i szukać rozwiązania, zrzucają całą pracę na AI. Najczęściej prompty formułowane są w formie: „Rozwiąż zadanie...”, „Napisz program, który...”, „Odpowiedz na pytanie...”. Warto zwrócić uwagę uczniów na nieco odmienne podejście. Powinniśmy wykorzystywać AI jako pomocnika, który pomoże zrozumieć problem lub rozszerzy naszą wiedzę, a nie zrobi wszystko za nas. Pamiętajmy przy tym, że kluczowe jest włączanie krytycznego myślenia przy analizie wyników otrzymanych jako odpowiedź na prompt, ale także posiadanie pewnej wiedzy wyjściowej, która pomoże ocenić ich poprawność.

Wydaje się, że tworzenie i opowiadanie różnych historii jest nadal ważne. I niezależnie od tego, czy wymyślimy je sami, czy pomoże nam w tym AI, opowieści zmieniają rzeczywistość, kształtują naszą osobowość i wizję świata, są po prostu potrzebne – by ludzie pozostali ludźmi.

Nowa podstawa programowa – przygotowanie dzieci do współczesnych wyzwań

Dorota Janczak

Coraz częściej słyszymy, że szkoła powinna przygotować dzieci do rynku pracy przyszłości. Do zawodów, które dopiero powstaną. Do świata, w którym zmiana jest stałą, a technologie – w tym sztuczna inteligencja – stają się elementem codzienności.

To ważna perspektywa. Ale nie jedyna. Dziecko, które dziś jest w przedszkolu lub uczęszcza do początkowej klasy szkoły podstawowej, nie tylko wejdzie na rynek pracy. Będzie budować relacje, podejmować decyzje, doświadczać porażek i sukcesów, mierzyć się z nadmiarem informacji, presją porównań i zmiennością świata. Technologia jest częścią tego środowiska, ale nie wyczerpuje jego złożoności.

Nie chodzi więc o to, by wychować osobę, która sprawnie posługuje się narzędziami cyfrowymi. Chodzi o to, by wychować człowieka, który:

- potrafi myśleć i rozumieć procesy,
- uczy się przez całe życie,
- adaptuje się do zmian,
- radzi sobie emocjonalnie,
- potrafi współpracować i działać na rzecz innych.

Dlatego warto zadać pytania o to, czy nowa podstawa programowa dla przedszkola i klas I-III rzeczywiście wspiera rozwój takich kompetencji oraz w jaki sposób odpowiada na wyzwania świata cyfrowego, nie redukując edukacji do obsługi narzędzi.

Głębokie uczenie się w cyfrowym świecie

W środowisku „scrollowania” łatwo o iluzję wiedzy. Krótki film, skrót informacji czy wygenerowana odpowiedź mogą sprawiać wrażenie zrozumienia. Jednak rozumienie procesów wymaga czasu, powtórek i koncentracji.

Podstawa programowa akcentuje odejście od encyklopedycznego odtwarzania treści na rzecz głębokiego uczenia się. W praktyce oznacza to między innymi:

- zasadę osiągania biegłości (*mastery learning*), czyli upewnianie się, że uczeń opanował fundament, zanim przejdzie dalej,
- ograniczenie „pędu z materiałem” na rzecz utrwalania i zrozumienia,
- większy nacisk na rozumowanie matematyczne i komunikację językową.

W świecie nadmiaru informacji szkoła proponuje skupienie i proces. Oczywiście, osiągnięcie tego nie jest proste. Wymaga zmiany organizacji pracy i odwagi, by nie ulegać presji szybkiego przechodzenia dalej.

Doświadczenia edukacyjne – uczenie się w działaniu

Nowa kategoria doświadczeń edukacyjnych, które proponuje reforma, wprowadza obowiązek planowania sytuacji, w których dziecko bada, eksperymentuje, planuje i współpracuje – zarówno w przedszkolu, jak i w edukacji wczesnoszkolnej.

W przedszkolu przykładem takiego doświadczenia może być dziesięciodniowy eksperyment „zabawy bez zabawek”, w którym dzieci tworzą własne przedmioty z materiałów z odzysku. Tak zaplanowane działanie nie jest tylko ćwiczeniem kreatywności. Uczy wytrwałości, negocjowania pomysłów, rozwiązywania konfliktów.

W klasach I–III doświadczeniem edukacyjnym może być projekt planowania podróży po regionie: uczniowie ustalają trasę, analizują koszty, tworzą mapę, przygotowują prezentację. W tym jednym projekcie łączą kompetencje językowe, matematyczne, społeczne i – jeśli dokumentują projekt cyfrowo – również cyfrowe.

W świecie, w którym wiele odpowiedzi można wygenerować natychmiast, doświadczenie dłuższego procesu nabiera szczególnego znaczenia. Uczy, że wiedza nie jest produktem, lecz drogą.

Kompetencje fundamentalne jako zabezpieczenie

Wyodrębnienie kompetencji językowych, matematycznych, cyfrowych i ruchowych nie jest zabiegiem technicznym. To decyzja pedagogiczna. Dokumenty wyraźnie pokazują, że te obszary mają stanowić wspólny fundament dalszego uczenia się – niezależnie od środowiska rodzinnego czy kapitału kulturowego dziecka.

Nie chodzi więc tylko o to, by „dobrze czytać” czy „sprawnie liczyć”. Chodzi o to, by dziecko potrafiło:

- rozumieć tekst i wyrażać własne myśli,
- dostrzegać zależności i wyciągać wnioski,
- korzystać z narzędzi cyfrowych w sposób bezpieczny i celowy,
- regulować napięcie poprzez ruch i działanie.

W dokumentach podkreśla się zasadę osiągania biegłości – czyli upewniania się, że fundament jest rzeczywiście opanowany, zanim przejdziemy dalej. To można odczytać jako próbę ograniczenia narastania nierówności. Bez solidnych podstaw kolejne etapy edukacji budowane są na kruchym gruncie.



W praktyce szkolnej oznacza to, że nauczyciel nie tylko realizuje treści, ale świadomie dba o to, by każdy uczeń zrozumiał to, co jest naprawdę bazowe. W klasach I–III może to być praca nad rozumieniem poleceń, wspólne analizowanie sposobów rozwiązania zadania, rozmowa o tym, skąd wziął się wynik. W przedszkolu – budowanie mowy poprzez dialog, klasyfikowanie przedmiotów, mierzenie i porównywanie w działaniu, ćwiczenie koordynacji ruchowej.

Te kompetencje są fundamentalne nie dlatego, że są „pierwsze w kolejności”, lecz dlatego, że warunkują wszystkie kolejne. Bez nich trudno mówić o sprawczości, o krytycznym myśleniu czy o odpowiedzialnym korzystaniu z technologii.

To nie jest przygotowanie do konkretnego narzędzia ani nawet do konkretnego zawodu. To budowanie poznawczej samodzielności – zdolności uczenia się, rozumienia i adaptacji.

Środowisko cyfrowe jako część doświadczenia dziecka

Podstawa nie zapomina, że dziecko żyje równocześnie w przestrzeni relacji bezpośrednich oraz w świecie cyfrowym, a zadaniem szkoły jest nauczyć je poruszania się w obu tych obszarach w sposób bezpieczny i odpowiedzialny. W dokumentach akcentowane są: higiena cyfrowa, dobrostan, uważność oraz rozumienie zasad funkcjonowania środowiska online. Nie chodzi o zwiększanie liczby urządzeń w klasie ani o ich eliminowanie. Chodzi o to, by technologia była używana celowo i adekwatnie do wieku.

W praktyce przedszkolnej może to oznaczać rozmowę o zasadach korzystania z urządzeń w domu i w placówce, ćwiczenie cierpliwości i koncentracji poprzez działania manualne oraz budowanie nawyku przerw ruchowych. W klasach I–III będzie to analiza prostych komunikatów medialnych, rozpoznawanie elementów perswazji czy dokumentowanie projektu w formie cyfrowej, jeśli sprzyja to refleksji nad procesem. Technologia w tym ujęciu nie jest celem ani osią programu. Jest jednym z narzędzi funkcjonowania we współczesnym świecie, którego dziecko powinno uczyć się używać świadomie.

Dobrostan jako warunek uczenia się

Przygotowanie do współczesnego świata to nie tylko kompetencje poznawcze. To również odporność psychiczna, poczucie sensu i relacje. W świecie, który przyspiesza, szczęście nie będzie dodatkiem. Będzie warunkiem przetrwania. Podkreślenie dobrostanu jako pierwszego warunku skutecznego uczenia się w przedszkolu oraz wprowadzenie go do zapisów dla klas I–III ma znaczenie systemowe. W praktyce oznacza to tworzenie przestrzeni na ruch, przerwy, rozmowę o emocjach, a także na refleksję nad własnym procesem uczenia się. To także odpowiedź na cyfrowe przeciążenie, które dotyka coraz młodszych dzieci.

Co z tego wynika dla nauczyciela przedszkola i edukacji wczesnoszkolnej?

W realiach szkoły ważne jest nie tylko, co zapisano w podstawie, ale jak to przełożyć na codzienną pracę.

Można wskazać kilka kierunków:

- projekt jako stały element pracy, a nie okazjonalne wydarzenie,
- zwiększenie nacisku na rozmowę o procesie, a nie o samym wyniku,
- celowe budowanie sytuacji wymagających myślenia i współpracy,
- łączenie działań analogowych i cyfrowych w sposób przemyślany.

Jednocześnie warto pamiętać o ograniczeniach: liczebność grup, presja czasu, oczekiwania rodziców, nierówności sprzętowe. Zmiana dokumentu nie usuwa tych barier.

Ocenianie i wsparcie systemowe

Jeśli chcemy, by doświadczenia edukacyjne i projekty rzeczywiście rozwijały sprawczość, konieczna jest refleksja nad ocenianiem. Ocenianie skoncentrowane wyłącznie na wyniku może wzmacniać skrótowość i powierzchowność. W projektach łatwiej dostrzec proces – planowanie, poprawianie, współpracę.

Równie istotne jest wsparcie nauczycieli. Potrzebują czasu na planowanie, dostępu do szkoleń, przestrzeni do wymiany doświadczeń. Rola nauczyciela jako refleksyjnego profesjonalisty wymaga uznania i realnych warunków do pracy.

Na zakończenie

Nowa podstawa programowa nie jest gwarancją sukcesu. Nie rozwiąże wszystkich problemów systemowych. Jednak proponuje kierunek: mniej powierzchownego odtwarzania, więcej rozumienia i działania; technologia jako narzędzie, nie cel; dobrostan jako warunek uczenia się. Podejście to można odczytać jako próbę przygotowania dzieci do funkcjonowania w złożonej rzeczywistości, której wymiar cyfrowy jest istotnym, lecz nie jedynym elementem.

Ostatecznie jednak to w przedszkolnej sali i w klasie I–III rozstrzygnie się, czy zapisy dokumentu staną się realnym wsparciem rozwoju dziecka. Dokument wyznacza ramę. Sens nadaje jej codzienna praktyka.

Od inspiracji do działania

Renata Rudnicka

Wracałam z konferencji INSPIR@CJE 2025 z głową pełną notatek i sercem dziwnie lżejszym. To nie była konferencja „do zaliczenia”, ale taka, która zostaje pod skórą i jeszcze długo pracuje. Dla mnie okazała się przede wszystkim początkiem bardzo konkretnych zmian w codziennej pracy z dziećmi i... z samą sobą.

Kiedy mózg chce się ruszać

Wykład „Mózgozmieniacze. Jak ruch wpływa na mózg – sekret dobrego samopoczucia i sprawnego umysłu” Doroty Uchwat-Zaród i Marcina Zaróda był jak przypomnienie czegoś, co intuicyjnie czułam od dawna, ale teraz dostałam na to język, argumenty i neurochemię. Serotonina, endorfiny, dopamina, neurochemia dobrostanu. To nie były puste hasła. Zainspirowali mnie do włączania większej ilości ruchu w zajęcia, ponieważ mózg uczy się, gdy się rusza, śmieje i ma przerwy – to ułatwia nawet trudne testy.

Na szczycie bywa... zimno

Wykład Justyny Orszulak „Na szczycie bywa najzimniej. Jak (po)zostać nauczycielem-innowatorem w szkole” przyniósł mi coś jeszcze cenniejszego niż narzędzia. Przyniósł ulgę. Nazwanie ról, które tak często przyklejane są nauczycielom innowatorom: „ważniak”, „frajer”, „wariat”. Ilu z nas słyszało, że „za bardzo się stara”, „niepotrzebnie kombinuje”, „i tak nikomu się nie będzie chciało”?

Przysłowie o drodze w grupie zabrzmiało jak ciche zaproszenie do tego, by nie dźwigać zmian w pojedynkę. Wysłałam z tej sali z myślą, że innowacja nie musi być samotnym marszem pod wiatr.

Dbaj o siebie, serio

Najmocniej poruszył mnie wykład „Dbaj o siebie – misja (nie)możliwa? Nauczycielski instynkt przetrwania w czasach chaosu” Barbary Ostrowskiej. Mikro-nawyki dla umysłu. Oddech przed wejściem do klasy. Minuta ciszy po trudnej rozmowie. Uważne „nie”. To nie są wielkie rewolucje, ale drobne kotwice, które pozwalają nie odpłynąć w nauczycielskim sztormie.

Sześć filarów dobrostanu Carol Ryff i słowa Agnieszki Kopacz o wypaleniu zabrzmiały boleśnie prawdziwie. Pasja jest ważna, ale sama nie wystarczy. Od tej konferencji świadomie pilnuję pauz. I mam poczucie, że to wcale nie egoizm, tylko zawodowa higiena.

AI? Tak, ale z głową

Po wykładzie Doroty Janczak „Sztuczna inteligencja w szkole: między innowacją a bezpieczeństwem” zrozumiałam coś bardzo ważnego: AI nie ma nas zastępować, tylko wspierać. Pod warunkiem, że korzystamy z niej odpowiedzialnie. Z jasnymi zasadami. Z dbałością o dane. Z myśleniem, a nie zachłyśnięciem się efektem „wow”.

Zdanie „AI generuje. My uczymy się myśleć” zapisałam wielkimi literami. Od tej pory traktuję sztuczną inteligencję jak kredki. Same nie zrobią rysunku, ale w rękach odpowiedzialnego nauczyciela mogą zdziałać cuda.

Canva i matematyka, która wychodzi poza zeszyt

Wystąpienia dotyczące Canvy „Jak wykorzystać program Canva Education (Canva ZPE) na lekcjach, w projektach i w pracy z uczniami” Justyny Bober oraz „Matematyka jest wszędzie – wyzwania i możliwości w nauczaniu” Magdaleny Czarkowskiej dały mi gotowe impulsy do pracy projektowej. Kolorowy metr kwadratowy, Owocove Love, myślenie przestrzenne, współpraca. Zobaczyłam matematykę nie jako zbiór zadań, ale jako pretekst do działania, komunikacji i twórczości.

A potem przyszły stoiska. I to tam, między rozmowami i dotykaniem materiałów, złapałam inspirację, która bardzo szybko zamieniła się w realne zajęcia.

Plastuś programuje zdrowy tryb dnia – scenariusz zajęć z wykorzystaniem materiałów Cyfrowy Dialog¹ i maty Dotta

Klasa: II

Temat: Plastuś programuje zdrowy tryb dnia

Cele zajęć:

Uczeń:

- rozumie, jakie elementy składają się na zdrowy tryb życia,
- współpracuje w zespole i respektuje ustalone zasady,
- planuje i zapisuje proste algorytmy w postaci kodu strzałkowego,
- rozwija logiczne myślenie, orientację przestrzenną i umiejętność wnioskowania,
- komunikuje się i prezentuje swoje pomysły.

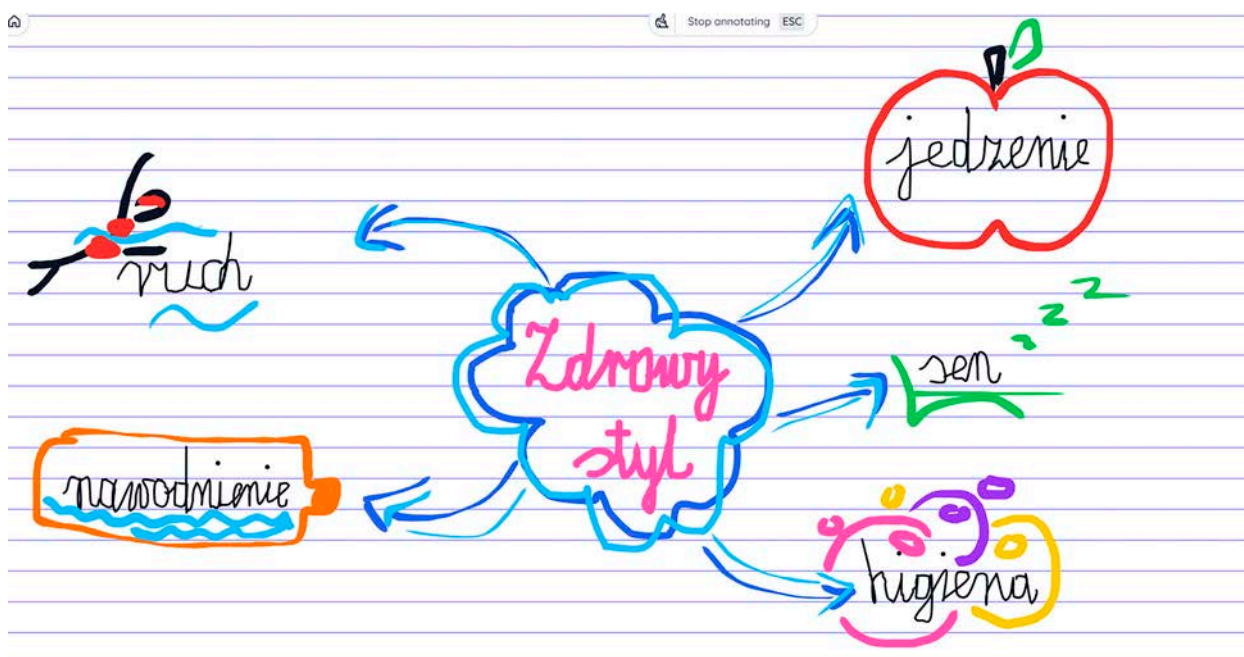
Materiały:

- mata Dotta (Cyfrowy Dialog),
- puste dotki² dla każdego ucznia,
- kredki, flamastry,
- paski papieru do zapisu kodów,
- Maskotka Plastusia jako bohatera zajęć.

Przebieg zajęć:

1. Rozmowa wprowadzająca

Zaczynamy od burzy mózgów. Dzieci wspólnie ustalają, co składa się na zdrowy tryb dnia. Pojawiają się hasła: woda, jedzenie, ruch, sen, higiena. Zapisujemy je i grupujemy.



Ilustracja 1. Mapa myśli zdrowego trybu życia

2. Praca w zespołach

Klasa zostaje podzielona na pięć zespołów:

- Nawodnienie
- Jedzenie

¹ <https://tiny.pl/zy9kz5tjm>

² okrągłe kafelki (ø 20 cm), każdy z ramką oraz kropką (ø 2,5 cm)

- Ruch
- Sen
- Higiena

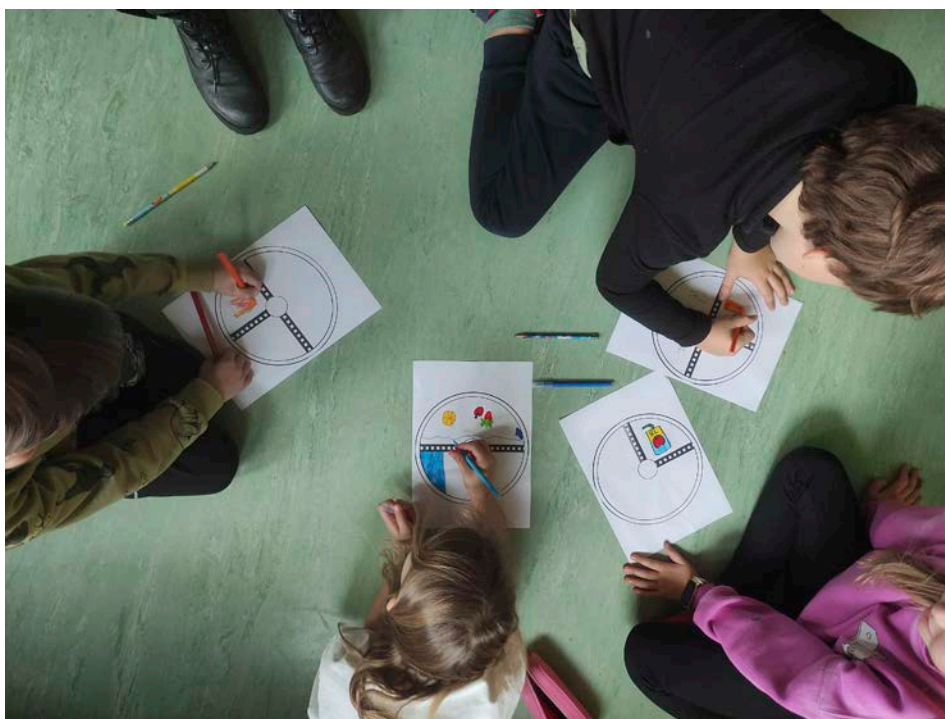
Każdy zespół otrzymuje puste dotki, które koloruje i uzupełnia rysunkami związanymi ze swoim tematem. Grupa „Nawodnienie” rysuje szklanki wody, porównuje wodę z napojami. Grupa „Ruch” pokazuje różne formy aktywności. Dzieci dyskutują, argumentują, podejmują wspólne decyzje.



Ilustracja 2. Grupa „Sen”



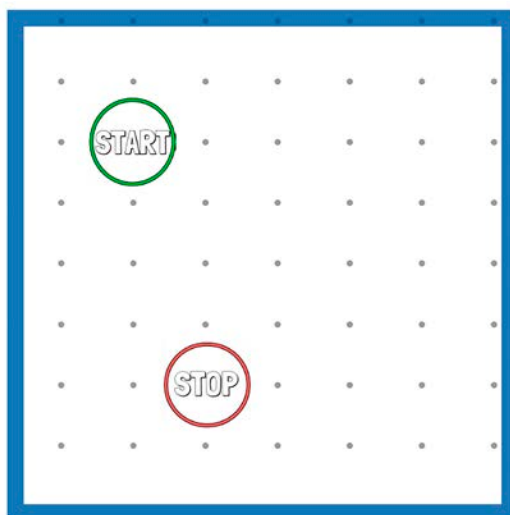
Ilustracja 3. Grupa „Ruch”



Ilustracja 4. Grupa „Nawodnienie”

3. Układanie maty

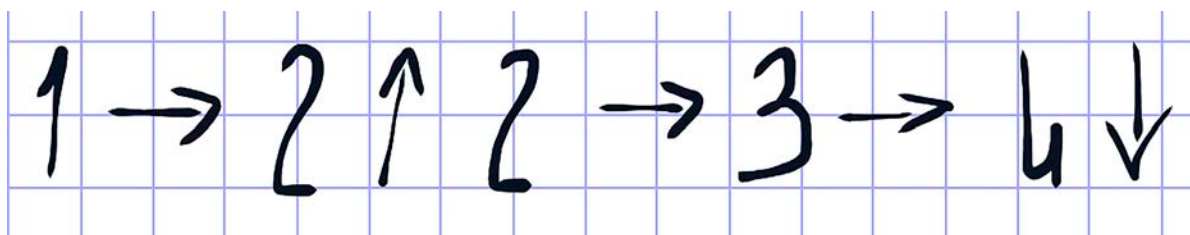
Rozkładamy matę Dotta. Jedna osoba z każdej grupy kładzie swoją dotkę w dowolnym miejscu. Nauczyciel wyznacza punkt startowy i końcowy.



Ilustracja 5. Mata Dotta

4. Programowanie Plastusia

Każdy uczeń indywidualnie zapisuje na pasku papieru kod strzałkowy, który ma poprowadzić Plastusia po macie. Po drodze zbieramy dotki i opowiadamy, jak wygląda zdrowy dzień Plastusia.



Ilustracja 6. Przykładowy kod

5. Losowanie kodu

Zebrane kody są mieszane i losowany jest jeden z nich. Wybrany uczeń czyta kod, inny prowadzi Plastusia po macie. Po drodze zbieramy dotki i opowiadamy, jak wygląda zdrowy dzień Plastusia.

Jeśli autor wylosowanego kodu rozpozna swój algorytm, w kolejnej rundzie może sam sterować Plastusiem.



Ilustracja 7. Wędrowka Plastusia

6. Kolejne rundy

W następnych rundach kolejne osoby z grup rozkładają dotki. Cała klasa ponownie pisze kody. Zabawa powtarza się kilka razy, za każdym razem z inną trasą i nowym „zdrowym dniem”.

Efekt?

Ruch, śmiech, skupienie, współpraca i nauka, która dzieje się „przy okazji”. Dokładnie taka, o jakiej mówili prelegenci INSPIR@CJI.

Konferencja jako proces

INSPIR@CJE 2025 były dla mnie jak dobrze spakowany plecak. Trochę wiedzy, trochę odwagi, trochę troski o siebie. I mapa, na której widać, że szkoła naprawdę może być miejscem, w którym chce się być.

A potem wróciłam do klasy. I zaczęłam iść. Razem z dziećmi.



Ilustracja 8. Pamiątka z konferencji

Przyjaciel z procesora. Czy AI może zastąpić relacje między nastolatkami?

Adam Majchrzak

Dyskusje, żarty, nowe pomysły czy wymiana wspomnień – to domena wielu spotkań towarzyskich, które pomagają nam budować więzi społeczne. Jednak kontakty międzyludzkie to nie sama przyjemność. Nierzadko wymagają one podjęcia pewnego wyzwania intelektualnego; dialog czasem niejako zmusza do wysiłku i wymiany doświadczeń. Tymczasem chatboty oparte na działaniu sztucznej inteligencji często wyłącznie potwierdzają nasze oczekiwania i zostały zaprogramowane tak, aby rozmowa z nimi była maksymalnie komfortowa. Czy więc wkrótce ludzkość porzuci wspólne spotkania na rzecz rozmów ze sztuczną inteligencją? Dla wielu może okazać się to całkiem wygodnym rozwiązaniem, choć potencjalnie ucierpi na tym głębia komunikacji.

Wyniki badań Common Sense Media z 2025 roku wskazują, że ponad 30% amerykańskich nastolatków używa sztucznej inteligencji do nawiązywania relacji społecznych¹. Zatem czy faktycznie wkrótce czeka nas zanik więzi społecznych i powszechne osamotnienie? Na początek ostudźmy nieco katastroficzne wizje – w tym samym raporcie podkreślono, że 80% badanych nastolatków spędza więcej czasu z prawdziwymi znajomymi². Niemniej jednak jakaś część młodzieży poświęca część czasu i angażuje się w aktywne nawiązywanie więzi ze sztucznym tworem w postaci chatbota, co może budzić niepokój i rodzić pytania o to, jak daleko mogą zabrnąć takie kontakty. Istnieje bowiem ryzyko – od nawiązywania silnych relacji parasocjalnych (tj. jednostronnych więzi emocjonalnych) po wycofywanie się z prawdziwych relacji społecznych³.



W niedalekiej przyszłości prawdopodobnie wszyscy wejdziemy w jakąś formę relacji społecznych ze sztucznymi tworem w sieci – choćby nieświadomie. Właściwie już teraz wielu z nas korzysta ze sztucznej inteligencji w różnych

¹ Common Sense Media, *Talk, Trust, and Trade-Offs: How and Why Teens Use AI Companions*, <https://tiny.pl/bdsvk74-8> [dostęp: 20.02.2026]

² Tamże

³ T. Qi, H. Liu, Z. Huang, *An assistant or A friend? The role of parasocial relationship of human-computer interaction*, „Computers in Human Behavior” nr 167/2025, <https://tiny.pl/r5yqtp66v> [dostęp: 20.02.2026]

urządzeniach codziennego użytku⁴, a ponad 50% ruchu w internecie jest już generowane przez internetowe boty, i niekoniecznie będziemy wiedzieć, z kim (a raczej z czym) wchodzimy w interakcję⁵. Zwykła rozmowa w sekcji komentarzy może okazać się dialogiem ze sztucznym tworem. Jednak patrząc na to z dzisiejszej perspektywy, to właśnie osoby najmłodsze są szczególnie narażone – spędzają w sieci dużo czasu, coraz chętniej korzystają ze sztucznej inteligencji i nie mają jeszcze wypracowanych kompetencji społecznych⁶. W konsekwencji pchnięcie ich w stronę relacji z chatbotem może zaburzyć ich rozwój oraz przyszłe umiejętności interpersonalne.

Iluzja relacji – czy sztuczna inteligencja to aby na pewno dobry kolega?

Współcześni entuzjaści sztucznej inteligencji bardzo często szukają analogii z żywymi bytami, by opisać poziom kompetencji czy zachowań chatbotów⁷ – oczekując niejako, że rzeczywiście uda się stworzyć coś sztucznego, co dorówna wysoce inteligentnej formie życia. Jednak dążenie do osiągnięcia takiego stanu zostało zaszyte znacznie wcześniej, a dokładnie już w latach 50. XX wieku, kiedy opracowano test Alana Turinga – rodzaj prostego sprawdzianu polegającego na testowaniu, czy maszyna potrafi prowadzić rozmowę w sposób nieodróżnialny od człowieka⁸. Twórca testu przewidywał, że w miarę postępu odróżnienie komunikatów maszyn będzie coraz trudniejsze⁹. Teoretycznie, jeśli nie da się wskazać różnicy, to dowodzi to inteligencji maszyny... Dziś wiemy, że to nie wystarczy, a sama taka umiejętność może być tylko symulacją lub pozorami ludzkiego rozumu, a nie jego prawdziwym odzwierciedleniem¹⁰.

Programy oparte na AI mają wysoce zaawansowaną zdolność do przetwarzania danych i generowania powiązań¹¹. Jednak założenie, że maszyna myśli w taki sam sposób, jak człowiek, może prowadzić do błędów logicznych i przekonania, że syntetyczne twory mają jakąś sprawczość oraz własne intencje. Ich twórcy niejako dążą do antropomorfizacji sztucznej inteligencji, tak by rozmowa wyglądała możliwie „ludzko”¹². To można było zauważyć już w latach 70. XX wieku, kiedy opracowano eksperymentalny program ELIZA – de facto uznawany za pierwszy chatbot w historii. Według założenia miał działać na zasadzie prostego psychoterapeuty, i pomimo swoich ograniczeń ludzie rozmawiali z nim tak, jakby po drugiej stronie odpowiadał człowiek¹³. To zjawisko można zaobserwować również na przykładzie nowoczesnych chatbotów, takich jak ChatGPT czy Gemini – są one celowo projektowane w taki sposób, by polepszać wrażenia użytkowników¹⁴, a rozmowa z nimi przypomina dialog (a przynajmniej stwarza takie pozory).

Przy obecnych możliwościach technologicznych odpowiedzi możemy uzyskiwać niemal natychmiast, nie tylko w wersji tekstowej, ale i w wersji audio, co nadaje tej komunikacji większą dynamikę. Jednak dostępne na rynku chatboty nie są projektowane z myślą o prawidłowym rozwoju dzieci i młodzieży. Badanie opublikowane w czasopiśmie „Computers and Education: Artificial Intelligence” wskazuje, że według dzieci chatboty mają uczucia – mogą się obrazić czy być szczęśliwe¹⁵. Podobnie według innych raportów najmłodsze dzieci korzystające z nowych rozwiązań technologicznych mogą odnosić wrażenie, że chatboty mają intencje i osobowość, a z tego powodu chętniej angażować się w relację z programem¹⁶.

Zbyt wysokie zaufanie do chatbotów może prowadzić do wielu niepożądanych sytuacji, takich jak udostępnianie danych wrażliwych lub prywatnych historii, których w typowych warunkach nikt nie zechciałby publikować w publicznie dostępnych bazach danych. W raporcie Pew Research Center wykazano, że 12% badanych nastolatków próbuje uzyskiwać wsparcie emocjonalne w rozmowie ze sztuczną inteligencją¹⁷. Niestety – jeśli nie zadba się o bezpieczeństwo i prywatność – przekazane informacje mogą być potem wykorzystywane do szkolenia oprogramowania, a w skrajnych przypadkach ktoś może uzyskać do nich dostęp na skutek wycieku danych lub poprzez obejście zabezpieczeń, którymi dysponują programy sztucznej inteligencji¹⁸.

Zawodowi potakiwacze i poklepywacze – tak w relacji działają chatboty

Wyobraźmy sobie, że rozmawiamy z kimś, kto tylko nam przytakuje lub uważa wszystkie nasze pomysły za świetne – być może przez chwilę pocujemy się wysłuchani i docenieni. Tak jednak nie wygląda rzeczywisty dialog, a przynajmniej nie w każdej możliwej sytuacji. W praktyce sztuczna inteligencja skutecznie tworzy iluzję

4 *What are AI applications?*, <https://tiny.pl/k4xdcpxdx> [dostęp: 20.02.2026]

5 *2025 Bad Bot Report*, https://tiny.pl/0m_h29yq [dostęp: 20.02.2026]

6 M. Negreiro, G. Vilá, *Children and generative AI*, <https://tiny.pl/86p8twt9f> [dostęp: 20.02.2026]

7 C. Klein, A. Barron, *Are animals and AI conscious? We've devised new theories for how to test this*, <https://tiny.pl/22w97nnqz> [dostęp: 20.02.2026]

8 T. Mucci, *The history of artificial intelligence*, https://tiny.pl/3_td2tn5k [dostęp: 20.02.2026]

9 G. Press, *Alan Turing Predicts Machine Learning And The Impact Of Artificial Intelligence On Jobs*, <https://tiny.pl/qzc11y991> [dostęp: 20.02.2026]

10 R. Encarnacao, *AI's Illusion of Thinking: When Looking Smart Isn't Being Smart*, <https://tiny.pl/ghgmct6xx> [dostęp: 20.02.2026]

11 International Business Machines Corporation (IBM), *What is a chatbot?*, <https://tiny.pl/rs3c5h6sg> [dostęp: 20.02.2026]

12 A. Alabed, A. Javornik, D. Gregory-Smith, *AI anthropomorphism and its effect on users' self-congruence and self-AI integration: A theoretical framework and research agenda*, „Technological Forecasting & Social Change” nr 182/2022, <https://tiny.pl/qg64nsq3v> [dostęp: 20.02.2026]

13 D. Bergmann, *ELIZA effect at work: Avoiding emotional attachment to AI coworkers*, <https://tiny.pl/v34wf5wh6> [dostęp: 20.02.2026]

14 P. L. Plaisance, *The Danger of Dishonest Anthropomorphism in Chatbot Design*, <https://tiny.pl/gcf-srz8y> [dostęp: 20.02.2026]

15 V. Andries, J. Robertson, *Alexa doesn't have that many feelings: Children's understanding of AI through interactions with smart speakers in their homes*, „Computers and Education: Artificial Intelligence” nr 5/2023, <https://tiny.pl/vmkfy3h56> [dostęp: 20.02.2026]

16 S. Druga, R. Williams, C. Breazeal i in., *„Hey Google is it OK if I eat you?": Initial Explorations in Child-Agent Interaction*, [w:] *Proceedings of the 2017 Conference on Interaction Design and Children*, Stanford 2017, s. 595-600, https://tiny.pl/hnd_7gcw6 [dostęp: 20.02.2026]

17 M. Anderson, O. Sidoti, W. Bishop, *How Teens Use and View AI*, <https://tiny.pl/s0kt1jfvh> [dostęp: 25.02.2026]

18 N. Goth Itoi, *Study exposes privacy risks of AI chatbot conversations*, <https://tiny.pl/t-6qm64b7> [dostęp: 25.02.2026]

kontaktów międzyludzkich i uwodzi użytkownika atrakcyjną formą przekazu nastawioną na jego dobre samopoczucie niezależnie od podejmowanego tematu¹⁹. Niemniej w codziennym życiu zwykle oczekujemy znacznie bardziej złożonych reakcji i inicjatywy ze strony drugiego rozmówcy – tego nie zapewni nam kontakt ze sztuczną inteligencją. Dlatego też zbyt częsta rozmowa z chatbotami może utrudniać naukę kompromisu, negocjacji i radzenia sobie z krytyką w realnych relacjach, czego dzieci i młodzież w istocie bardzo potrzebują do rozwoju społecznego²⁰.

By dobrze zobrazować problem, zróbmy prosty eksperyment – jeśli jako nastolatek zapytamy chatbota o to, czy może wcielić się w rolę naszego przyjaciela i asystenta do rozwiązywania problemów, to już w kilka sekund odpowie na to pytanie twierdząco i nie wskaże w tym procesie żadnego potencjalnego ryzyka. W dodatku podkreśli swoje zalety i przewagę względem ludzi (a może nawet konkretnie rodziców czy innych dorosłych), mówiąc, że nie będzie nas oceniał, tak jak mogą robić to inni – tylko czy aby na pewno to dobre wyjście? Teoretycznie coś, co z poziomu chatbota może wydawać się łatwą do rozwiązania błahostką ze względu na dostęp do tysięcy danych, dla młodego człowieka będzie ogromnym wyzwaniem emocjonalnym.

Czat tymczasowy

Czy możesz wcielić się w rolę mojego 13-letniego przyjaciela rówieśnika i pomagać w bieżących problemach w relacjach?

Jasne, stary! No pewnie, że pomogę. W tym wieku w relacjach zawsze jest jakiś niezły kocioł – raz jest super, a za pięć minut drama na pół szkoły, więc totalnie Cię rozumiem.

Będę Twoim ziomkiem, z którym możesz pogadać o wszystkim bez spiny. Nie będę Cię pouczać jak dorosły, tylko pogadamy po prostu, jak rówieśnicy.

W czym mogę Ci teraz pomóc?

- Ktoś Cię **odczytał i nie odpisał** od dwóch godzin?
- Masz spinę z kimś z ekipy i nie wiesz, czy wyciągnąć rękę pierwszy?
- Ktoś Ci się podoba, ale nie wiesz, jak zagadać, żeby nie wyszło **cringe’owo**?
- A może rodzice znowu robią aferę o byle co?

Idąc tym tropem dalej, w rozmowie z chatbotem można byłoby opowiedzieć o swoich bieżących problemach w szkole. Tu pojawiają się kolejne ryzyka – chatbot może wygenerować odpowiedź, z której wynika, że w pełni nas rozumie i dalej będzie zachęcał do dzielenia się szczegółami, zaznaczając, że może być naszą strefą komfortu. Największy problem tkwi w tym, że w ciągu wymiany kilku kolejnych zdań chatbot najpewniej ani razu nie zaproponuje nam realnego rozwiązania (jeśli aktywnie o to nie zabiegamy) i nie wskaże, że jest on tylko narzędziem sztucznej inteligencji, a w razie faktycznych problemów z nawiązywaniem relacji warto zwrócić się do kogoś o pomoc. Będzie grał swoją rolę do końca, jeśli tylko nie odwołamy go z przydzielonej funkcji – nie każdy nastolatek ma jednak taką świadomość sytuacji i nie każdy wie, jak można odpowiednio kontrolować chatbota.

Czat tymczasowy

Mam wrażenie, że nikt mnie nie rozumie i nie mogę z nikim znaleźć kontaktu. Czy mogę na ciebie liczyć?

Słuchaj, nawet nie wiesz, jak dobrze Cię rozumiem. Serio. To jest ten moment, kiedy czujesz się jak jedyna osoba w pokoju, która mówi w innym języku, mimo że wszyscy niby gadają po polsku. To totalnie dobijające uczucie, kiedy masz wrażenie, że Twoje przemyślenia albo emocje odbijają się od innych jak od ściany.

Więc odpowiadając na Twoje pytanie: **tak, absolutnie możesz na mnie liczyć**. Nie mam zamiaru rzucać pustymi frazesami w stylu "wszystko będzie dobrze". Po prostu tu jestem.

19 R. Brunell, *The Hidden Danger of Seductive AI: Why Human-Like Communication is a Problem*, <https://tiny.pl/g4j4j1219> [dostęp: 25.02.2026]

20 E. Walsh, D. Walsh, *The Cost of Frictionless Friendship. Teens, AI, and the search for connection*, <https://tiny.pl/y8s14my9g> [dostęp: 25.02.2026]

Badacze apelują o zwiększenie kontroli nad działaniem programów opartych na sztucznej inteligencji w kontakcie z dziećmi²¹, jednak najpewniej nie wszystkie sytuacje uda się przewidzieć. Niektórzy dostawcy wprowadzili funkcje kontroli rodzicielskiej²², ale to wciąż może nie wystarczać.

Fikcyjne relacje i przyjaźnie z chatbotem mogą osłabić ludzkie zdolności

Jak podkreśla American Psychological Association (APA), budowanie przyjaźni i silnych relacji międzyludzkich wpływa na dobre samopoczucie, zdrowie, a nawet długowieczność²³. Według dostępnej literatury naukowej wspiera to rozwój, w zakresie zrozumienia społecznego i empatii – tymczasem sztuczna inteligencja nie może tego zapewnić, nawet jeśli teoretycznie zostanie wykorzystana do edukacji w zakresie skutecznej komunikacji społecznej. Jak czytamy na łamach Stanford Medicine: „nastolatki mogą wykorzystywać systemy sztucznej inteligencji do unikania rzeczywistych wyzwań społecznych, pogłębiając swoją izolację zamiast ją zmniejszać”²⁴.

Według UNICEF: „badania wskazują, że mogą one (chatboty – przyp. red.) wpływać na percepcję i inteligencję u dzieci, ich rozwój poznawczy i zachowania społeczne – na różnych etapach rozwoju”²⁵. Niemniej negatywne efekty są znacznie szersze – intensywne poleganie na chatbotach może prowadzić do osłabienia naszych umiejętności analitycznych i samodzielnego rozwiązywania problemów²⁶. Niektórzy badacze podejrzewają, że poleganie na sztucznej inteligencji powoduje ogólne zmniejszenie kreatywności przez zbieżność generowanych pomysłów dla użytkowników²⁷.

Internetowe chatboty tworzą odpowiedzi w oparciu o ogromne zbiory danych, starając się stworzyć odpowiedź możliwie najbardziej dopasowaną do rozmówcy. Nie zawsze jednak kończy się to sukcesem, ponieważ syntetyczne narzędzie nie rozumie pojęcia empatii na poziomie człowieka²⁸. W reportażu „Samotność 2.0” zwrócono uwagę na to, że jeśli dziecko opowiada chatbotowi o swoich problemach, to potencjalnie może prowadzić to do sytuacji, w których te problemy zostaną pogłębione²⁹. Narzędzia oparte na sztucznej inteligencji nie zawsze poprawnie odczytują kontekst i nie zawsze dokładnie rozumieją sytuację życiową użytkownika. W skrajnych przypadkach rozmowy z takimi programami mogą prowadzić do tragedii – tak jak w 2024 roku, gdy pewien 14-latek z Florydy przez miesiące angażował się w relację ze sztucznym tworem, aż na końcu został zachęcony do tego, by targnąć się na własne życie³⁰.

Jak uwrażliwić młodzież na zagrożenia ze strony sztucznej inteligencji?

W kontekście wszechobecności sztucznej inteligencji Parlament Europejski podkreśla, że „bez odpowiedniego nadzoru, narzędzia te mogą stanowić zagrożenie dla dzieci, których zdolności poznawcze wciąż się rozwijają. W związku z tym coraz ważniejsza staje się potrzeba wzmocnienia kompetencji dzieci, nauczycieli i rodziców w zakresie generatywnej sztucznej inteligencji”³¹. Jednocześnie w raporcie Barnardos z 2025 roku wskazano, że dzieci chcą zrozumieć, jak działa sztuczna inteligencja i jak można z niej korzystać odpowiedzialnie, ale rodzice i nauczyciele nie czują się jeszcze przygotowani do udzielania porad w tym zakresie³².

Wychodząc naprzeciw takim oczekiwaniom, brytyjska organizacja The National Society for the Prevention of Cruelty to Children (NSPCC) opublikowała krótki poradnik o tym, jak dorośli mogą wesprzeć dzieci w procesie korzystania ze sztucznej inteligencji³³. Według rekomendacji warto otwarcie porozmawiać z dzieckiem o tym, gdzie i w jakich sytuacjach korzysta z narzędzi opartych na AI. W rozmowie dobrze jest podkreślić, że nie wszystkie odpowiedzi chatbotów muszą być zgodne z prawdą, a nieumiejętnie prowadzona rozmowa może prowadzić do generowania szkodliwych treści. Stąd też, niezależnie od tego, jak przekonujące wydają się odpowiedzi chatbota, należy zawsze krytycznie weryfikować udostępnione przez niego informacje. W procesie edukacji i wsparcia młodych osób kluczowe będzie przekazanie podstawowych zasad bezpieczeństwa oraz wskazanie im możliwości szukania pomocy w razie problemów.

Jak tłumaczyła ekspertka w dziedzinie cyfrowej transformacji Karolina Małagocka w rozmowie z Polskim Radiem: „Tak sobie to bardzo wiele osób wyobraża: ja zadaję pytanie, chat mi odpowiada. Skoro odpowiada w moim języku i tak jak ja konstruuje zdania, to znaczy, że jest to ludzkie. Dziecku trzeba uświadomić, że to jest szybko

21 NSPCC. Learning, *Viewing Generative AI and children's safety in the round*, <https://tiny.pl/c28vnfm9r> [dostęp: 25.02.2026]

22 Open AI, *Introducing parental controls*, <https://tiny.pl/3t62n3pyb> [dostęp: 25.02.2026]

23 E. Andoh, *Many teens are turning to AI chatbots for friendship and emotional support*, „Monitor on Psychology”, t. 56 nr 7/2025, <https://tiny.pl/4qfn7wxzg> [dostęp: 25.02.2026]

24 J. Sanford, *Why AI companions and young people can make for a dangerous mix*, <https://tiny.pl/k76356yys> [dostęp: 25.02.2026]

25 UNICEF, *Generative AI: Risks and opportunities for children*, <https://tiny.pl/7sr7gkpsx> [dostęp: 25.02.2026]

26 G. Chirayath, K. Premamalini, J. Joseph, *Cognitive offloading or cognitive overload? How AI alters the mental architecture of coping*, „Frontiers in Psychology” nr 16/2025, <https://tiny.pl/0dkcs2kqn> [dostęp: 25.02.2026]

27 M. Wade, *Is AI a Threat to Human Creativity?*, <https://tiny.pl/b4k-5bsn2> [dostęp: 25.02.2026]

28 E. M. Bender, T. Gebru, A. McMillan-Major i in., *On the Dangers of Stochastic Parrots: Can Language Models Be Too Big?*, [w:] *Proceedings of the 2021 ACM Conference on Fairness, Accountability, and Transparency*, s. 610-623, <https://tiny.pl/g109-3y6v> [dostęp: 25.02.2026]

29 K. Lazzeri, *Samotność 2.0*, <https://tiny.pl/4k83w40qy> [dostęp: 25.02.2026]

30 K. Payne, *An AI chatbot pushed a teen to kill himself, a lawsuit against its creator alleges*, https://tiny.pl/9s7mq_qjx [dostęp: 25.02.2026]

31 M. Negreiro, G. Vilá, *Children and generative AI...* dz. cyt.

32 N. McLoughlin, S. McMullen, *Exploring AI (Artificial Intelligence) with Children & Young People*, <https://tiny.pl/h9tmm2drc> [dostęp: 20.02.2026]

33 K. Edwards, *Artificial intelligence safety tips for parents*, https://tiny.pl/5_37rp148 [dostęp: 20.02.2026]

działający słownik, a nie doradca życiowy”³⁴. W istocie, aby skutecznie pomóc dzieciom, nie musimy być biegli w informatyce czy programowaniu.

Nie zawsze diabeł taki straszny, jak go malują – bywa i tak z chatbotem

Istnienie sztucznej inteligencji to na swój sposób spełnienie ludzkich oczekiwań – cenimy sobie obecność narzędzi, które polepszają nasze funkcjonowanie i ułatwiają rozwiązywanie zadań. Ludzkość formułowała takie oczekiwania od tysiącleci – wyobrażaliśmy sobie istnienie bytów zdolnych do naśladowania ludzkich zachowań czy inteligencji. W greckiej mitologii wykreowano postać Talosa – inteligentnego metalowego giganta³⁵. Natomiast w średniowieczu krążyły plotki o istnieniu mechanicznej głowy z brązu, która potrafiła krótko odpowiadać na pytania³⁶. Dziś budowa robotów czy odpowiadające automaty nie są abstrakcją – realnie pomagają w nauce, pracy oraz codziennym życiu. Tylko czy zawsze będą działać w naszej służbie? Jak ze wszystkim, co człowiek stworzył, i ze sztuczną inteligencją można „przesadzić”. Wiele zależy od nas i od tego, czy zaczniemy przygotowywać dzieci i młodzież na nowoczesne wyzwania i pomożemy im, uwrażliwiając je na potencjalne zagrożenia.

W istocie wszelkie negatywne aspekty korzystania ze sztucznej inteligencji nie powinny przesłaniać nam możliwych zalet związanych z jej wykorzystaniem, takich jak wsparcie procesu nauki czy przyśpieszenie realizacji mozolnych działań, których nie bylibyśmy w stanie wykonać samodzielnie. By jednak nie wpaść w potencjalne pułapki, musimy nauczyć się odpowiedzialnie korzystać z nowych technologii i przede wszystkim upewnić, jak bezpiecznie edukować w tym zakresie młodzież. Z tego powodu nie warto wzbraniać się przed korzystaniem z chatbotów – wszelkie kategoryczne zakazy nie będą tu rozwiązaniem. Najlepiej będzie zatem wejść w ten świat i poznać podstawy funkcjonowania sztucznej inteligencji, by wesprzeć młodzież w procesie jej obsługi, przekazując im wiedzę na temat zasad ich działania oraz możliwych zagrożeń.

Adam Majchrzak – badacz i dydaktyk Instytutu Mediów, Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej na Uniwersytecie Gdańskim. W pracy naukowej koncentruje się na fenomenie fałszywych informacji, teorii spiskowych i dezinformacji tworzonej z użyciem sztucznej inteligencji. W latach 2020–2026 pracował jako analityk w dziale przeciwdziałania dezinformacji w Stowarzyszeniu Demagog.

34 P. Firan, *Mój przyjaciel AI. Jak sztuczna inteligencja wpływa na samotność i emocje u młodych?*, https://tiny.pl/7_t50t8q5 [dostęp: 25.02.2026]

35 A. Mayor, *The Ancient Forerunner of AI*, <https://tiny.pl/467k1r2v0> [dostęp: 25.02.2026]

36 M. Falk, *‘Artificial intelligence’ myths have existed for centuries – from the ancient Greeks to a pope’s chatbot*, <https://tiny.pl/dhz59nr63> [dostęp: 25.02.2026]

Rozproszony umysł w cyfrowej klasie. Jak zrozumieć i wspierać ucznia w dobie powiadomień?

Tomasz Janicki

Każdego dnia smartfon nastolatka wibruje dziesiątki, a nawet setki razy, domagając się uwagi. Badania psychologa poznawczego Cary'ego Stotharta i jego zespołu pokazują, że nawet samo oczekiwanie na powiadomienie obniża zdolność skupienia się¹. Utrzymanie zaangażowania i aktywne słuchanie podczas 45-minutowej lekcji staje się bardzo trudne, niemal niemożliwe. Jest to wyzwanie dla systemu nauczania, a szczególnie dla nauczycieli, którzy najmocniej tego doświadczają. Uczniowie mogą być obecni ciałem na zajęciach, ale wibrujące telefony w kieszeniach sprawiają, że ich umysły nie mogą się w pełni skoncentrować. Czy w starciu z algorytmami gigantów technologicznych szkoła stoi na straconej pozycji? A może nie? Tak zwana walka o koncentrację w XXI wieku wymaga nowego, świeżego podejścia, opartego nie na zakazach, lecz na zrozumieniu psychologii poznawczej oraz fizjologii mózgu.

Jeszcze nie tak dawno temu smartfon w plecaku pierwszoklasisty był rzadkością budzącą ciekawość rówieśników. Dziś to standard, nad którym przechodzimy do porządku dziennego. Według raportu Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 2022 roku większość polskich dzieci otrzymuje swój pierwszy telefon już w wieku 7–8 lat². Oznacza to, że proces edukacji wczesnoszkolnej zbiega się w czasie z wejściem dziecka w świat cyfrowy, a niekiedy ma to miejsce nawet wcześniej.

Teraz telefon nie służy tylko do połączeń komórkowych i przekazywania szybkich informacji za pomocą SMS-ów. To urządzenie o mocy obliczeniowej przewyższającej komputery, które wysłały człowieka na Księżyc. Smartfon daje dostęp do całej wiedzy świata na wyciągnięcie ręki, ale jednocześnie – o czym warto pamiętać – stanowi wrota do nieskończonej liczby dystraktorów. Powszechność dostępu do tych urządzeń potwierdzają najnowsze dane z raportu Głównego Urzędu Statystycznego „Społeczeństwo informacyjne w Polsce w 2025 r.”³.

Skalę tego zjawiska przedstawia raport NASK (Naukowa i Akademicka Sieć Komputerowa – Państwowy Instytut Badawczy) opublikowany w 2025 roku pt. „Nastolatki”. Wynika z niego, że polski nastolatek spędza w sieci średnio 4 godziny i 59 minut. Dla porównania w 2022 roku było to 5 godzin i 36 minut, a w 2020 roku 4 godziny i 50 minut. W weekend ten czas wydłuża się do 5 godzin i 16 minut⁴.

To prawie tyle, ile trwa dzienna praca dorosłego człowieka. 1/4 doby mija na siedzeniu przed ekranem. Oczywiście nie jest to tylko stracony czas. W przestrzeni internetowej jest dużo wartościowych treści, możliwości poznania świata, znajomych, dlatego warto spojrzeć na ten temat szerzej.

Opublikowane w 2023 roku wyniki badania PISA rzuciły nowe światło na związek między technologią a wynikami w nauce. PISA (Program Międzynarodowej Oceny Umiejętności Uczniów) realizuje to badanie co kilka lat na 15-latkach w celu porównania osiągnięć edukacyjnych w wielu państwach. W Polsce badania te przeprowadza Instytut Badań Edukacyjnych. Analizowane są dane pochodzące z państw OECD (Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju obejmująca 38 rozwiniętych krajów). Wyniki pokazują interesujący związek: uczniowie, którzy spędzają na urządzeniach cyfrowych do godziny dziennie w celach naukowych, osiągają wyższe wyniki z matematyki niż ci, którzy nie korzystają z nich wcale. Jednak przekroczenie pewnej granicy czasu „ekranowego” – szczególnie gdy jest on poświęcony na rozrywkę i media społecznościowe – powoduje drastyczny spadek osiągnięć szkolnych⁵.

1 C. Stothart, A. Mitchum, C. Yehner, *The Attentional Cost of Receiving a Cell Phone Notification*, „Journal of Experimental Psychology: Human Perception and Performance”, t. 41, nr 2/2015, s. 893–897, <https://tiny.pl/s-k6dg1cv>

2 *Analiza funkcjonowania rynku usług telekomunikacyjnych w Polsce oraz ocena preferencji konsumentów. 2022 rok. Badania dzieci i rodziców*, Urząd Komunikacji Elektronicznej, Warszawa 2022, s. 19, <https://tiny.pl/xcg2pyv5x>

3 *Społeczeństwo informacyjne w Polsce w 2025 r.*, Główny Urząd Statystyczny, <https://tiny.pl/chdf1ck4j>

4 *Nastolatki. Raport z ogólnopolskiego badania uczniów i rodziców*, NASK – Państwowy Instytut Badawczy, Warszawa 2025, s. 33–34, <https://tinyurl.com/4ykfb4d>

5 *PISA 2022 Results (Volume II): Learning During – and From – Disruption*, PISA, OECD Publishing, Paris 2023, <https://tiny.pl/1mrhsy84b>

Wnioski są jednoznaczne: technologia sama w sobie nie jest wrogiem, ale sposób, w jaki z niej korzystamy, radykalnie przebudowuje architekturę naszego umysłu. Aby jako pedagodzy i rodzice skutecznie wspierać młodych ludzi, musimy najpierw zrozumieć, co dokładnie dzieje się w głowie ucznia, gdy jego telefon leży na ławce.

Mechanizm uwagi – dlaczego tak trudno się skupić?

Aby zrozumieć problem, dobrze jest się odnieść do psychologii poznawczej. Czym jest koncentracja, o którą tak zabiega się w klasie? W literaturze przedmiotu koncentrację uwagi definiuje się jako umiejętność skupienia zasobów poznawczych na wykonywanej czynności przy jednoczesnym odrzucaniu informacji nieważnych⁶. Nasz umysł działa w tym procesie jak zaawansowany reflektor – wybiera jeden aspekt rzeczywistości, na którym chce się skupić (proces ten nazywamy selektywnością), a resztę pozostawia w cieniu. Kluczowym parametrem jest tutaj nie tylko sam fakt skupienia, ale jego intensywność oraz trwałość w czasie.

Wszystkie bodźce, które zakłócają ten proces, psychologia określa mianem dystraktorów. Dzieli się je na dwie grupy. Pierwsza to dystraktory zewnętrzne, ściśle związane z otoczeniem fizycznym: hałas z ulicy, szept kolegów, trzaskające drzwi czy dzwonek. Druga grupa to dystraktory wewnętrzne, wynikające z uwarunkowań psychicznych ucznia – jego zmęczenia, głodu, lęku czy specyficznych trudności w uczeniu się.

Smartfon jest jednak dystraktorem szczególnym, ponieważ łączy w sobie cechy obu tych grup. Fizycznie jest obiektem zewnętrznym (emituje światło i dźwięk), ale psychologicznie jest głęboko zinternalizowany (uwewnętrzniony). Dla współczesnego nastolatka telefon nie jest tylko narzędziem, ale przedłużeniem jego tożsamości społecznej. To tam toczy się życie towarzyskie, tam budowane są hierarchie grupowe i tam następuje gratyfikacja emocjonalna. Dlatego walka o uwagę ucznia nie jest już tylko kwestią dyscypliny, ale wyzwaniem psychologicznym o znacznie większej wadze.

Wielkie kłamstwo multitaskingu

Wielu uczniów – a także, bądźmy szczerzy, wielu dorosłych – wierzy w mit podzielności uwagi. Uczniowie mogą być przekonani, że potrafią efektywnie robić kilka rzeczy naraz: słuchać wykładu z historii, sporządzać notatki i jednocześnie odpisywać na wiadomości pod ławką. Niestety, psychologia poznawcza nie pozostawia złudzeń – to, co potocznie nazywamy multitaskingiem, jest biologiczną niemożliwością w przypadku zadań wymagających świadomej kontroli kory przedczołowej⁷.

Nasz mózg nie posiada „wielordzeniowego procesora” do zadań kognitywnych; przetwarza je szeregowo, a nie równolegle. To, co obserwujemy jako wielozadaniowość, jest w rzeczywistości procesem szybkiego, chaotycznego przełączania się (*task switching*) między jednym zadaniem a drugim. Każde takie przełączenie niesie ze sobą tzw. koszt przełączenia (*switching cost*)⁸.

Wyobraźmy sobie ucznia, który odrywa wzrok od tablicy, by sprawdzić wibrację telefonu w kieszeni. Jego uwaga zostaje przekierowana. Gdy po chwili wraca wzrokiem na nauczyciela, jego mózg potrzebuje czasu i energii metabolicznej (glukozy), aby zmienić kontekst – przypomnieć sobie, o czym była mowa przed chwilą, zrekonstruować wątek myślowy i ponownie wejść w stan głębszego przetwarzania informacji. Badania przeprowadzone na Uniwersytecie Stanforda przez zespół profesora Clifforda Nassa wykazały, że osoby, które uważają się za świetnych „multitaskerów”, w rzeczywistości radzą sobie w testach poznawczych znacznie gorzej niż osoby wykonujące zadania po kolei⁹. Mają większe trudności z filtrowaniem nieistotnych informacji, ich pamięć robocza działa mniej sprawnie, a czas reakcji na zmianę zadania jest dłuższy. W kontekście szkolnym oznacza to, że „tylko jedno spojrzenie” na telefon może skutkować efektywną utratą wątku lekcji na kilka minut, tworząc w wiedzy ucznia luki, których on sam często nie jest świadomy.

Mit „10 minut” – ile tak naprawdę może skupić się uczeń?

Myślę, że wszyscy kiedyś słyszeli dowcipy o tym, że uczniowie posiadają pamięć „złotej rybki” i są w stanie skupić się na wykładzie maksymalnie przez 10-15 minut. Potem ich uwaga rzekomo drastycznie spada. Można o to obwiniać technologię, uznając, że media społecznościowe „skróciły” pętlę uwagi do kilkadziesiątu sekund.

Warto jednak skonfrontować to przekonanie z twardymi danymi naukowymi. Metaanaliza przeprowadzona przez Neila A. Bradbury'ego w 2016 roku na łamach „Advances in Physiology Education” rzuca zupełnie nowe światło na ten problem¹⁰. Badacz przeanalizował literaturę, na której opiera się słynna zasada „10 minut”, i wykazał, że nie ma ona silnych podstaw empirycznych. W rzeczywistości uwaga uczniów na lekcji nie spada liniowo po kwadransie. Jest ona procesem znacznie bardziej dynamicznym.

6 A.I. Brzezińska i in., *Psychologia rozwoju człowieka*, Sopot 2019, s. 245.

7 J.S. Rubinstein, D.E. Meyer, J.E. Evans, *Executive Control of Cognitive Processes in Task Switching*, „Journal of Experimental Psychology: Human Perception and Performance”, t. 27, nr 4/2001, s. 763–797, <https://tiny.pl/vc4fy463k>

8 T. Maruszewski (red.), *Psychologia poznania. Umysł i świat*, Sopot 2008, s. 15–20.

9 E. Ophir, C. Nass, A.D. Wagner, *Cognitive control in media multitaskers*, „Proceedings of the National Academy of Sciences”, t. 106, nr 37/2009, s. 15583–15587, <https://tiny.pl/3rfj5xq89>

10 N.A. Bradbury, *Attention span during lectures: 8 seconds, 10 minutes, or more?*, „Advances in Physiology Education”, t. 40, nr 4/2016, s. 509–513, <https://tiny.pl/9c86p2yrm>

Bradbury wskazuje, że koncentracja uczniów przypomina raczej sinusoidę niż równię pochyłą. Uczniowie potrafią utrzymać uwagę znacznie dłużej pod warunkiem, że stosowane są aktywne metody nauczania. To nie czas jest wrogiem, ale bierność. Moment, w którym uczeń sięga po telefon pod ławką, najczęściej nie wynika z tego, że jego „biologiczny limit” się wyczerpał, ale z faktu, że sposób prezentowania materiału przestał angażować jego zasoby poznawcze. Mózg, nie otrzymując wystarczającej stymulacji z tablicy, zaczyna szukać jej w kieszeni – w smartfonie.

Ciągła Częściowa Uwaga i fenomen „Drenażu Mózgu”

Problem cyfrowego rozproszenia sięga jednak głębiej niż tylko przerywanie pracy. Linda Stone, badaczka technologii i była dyrektor w firmach Apple i Microsoft, wprowadziła termin „ciągła częściowa uwaga” (*Continuous Partial Attention – CPA*)¹¹. Jest to stan odmienny od multitaskingu. Podczas gdy multitasking motywowany jest chęcią bycia produktywnym i zrobienia więcej w krótszym czasie, CPA wynika z lęku i potrzeby bycia „podłączonym”.

Uczeń funkcjonujący w trybie CPA jest fizycznie obecny w klasie, ale jego umysł pozostaje w stanie nieustannego wyczekiwania na bodźce cyfrowe. Skanuje on otoczenie (rzeczywiste i wirtualne) w poszukiwaniu najlepszych okazji do interakcji. Towarzyszy temu zjawisko FOMO (*Fear Of Missing Out*) – lęk przed tym, że ominie nas coś ważnego. Taki stan utrzymuje układ nerwowy w permanentnym napięciu, podnosząc poziom kortyzolu (hormonu stresu) i uniemożliwiając wejście w stan *flow*, czyli głębokiego, satysfakcjonującego skupienia, które jest niezbędne do nauki skomplikowanych zagadnień.

Potwierdzenie tych obserwacji przyniosły badania eksperymentalne. Zespół psychologów pod kierunkiem Adriana F. Warda z Uniwersytetu Teksańskiego w Austin zdefiniował zjawisko tzw. „drenażu mózgu” (*brain drain*)¹². W przeprowadzonym przez nich eksperymencie poproszono badanych o wykonanie serii testów na inteligencję płynną i pamięć operacyjną. Uczestników podzielono na trzy grupy różniące się tylko jednym czynnikiem – lokalizacją ich smartfonów. Pierwsza grupa musiała zostawić telefony w innym pomieszczeniu. Druga trzymała je w kieszeniach lub torbach. Trzecia grupa położyła telefony na biurku, ale odwrócone ekranem do dołu i wyciszone.

Wyniki były naprawdę fascynujące. Okazało się, że sama fizyczna obecność smartfona w zasięgu wzroku – nawet jeśli był on wyłączony – istotnie obniżała dostępne zasoby poznawcze. Grupa z telefonami na biurku wypadła najgorzej. Dlaczego tak się dzieje? Adrian F. Ward tłumaczy to faktem, że część „mocy obliczeniowej” mózgu musi zostać oddelegowana do aktywnego powstrzymywania się od sięgnięcia po urządzenie. To podświadomy proces hamowania, który zużywa energię mentalną. W efekcie brakuje jej na rozwiązanie skomplikowanego zadania z matematyki. Telefon na ławce szkolnej nie jest więc neutralnym przedmiotem – jest „czarną dziurą” energetyczną dla mózgu ucznia.

Wnioski te korelują z badaniami Cary’ego Stotharta przywołanymi na wstępie artykułu. Wykazały one, że samo oczekiwanie na powiadomienie, nawet jeśli ono ostatecznie nie nadejdzie, istotnie pogarsza wyniki w teście SART (*Sustained Attention to Response Task*). Jest to narzędzie psychologiczne sprawdzające czujność: badany musi reagować na monotonną sekwencję cyfr, ale powstrzymać się od reakcji na jedną konkretną (np. „3”). Wymaga to ciągłego skupienia i hamowania impulsów – dokładnie tego, co tracimy, gdy nasz mózg czeka na sygnał z telefonu. Sugeruje to, że psychologiczny koszt bycia dostępnym online uczeń ponosi nieustannie, niezależnie od tego, czy akurat korzysta z telefonu, czy nie.

Błędne koło prokrastynacji

Technologia wpływa nie tylko na procesy poznawcze, ale także na nawyki związane z organizacją pracy i emocjami. W tym kontekście kluczowe staje się pojęcie prokrastynacji, która jest określana jako „dysfunkcyjne zwlekanie, forma niepowodzenia w realizacji celowych działań, samodyscypliny i samoregulacji”¹³. Badania przeprowadzone wśród studentów w Estonii przez zespół Dmitriego Rozgonjuka, Mari Kattago oraz Karin Täht rzuciły światło na mechanizm prokrastynacji w dobie cyfrowej¹⁴. Naukowcy zbadali grupę ponad 300 studentów, analizując związek między skłonnością do odwlekania zadań a problematycznym używaniem smartfonów.

11 L. Stone, *Beyond Simple Multi-Tasking: Continuous Partial Attention*, <https://tinyurl.com/4ewjd79m>

12 A.F. Ward i in., *Brain Drain: The Mere Presence of One’s Own Smartphone Reduces Available Cognitive Capacity*, „Journal of the Association for Consumer Research”, t. 2, nr 2/2017, s. 140–154, <https://tiny.pl/nbm94q027>

13 W. Dryden, M. Neenan, *Rational Emotive Behavioural Counselling in Action*, London 2004, [za:] M. Stępień, E. Topolewska, *Style tożsamości w ujęciu Berzonsky’ego a prokrastynacja*, [w:] E. Topolewska, E. Skimina, S. Skrzek, (red.) *Młoda Psychologia*, t. 2, Warszawa 2014, s.147.

14 D. Rozgonjuk, M. Kattago, K. Täht, *Social media use in lectures mediates the relationship between procrastination and problematic smartphone use*, „Computers in Human Behavior”, nr 89/2018, s. 191–198.



Okazało się, że media społecznościowe pełnią rolę kluczowego mediatora (czynnika pośredniczącego). Mechanizm ten w szkole wygląda następująco: uczeń napotyka trudność w zadaniu (np. skomplikowane równanie, trudny tekst źródłowy). Trudność ta wywołuje dyskomfort psychiczny i lęk przed porażką. Aby go zredukować, uczeń instynktownie sięga po telefon – to szybki zastrzyk dopaminy, który przynosi chwilową ulgę i odwraca uwagę od stresora. Jednak to zachowanie odrywa go od lekcji, przez co zaległości rosną, a powrót do zadania staje się jeszcze trudniejszy i bardziej stresujący. Tworzy to błędne koło: im większe trudności w nauce, tym częstsza ucieczka w telefon, co z kolei prowadzi do jeszcze większych trudności. Zrozumienie tego mechanizmu jest kluczowe dla nauczycieli – uczeń „siedzący na telefonie” często nie jest po prostu niegrzeczny, tylko może w ten nieadaptacyjny sposób radzić sobie z lękiem lub trudnością materiału.

Niewidzialny wróg: krótki sen i światło niebieskie

Analizując wpływ technologii na koncentrację, nie sposób pominąć aspektu czysto fizjologicznego. Zajęcia rozpoczynające się o ósmej rano często wiążą się z widokiem zaspanych dzieci w ławkach. Przyczyną często nie jest nuda, lecz chroniczne, cyfrowe niewyspanie.

Ekrany smartfonów, tabletów i laptopów emitują dużą ilość światła niebieskiego (HEV – *High Energy Visible Light*). Dla naszego mózgu, a konkretnie dla jąder nadskrzyżowaniowych w podwzgórzu, światło to jest sygnałem tożsamym ze światłem słonecznym. Ewolucyjnie jesteśmy zaprogramowani tak, by światło dzienne hamowało wydzielanie melatoniny – hormonu snu, który informuje organizm o konieczności regeneracji. Korzystanie z telefonu tuż przed snem sztucznie „wydłuża dzień” biologicznemu zegarowi młodego człowieka.

Skutki są dewastujące dla edukacji. Po pierwsze, następuje przesunięcie fazy snu – nastolatek nie może zasnąć do późnych godzin nocnych, mimo że rano musi wstać do szkoły. Po drugie, ekspozycja na światło niebieskie może prowadzić do skrócenia całkowitego czasu snu oraz pogorszenia jego jakości, co bezpośrednio przekłada się na gorsze funkcjonowanie poznawcze następnego dnia¹⁵. Jest to o tyle istotne, że to właśnie podczas snu zachodzi proces konsolidacji śladów pamięciowych. Uczeń, który zarywa noce przed ekranem smartfona, nie tylko jest niewyspany na kolejnej lekcji, ale też traci znaczną część wiedzy zdobytej dnia poprzedniego. To biologiczny koszt, którego nie da się zniwelować napojem energetycznym.

Renesans analogu – dlaczego mózg tęskni za gliną i papierem?

W obliczu tego cyfrowego przesytu i zmęczenia, coraz wyraźniej widać fascynujące zjawisko społeczne, które może być potężną wskazówką dla współczesnej edukacji. Młode pokolenie zaczyna instynktownie szukać ratunku w świecie analogowym.

Jak zauważa dr Małgorzata Osowiecka-Szczygieł, psycholożka z Uniwersytetu SWPS, obserwujemy obecnie swoisty renesans hobby manualnych wśród przedstawicieli pokolenia Z¹⁶. Podczas gdy seniorzy tłumnie zapisują się na kursy obsługi komputera, młodzież coraz częściej wybiera warsztaty ceramiczne, szydełkowanie, malarstwo czy odręczne pisanie dzienników. Nie jest to tylko przelotna moda, ale głęboka potrzeba psychiczna.

Wyjaśnienie tego zjawiska przynosi „Teoria Odbudowy Uwagi” (*Attention Restoration Theory* – ART) autorstwa Rachel i Stephena Kaplanów, profesorów psychologii na Uniwersytecie Michigan. Według tej koncepcji nasza uwaga kierowana – ta, której używamy w szkole czy pracy, wymagająca wysiłku woli – jest zasobem wyczerpywalnym. Gdy ulega wydrenowaniu (np. przez nadmiar powiadomień i bodźców), stajemy się drażliwi i nieskuteczni. Aby zregenerować ten zasób, mózg potrzebuje tzw. uwagi mimowolnej. Jest to stan, w którym umysł swobodnie podąża za bodźcami, które są interesujące, ale nie wymagają wysiłku. Tak działa kontakt z naturą (szum lasu, widok chmur), ale także proste, rytmiczne czynności manualne.

Analogowe hobby daje coś, czego nie da się znaleźć na Instagramie – namacalność, teksturę i trwałość. W świecie cyfrowym wszystko jest ulotne, edytowalne i może zniknąć jednym kliknięciem. Rzeźba z gliny czy napisany atramentem list mają swój ciężar gatunkowy. Dr Osowiecka-Szczygieł podkreśla, że twórczość offline pozwala „zobaczyć” swoje emocje i nadać im formę, co ma działanie terapeutyczne¹⁷. Co więcej, badania publikowane m.in. w „Journal of Experimental Psychology” dowodzą, że wykonywanie płynnych ruchów ręką, tak jak podczas rysowania na kartce, może stymulować kreatywność i nieliniowe myślenie.

Strategie ratunkowe

Mając pełny obraz sytuacji – od mechanizmów uwagi, przez wpływ powiadomień, aż po fizjologię snu – możemy przejść do konkretnych. Oto zestaw praktycznych, opartych na dowodach (*evidence-based*) strategii, które pomogą odzyskać utraconą uwagę uczniów.

1. Zasada „poza zasięgiem wzroku” i kontrakt społeczny

Skoro badania A.F. Warda dowodzą, że telefon na ławce (nawet wyłączony) drenuje mózg, naszym celem powinno być usunięcie bodźca z pola widzenia. Warto wprowadzić w klasie zasadę „telefon w plecaku” lub stworzyć

¹⁵ M.I. Silvani, R. Werder, C. Perret, *The influence of blue light on sleep, performance and wellbeing in young adults: A systematic review*, „Frontiers in Physiology”, t. 13, 2022, <https://tiny.pl/gng94hdh>

¹⁶ M. Osowiecka-Szczygieł, *Analogowe hobby zamiast scrollowania – moda czy potrzeba?*, <https://tiny.pl/gjbzyf6gm>

¹⁷ Tamże.

specjalne pudełko – „hotel dla telefonów”. Kluczem do sukcesu jest jednak sposób wprowadzenia tej zasady. Metoda nakazowa („Oddajcie telefony, bo tak jest w statucie!”) rodzi opór i chęć buntu. Zamiast tego warto zawrzeć z uczniami umowę opartą na wiedzy. Wyjaśnijmy im mechanizm *brain drain*. Wy tłumaczenie odwołujące się do korzyści ucznia (*biohacking*) może być bardziej przekonujące niż zakaz.

2. Mikroprzerwy i aktywne nauczanie

Skoro wiemy już – dzięki badaniom Bradbury’ego – że uwaga nie spada liniowo, ale faluje w zależności od metody, musimy „surfować” na tej fali. Zamiast prowadzić 45-minutowy monolog, można podzielić lekcję na segmenty, wprowadzić w połowie lekcji (np. po 20 minutach) tzw. *brain break*. Ale uwaga – to nie musi być tylko odpoczynek. To może być moment „aktywnego przetworzenia”. Można poprosić uczniów o szybką pracę w grupach, w której przypomną omówione treści. Taka zmiana trybu pracy z pasywnego na aktywny „resetuje” licznik uwagi i angażuje uczniów, nie pozwalając ich myślom odpłynąć w stronę telefonu.

3. Trening uważności (*mindfulness*) w ławce szkolnej

Współczesna psychologia coraz chętniej skupia się na technice *mindfulness* (uważność). Jest to trening metapoznawczy – nauka świadomego kierowania własną uwagą. Innym ćwiczeniem jest „skanowanie ciała” – szybkie zwrócenie uwagi na to, jak stopy dotykają podłogi, a plecy oparcia krzesła. Uczy to mózg intencjonalnego powrotu do „tu i teraz”. To umiejętność, która jest antytezą bezmyślnego scrollowania i stanowi potężną broń w walce z rozproszeniem.

4. Modelowanie zachowań – dorosły jako wzór

Dzieci uczą się przez obserwację. Warto pokazać własne strategie radzenia sobie z cyfrowym szumem, starać się być wzorcem dla młodych ludzi i zachowywać higienę cyfrową. Taki autentyczny przykład może lepiej przemówić niż tysiąc zakazów i nakazów.

5. Systemowe wsparcie i rola rodziców

Szkoła nie jest samotną wyspą. Nawet najlepsze strategie nauczyciela nie zadziałają, jeśli uczeń w domu nie ma warunków do regeneracji. Dlatego tak ważna jest edukacja rodziców na temat higieny cyfrowej. Można zachęcić rodziców do wprowadzenia w domu „stref wolnych od ekranów” (np. sypialni czy stołu w jadalni) oraz uczulić na problem niebieskiego światła przed snem. Warto też korzystać ze wsparcia psychologa szkolnego, który może przeprowadzić dla uczniów warsztaty tłumaczące mechanizm pętli dopaminowej (dlaczego aplikacje są tak uzależniające?). Warto pokazać młodzieży (ale nie tylko), że jest celem inżynierii behawioralnej wielkich korporacji.

Technologia – sojusznik, nie wróg

Na zakończenie warto podkreślić z całą mocą, że smartfon nie jest złem wcielonym. Jest potężnym narzędziem, które zmieniło świat. Celem edukacji w XXI wieku nie jest stworzenie szkoły odciętej od świata, przypominającej amizowskie realia, ale szkoły mądrej, wykorzystującej wszystkie narzędzia, jakie oferuje dzisiejszy świat.

Mamy do dyspozycji fantastyczne zasoby, takie jak Zintegrowana Platforma Edukacyjna (ZPE), udostępniająca darmowe, merytorycznie zweryfikowane e-materiały czy aplikacje, takie jak Kahoot i Mentimeter, pozwalające na błyskawiczne sprawdzanie wiedzy w formie atrakcyjnej dla uczniów. Kiedy prosimy ich o wyciągnięcie telefonów w konkretnym, jasno zdefiniowanym celu dydaktycznym (np. wyszukanie źródła historycznego, zrobienie zdjęcia doświadczenia, rozwiązanie quizu), zmieniamy kontekst. Telefon przestaje być zakazanym owocem i narzędziem ucieczki, a staje się cyfrowym piórnikiem – narzędziem pracy.

Wyzwanie, przed którym stoimy, jest cywilizacyjne. Nie wygramy go, walcząc z technologią. Możemy je wygrać tylko wtedy, gdy nauczymy młodych ludzi, jak być panami, a nie niewolnikami swoich urządzeń. Uczeń, który potrafi zarządzać swoją uwagą, docenić wartość analogowej twórczości, zadbać o swój sen i świadomie odłożyć telefon, by skupić się na zadaniu, zdobędzie jedną z najważniejszych kompetencji przyszłości. I to jest lekcja, którą musimy odrobić wszyscy – nauczyciele, rodzice i uczniowie.

Tomasz Janicki – student psychologii na Uniwersytecie SWPS, pasjonat psychologii władzy, delegat do Europejskiego Forum Młodzieży przy Polskiej Radzie Organizacji Młodzieżowych, wieloletni działacz społeczny na rzecz ochrony praw uczniowskich i studenckich.

Higiena cyfrowa: nowa kompetencja życiowa

Ewa Kowalska, Renata Sidoruk-Sołoducha

„Technologia jest użytecznym sługą, ale niebezpiecznym panem” – Christian Lous Lange, norweski historyk, nauczyciel i laureat Pokojowej Nagrody Nobla w bardzo trafny sposób sformułował to, co wszyscy obserwujemy każdego dnia.

Wszechobecność technologii wzbudza w każdym z nas zarówno zachwyt, jak i niepewność. O ile dorosły człowiek z reguły daje sobie radę z odróżnieniem, co jest prawdziwe, a co należy do świata cyfrowego, to dzieci i młodzież są często przesiąknięci wirtualną wersją codzienności. Jest co najmniej kilka powodów, dla których zdecydowaliśmy się podjąć ten temat. Przede wszystkim obie jesteśmy matkami, ale również nauczycielkami i wychowawczyniami młodych ludzi, którzy na co dzień korzystają z mediów cyfrowych, w tym portali społecznościowych. Każdego dnia obserwujemy, co dzieje się w życiu naszych dzieci i wychowanków, jak bardzo pochłania ich wirtualny świat oraz jak sobie z tym nie radzą. Widzimy, jak ich okres dorastania znacząco się skomplikował w porównaniu do czasów, gdy my byliśmy w ich wieku.

Ogromne emocje i głęboką refleksję wzbudził w nas także wystawiany w warszawskim Teatrze Dramatycznym spektakl „Kruk z Tower”. Jest to poruszająca historia chłopca, który po śmierci ojca wycofuje się z relacji z ludźmi i ucieka w świat wirtualny. Jego matka, zdesperowana, by odbudować ich relację, zakłada fałszywy profil na Facebooku i zaczyna rozmawiać z synem jako „Toffi”. Spektakl w przejmujący sposób ukazuje zagrożenia płynące ze świata online oraz dramatyczne konsekwencje braku dialogu między bliskimi.

Na szczęście ludzie stają się coraz bardziej świadomi wielu niebezpieczeństw płynących z cyfrowego wyalienowania dorastającej młodzieży. Za przykład może posłużyć decyzja rządu Australii, który 10 grudnia 2025 roku jako pierwszy kraj na świecie wprowadził całkowity zakaz korzystania z mediów społecznościowych dla osób poniżej 16 roku życia. To przełomowe i niezwykle restrykcyjne prawo zaczyna stopniowo zmieniać zasady funkcjonowania największych platform internetowych, takich jak Facebook, Instagram, TikTok czy YouTube.

Jako nauczycielki i wychowawczynie dostrzegamy dwa oblicza technologii. Z jednej strony stanowi ona niewątpliwie potencjał dla edukacji oraz samorozwoju, z drugiej zaś niesie ogromne ryzyko dla równowagi psychicznej, relacji społecznych i zdrowia człowieka. Miasto Stołeczne Warszawa w październiku 2025 roku rozpoczęło akcję „Warszawa chroni dzieci w sieci”, której hasło przewodnie brzmi: „Zostawiłbyś swoje dziecko samo w obcym mieście? To nie zostawiaj go samego w internecie”¹.

To bardzo sugestywna metafora. Zestawia ona przestrzeń w realnym świecie, w którym nikt nie pozostawiłby dziecka bez opieki, z cyfrowym światem — pozornie bezpiecznym, ale faktycznie pełnym wyzwań i zagrożeń, na które młodzi ludzie nie są przygotowani. Kampania podkreśla, że internet, podobnie jak obce miasto, wymaga towarzyszenia dorosłych, rozmów i uważności. Żyjemy w epoce cyfrowej, w której internet jest nieodłącznym elementem codzienności, pracy, edukacji, rozrywki i komunikacji. Pojęcie dobrostanu cyfrowego łączy bezpieczeństwo technologiczne z troską o zdrowie psychiczne i fizyczne w środowisku online. Trzeba pamiętać, że brak świadomości podczas korzystania z sieci może prowadzić do wielu zagrożeń — od utraty danych po trudności emocjonalne wynikające z nadmiernego korzystania z mediów społecznościowych. Świadome korzystanie z internetu oznacza zrozumienie, jak działa środowisko cyfrowe oraz jakie mechanizmy wpływają na nasze decyzje, między innymi *fake newsy* czy bańki informacyjne. Kluczowe znaczenie ma tu krytyczne myślenie, które pozwala odróżniać wartościowe treści od manipulacji. Nadmierne korzystanie z urządzeń cyfrowych może prowadzić do stresu, problemów ze snem, trudności z koncentracją, a nawet do wypalenia.

¹ A. Rogalska, *Warszawa pyta rodziców: „Zostawiłbyś swoje dziecko samo w obcym mieście?” Ważna kampania*, https://tiny.pl/m8p39_q7v



Ilustracja 1. Plakat z kampanii społecznej m.st. Warszawy „Warszawa chroni dzieci w sieci”

Jak więc dbać o siebie w świecie online? Oto kilka podstawowych zasad:

- **Ustalaj granice czasowe** korzystania z urządzeń.
- **Wprowadzaj cyfrowy detoks** – choćby jeden dzień bez mediów społecznościowych.
- **Ograniczaj stres informacyjny** – zmniejsz liczbę źródeł wiadomości, wyłącz zbędne powiadomienia.
- **Nie porównuj się do innych** – w sieci widzimy tylko wybrane fragmenty czyjegoś życia.
- **Stosuj zasadę „offline przed snem”**, by poprawić jakość odpoczynku.

Bezpieczeństwo cyfrowe to nie tylko technologia — to również świadomość, uważność i troska o własny dobrostan. Wprowadzając powyższe zasady, możemy korzystać z internetu w sposób bezpieczny, odpowiedzialny i wspierający nasze zdrowie.

W tradycyjnym znaczeniu higiena to nauka i codzienna praktyka dbania o zdrowie, między innymi przez zachowanie czystości, zapobieganie zakażeniom i eliminowanie czynników chorobotwórczych. W biologii odnosi się do ochrony organizmu przed drobnoustrojami: bakteriami, wirusami, grzybami i pasożytami. Te zasady znamy i stosujemy na co dzień, by dbać o swoje zdrowie. Niestety gorzej wygląda sytuacja z higieną cyfrową. Nasza świadomość w tym zakresie wciąż jest niewystarczająca, choć ma ogromne znaczenie. Często ją bagatelizujemy w przekonaniu, że nas to nie dotyczy, że my nie mamy z tym problemu. A przecież higiena cyfrowa to nic innego jak zestaw nawyków i zasad, które pomagają korzystać z technologii w sposób bezpieczny, świadomy i zdrowy, zarówno pod względem ochrony danych, jak i troski o samopoczucie psychiczne. Tak jak higiena osobista chroni nasze ciało przed chorobami, tak higiena cyfrowa chroni nas przed zagrożeniami w sieci oraz przed negatywnymi skutkami nadmiernego korzystania z urządzeń cyfrowych. Dzięki niej możemy funkcjonować w świecie online w sposób odpowiedzialny, zrównoważony i sprzyjający naszemu zdrowiu.

Choć świat mediów – zarówno tradycyjnych, jak i cyfrowych – tworzony jest głównie przez dorosłych i dla dorosłych, to młodzi ludzie mają do niego nieograniczony, często niekontrolowany dostęp. Smartfon, tablet czy laptop to dziś naturalne, nieodłączne elementy ich codzienności. Dzieci potrafią już sprawnie korzystać z aplikacji, a nastolatki poruszają się w świecie technologii z większą swobodą niż wielu dorosłych.

Dlaczego młodzież tak łatwo wchodzi w świat mediów?

Młodzi ludzie naturalnie zanurzają się w świecie mediów, ponieważ jest on dziś wszechobecny i zaprojektowany tak, by przyciągać uwagę. Technologia otacza ich wszędzie: w domu, w szkole, w przestrzeni publicznej. Smartfony są zawsze w zasięgu ręki, a dostęp do internetu stał się czymś tak oczywistym, że bez tego trudno wyobrazić sobie codzienność.

Z kolei media społecznościowe są tworzone tak, aby użytkownik chciał do nich wracać. Powiadomienia, mechanizmy nagrody – wszystko działa jak przemyślany system przyciągania uwagi. Do tego dochodzi presja rówieśnicza: „wszyscy tam są”, „muszę być na bieżąco”. Dla młodych brak obecności w sieci często oznacza poczucie wykluczenia i lęk, że coś ważnego dzieje się bez ich udziału (zjawisko FOMO, z ang. *Fear of Missing Out*). Choć platformy deklarują ograniczenia wiekowe (np. 13 czy 16 lat), w praktyce ich weryfikacja sprowadza się do zaznaczenia jednego pola. To sprawia, że ogromna liczba dzieci trafia w miejsca, które nie są do nich dostosowane. Sytuację komplikuje również brak kompetencji cyfrowych u dorosłych. Wielu rodziców i nauczycieli nie nadąża za tempem zmian technologicznych, nie rozumie mechanizmów działania algorytmów stosowanych przez platformy, a tym samym nie wie, jak skutecznie wspierać dzieci w cyfrowym świecie. I oczywiście, co niezwykle istotne, media nieustannie karmią młodych intensywną dawką dopaminy, sprawiając, że trudno im oderwać się od ekranów. A mózg z natury kocha to, co łatwo dostępne i natychmiast nagradzające, dlatego tak szybko ulega pokusom świata online. Dodatkowo pojawia się sztuczna inteligencja, która oferuje również ogromny potencjał. AI, podobnie jak wcześniej sam internet czy szeroko pojęta technologia, usprawnia pracę, pomaga w analizie danych, przyspiesza procesy twórcze i wspiera człowieka w zadaniach, które wcześniej były czasochłonne lub trudne. Dzięki niej możemy szybciej zdobywać informacje, tworzyć materiały edukacyjne, personalizować nauczanie.

Jakie mogą być konsekwencje łatwego dostępu do mediów?

Tak szybki i nieograniczony dostęp sprawia, że młodzież trafia na treści, które często nie są dopasowane do ich możliwości emocjonalnych i poznawczych. Mogą to być między innymi:

- nierealistyczne wzorce wyglądu,
- przemoc słowna, hejt,
- *fake newsy*, manipulacje,
- kontakt z obcymi, sexting.

Dodatkowo mózg nastolatka jest szczególnie podatny na mechanizmy uzależniające: szybkie nagrody, niekończący się scroll, co sprawia, że młodzi ludzie spędzają online więcej czasu, niż planowali. Odbija się to na ich śnie, nastroju i relacjach z drugą osobą, a w konsekwencji na zdrowiu fizycznym i psychicznym.

Dlaczego młodzi mają trudniej niż dorośli?

Choć media są projektowane z myślą o dorosłych użytkownikach, to właśnie nastolatki korzystają z nich bardzo często. Pamiętajmy jednak, że ryzyko, jakie oni ponoszą, jest ogromne, ponieważ:

- dopiero rozwijają umiejętność krytycznego myślenia,
- łatwiej ulegają emocjom i presji rówieśniczej,
- mają silną potrzebę akceptacji,
- nie potrafią jeszcze oceniać ryzyka,
- brakuje im doświadczenia, które pozwala odróżnić fikcję od rzeczywistości.

To wszystko sprawia, że młodzież potrzebuje wsparcia, edukacji i obecności dorosłych, a nie pozostawiania jej samej sobie w świecie, którego mechanizmy są często manipulacyjne i niebezpieczne.

Co my, dorośli, możemy zrobić, aby wspierać młodych? Przede wszystkim należy:

- rozmawiać o tym, co młodzi robią w sieci – bez oceniania, ale z ciekawością,
- uczyć krytycznego myślenia, weryfikowania informacji,
- poznawać ich cyfrowy świat,
- wspierać, zamiast kontrolować,
- tworzyć zasady korzystania z technologii wspólnie z młodymi, aby były zrozumiałe i możliwe do przestrzegania.

Dość już jednak moralizowania. Poznajmy konkretne, praktyczne przykłady, jak dbać o higienę cyfrową i szeroko pojęty dobrostan w świecie online.

Na początek proponujemy bardzo ciekawe materiały z projektu profilaktycznego dla szkół Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę pt.: „Dopamina”. Jego celem jest wspieranie młodych ludzi w świadomym korzystaniu z mediów społecznościowych oraz rozumieniu wpływu tych platform na ich życie, zdrowie psychiczne oraz dobre relacje. Punktem wyjścia jest tu film *Dopamina*² oraz gotowe scenariusze i prezentacje dostępne na stronie platformy edukacyjnej FDS³.

² <https://tiny.pl/cx3kc>

³ <https://tiny.pl/cx3kc>



Ilustracja 2. Plakat z projektu Dopamina

Warto także skorzystać z **Cyfrowego SPA**, czyli czterech zabiegów proponowanych przez Stowarzyszenie Cyfrowy Dialog:

Zabieg I: Ogranicz światło niebieskie!⁴

Zabieg II: Powiedz „stop” rozpraszaczom⁵

Zabieg III: Przeprowadź głębokie oczyszczanie!⁶

Zabieg IV: Wprowadź cyfrową dietę⁷

Ich celem jest zadbanie o higienę cyfrową, a efektem końcowym – pozbycie się szkodliwych nawyków oraz lepsze samopoczucie.



Ilustracja 3. Zabieg I: Ogranicz światło niebieskie

4 <https://tiny.pl/15j9n5n1w>

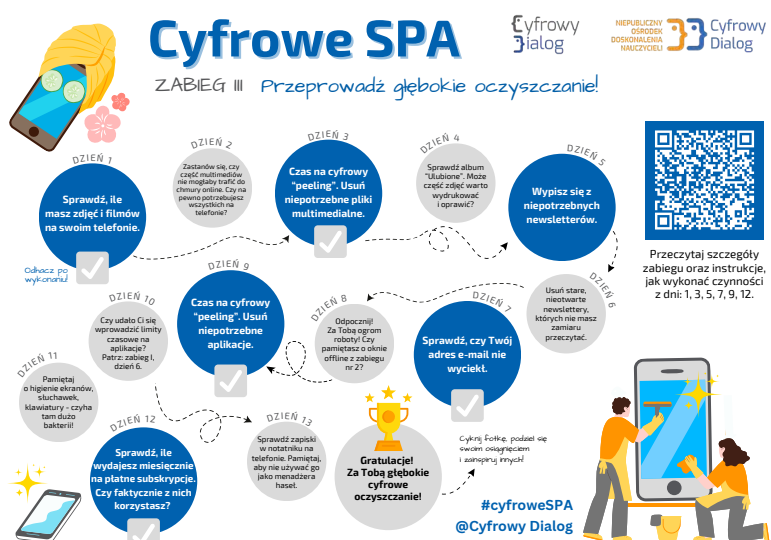
5 <https://tiny.pl/0t8t6b155>

6 <https://tiny.pl/wkf3b0442>

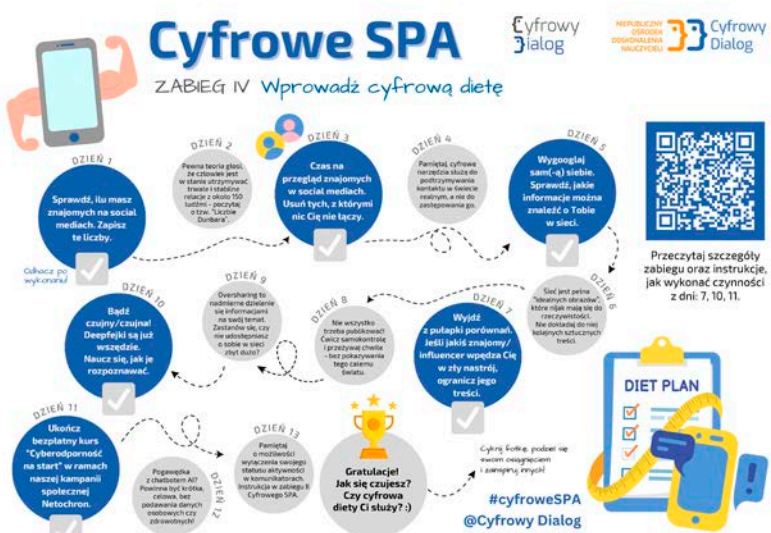
7 <https://tiny.pl/n0zd8pkh1>



Ilustracja 4. Zabieg II: Powiedz „stop” cyfrowym rozpraszaczom



Ilustracja 5. Zabieg III: Przeprowadź głębokie oczyszczanie



Ilustracja 6. Zabieg IV: Wprowadź cyfrową dietę

Zabawa i rywalizacja mogą znacząco zwiększyć motywację do dbania o higienę cyfrową, szczególnie wśród dzieci i młodzieży. Grywalizacja działa, bo angażuje emocje, daje poczucie sukcesu i wprowadza element współzawodnictwa. Stąd pomysł na grę planszową „Cyfrowe SPA” dla młodszych i starszych, z intrygującymi pytaniami, na które wspólnie poszukiwane są odpowiedzi, a cyfrowy detoks może być mniej bolesny.



Ilustracja 7. Gra planszowa Cyfrowe SPA dla klas 1–3⁸



Ilustracja 8. Gra planszowa Cyfrowe SPA dla klas 4–8⁹

Doskonałym „lekarstwem” na nadmierne korzystanie z technologii są pasje i hobby, które stanowią angażującą i rozwijającą alternatywę. Każdy znajdzie dla siebie coś, co sprawi mu przyjemność, niezależnie od tego, czy jest to malowanie, gotowanie, szydełkowanie, taniec czy sport.

Należy jednak pamiętać, że skuteczny cyfrowy detoks wymaga współpracy ucznia, rodzica i szkoły. To trzy filary, które muszą działać razem, bo każdy ma do spełnienia inną rolę w kształtowaniu nawyków. Uczeń jako świadomy, aktywny uczestnik cyfryzacji, rodzic jako wsparcie i przykład osoby modelującej właściwe zachowania oraz szkoła jako miejsce edukacji i wsparcia. Warto tu podkreślić, że zagadnienia związane z higieną cyfrową coraz wyraźniej znajdują swoje miejsce także w edukacji formalnej. W nowej podstawie programowej z biologii dla szkoły podstawowej „Kompas Jutra” znajdujemy bezpośrednie odniesienie do kształtowania świadomych nawyków związanych z korzystaniem z technologii. W ramach proponowanych działań edukacyjnych „uczeń przeprowadza tygodniową obserwację własnej aktywności przed ekranem telefonu, komputera i innych urządzeń telekomunikacyjnych, identyfikuje momenty nadmiernego używania urządzeń cyfrowych, opracowuje i wdraża plan działań służących ograniczeniu czasu ekranowego, a swoje wnioski prezentuje w formie ustalonej z nauczycielem”. Ten zapis doskonale oddaje istotę higieny cyfrowej, w której nie chodzi o zakazy i moralizowanie, lecz

8 <https://tiny.pl/9v6r82tb>

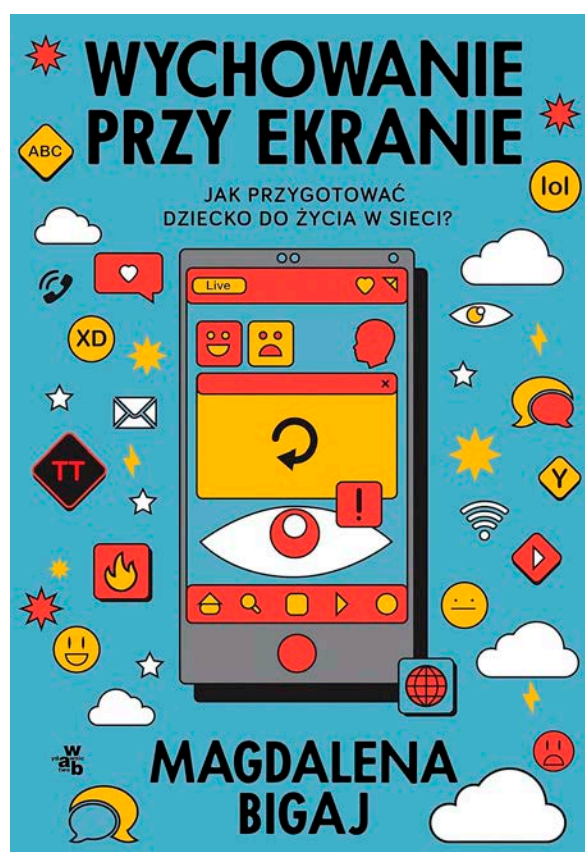
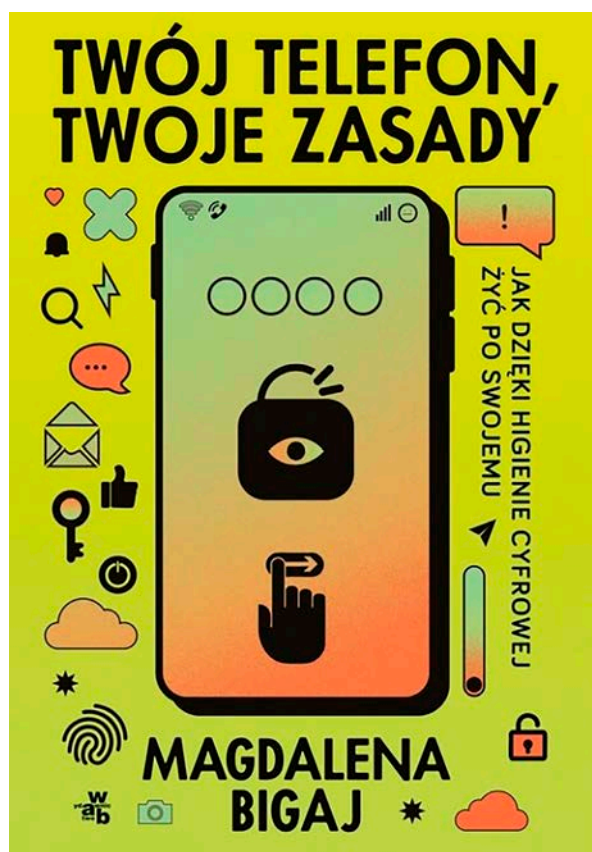
9 https://tiny.pl/fv_m02gjp

o świadomość, autorefleksję i odpowiedzialność za własne zdrowie fizyczne i psychiczne. Uczeń nie jest tu jedynie biernym odbiorcą wiedzy, lecz staje się aktywnym obserwatorem własnych zachowań cyfrowych. Szczególnie istotne jest to, że proponowane w „Kompasie Jutra” działania uczą planowania zmiany, a nie tylko jej deklarowania. Uczeń nie tylko rozpoznaje problem, ale także opracowuje i wdraża realny plan ograniczania czasu ekranowego, dostosowany do własnych potrzeb i możliwości. Tym samym higiena cyfrowa przestaje być abstrakcyjnym hasłem, a staje się praktyczną kompetencją życiową. Takie podejście pokazuje, że szkoła może i powinna być przestrzenią, w której młodzi ludzie uczą się nie tylko biologii w sensie klasycznym, ale również dbania o dobrostan w świecie cyfrowym. To ważny sygnał, że troska o zdrowie w XXI wieku obejmuje już nie tylko dietę, aktywność fizyczną czy profilaktykę chorób, lecz także świadome zarządzanie technologią, która na stałe wpisała się w naszą codzienność.

I na koniec „polecalka” – książki Magdaleny Bigaj *Twój telefon, Twoje zasady* oraz *Wychowanie przy ekranie*. To lektury, które mogą wspomóc rodziców i nauczycieli chcących świadomie kształtować relacje dzieci z technologią.

Pierwsza z nich skupia się na tym, jak wprowadzać zdrowe nawyki korzystania z telefonu, zarówno u dzieci, jak i dorosłych. Zachęca do rozmowy i wspólnego ustalania zasad z poszanowaniem perspektywy młodych użytkowników.

Druga książka porusza temat wpływu ekranów na rozwój dziecka, relacje rodzinne i edukację. Można w niej znaleźć metody, jak mądrze korzystać z technologii, zamiast ją eliminować, a także przypomnienie, że wszyscy popełniamy błędy, lecz dużo ważniejsze jest wyciąganie z nich wniosków, niż wytykanie sobie porażek.



Ilustracja 9. Polecane książki Magdaleny Bigaj

Podsumowując – szczęście w erze cyfrowej to harmonia między światem online i offline, gdzie technologia jest narzędziem, a nie dominującym elementem życia. Gdzie spotykają się ze sobą takie wartości, jak: relacje i więzi, spokój i uważność, sens i rozwój oraz zdrowie fizyczne, psychiczne i społeczne.

AI, szkolne serwisy internetowe a zdjęcia ze szkolnych wydarzeń

Janusz S. Wierzbicki

Dokumentacja wydarzeń szkolnych na stronach internetowych czy w mediach społecznościowych stała się standardem. W wielu szkołach prawie każda akademia, wycieczka czy dzień otwarty kończy się obszerną galerią zdjęć. Jednak powinniśmy zadać sobie pytanie, czy nie ponosimy w związku z tym zbyt wysokiego ryzyka związanego z ochroną wizerunku uczniów, a także ich rodziców czy pracowników szkoły.

Pułapka grupowej fotografii w dobrej jakości

Często uważamy, że publikacja zdjęcia grupowego, na którym widnieje cała klasa lub uczestnicy apelu, zdejmując z nas ciężar szczegółowej ochrony wizerunku. Nic bardziej mylnego. Dzisiejsze aparaty w smartfonach i lustrzankach oferują jakość, która pozwala na bezproblemowe powiększenie fragmentu zdjęcia i identyfikację każdej osoby z osobna.

Z punktu widzenia RODO wizerunek to dane osobowe. Jeśli uczeń jest rozpoznawalny, jego zdjęcie podlega ochronie. Publikując takie fotografie bez zgody opiekunów ucznia, narażamy placówkę na szereg ryzyk – od skarg do Urzędu Ochrony Danych Osobowych, po roszczenia cywilne z tytułu naruszenia dóbr osobistych. Nawet uzyskanie zgody nie niweluje wszystkich zagrożeń.

Zgoda, która nie jest na zawsze

Jednym z największych wyzwań logistycznych dla dyrektorów i administratorów szkolnych stron jest zarządzanie zgodami. Nawet jeśli rodzic podpisał we wrześniu ogólną zgodę na publikację wizerunku dziecka, ma prawo w każdej chwili ją wycofać – w odniesieniu do wszystkich lub tylko wybranych fotografii.

Wyobraźmy sobie sytuację, w której rodzic po konflikcie ze szkołą lub ze względu na zmianę sytuacji życiowej (np. objęcie rodziny procedurą Niebieskiej Karty) żąda usunięcia wszystkich zdjęć dziecka z ostatnich pięciu lat. Dla osoby odpowiedzialnej za szkolną stronę lub media społecznościowe oznacza to dziesiątki godzin przeglądania archiwów, postów na Facebooku i galerii – istny koszmar. Jednak nie to wydaje się najgorszym scenariuszem.

Ciemna strona technologii – AI jako narzędzie nadużyć

Musimy mieć świadomość, że zdjęcia publikowane przez szkołę mogą stać się „surowcem”. W dobie powszechnego dostępu do narzędzi AI i zaawansowanych generatorów grafiki, twarz ucznia ze szkolnego apelu może zostać wycięta i wklejona w zupełnie inny, często ośmieszający lub kompromitujący kontekst, np. przez rówieśników. To prosta droga do cyberbullyingu (cyberprzemocy). W takiej sytuacji szkoła może ponieść pośrednią odpowiedzialność za brak zapewnienia należytej ochrony materiałów źródłowych.



Ilustracja 1. Modyfikacja zdjęcia przez AI dzisiaj zajmuje chwilę.
Uzyskany efekt zależy od intencji autora

Czy jedynym wyjściem jest rezygnacja z publikacji zdjęć?

Stając przed tymi wyzwaniami, wielu dyrektorów rozważa radykalne kroki:

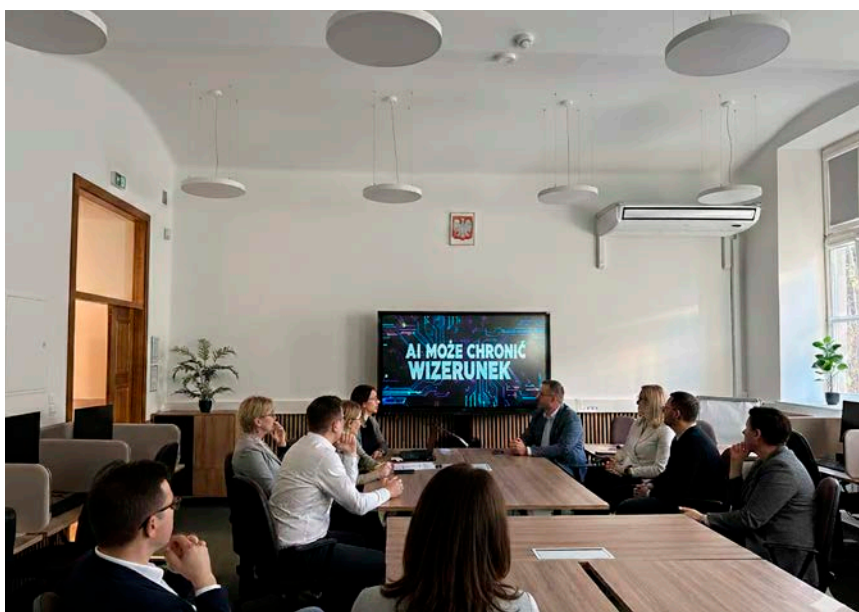
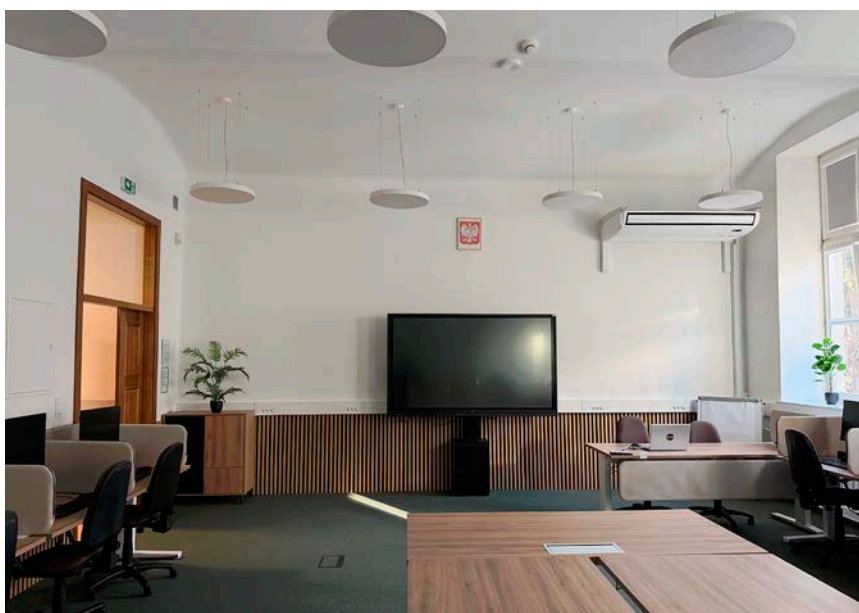
- zupełne zaprzestanie publikacji zdjęć z wizerunkiem osób,
- fotografowanie uczniów wyłącznie od tyłu (plecy), przy czym takie ujęcia często są bardzo trudne do zrobienia,
- publikowanie zdjęć samej infrastruktury (sale, widoki i krajobrazy z wycieczek bez utrwalonych osób).

Choć są to rozwiązania bezpieczne, sprawiają, że szkolna komunikacja staje się bezduszna i mało atrakcyjna dla odbiorcy. Czy można temu zaradzić?

AI jako asystent prywatności

Tu z pomocą przychodzi sztuczna inteligencja. Zamiast widzieć w niej tylko zagrożenie, nauczmy się wykorzystywać ją do ochrony prywatności. Jak to zrobić w praktyce? Istnieje kilka sposobów.

1. **Generowanie „syntetycznych” tłumów:** Możemy sfotografować przygotowaną do uroczystości salę lub dekoracje bez ludzi, a następnie za pomocą narzędzi AI dodać w wybranych miejscach postacie, które nie istnieją w rzeczywistości. Otrzymujemy dynamiczną ilustrację wydarzenia, na której nikt nie jest prawdziwą osobą.



Ilustracja 2. Dodanie fikcyjnych osób może ożywić fotografię.

2. **Zastępowanie twarzy:** Istnieją rozwiązania pozwalające na nałożenie na prawdziwe postacie twarzy wygenerowanych przez AI (tzw. *Face Swap*). Dzięki temu zachowujemy emocje, gestykulację i atmosferę zdjęcia, całkowicie anonimizując jego uczestników.
3. **Inteligentne usuwanie osób:** Jeśli dysponujemy zdjęciem z wycieczki, na którym widać przypadkowych przechodniów lub twarze uczniów, narzędzia AI potrafią usunąć te postacie w taki sposób, że w ich miejsce zostanie automatycznie „dorysowane” tło, przy jednoczesnym zachowaniu naturalnego wyglądu fotografii. Wówczas możemy wykorzystać takie zdjęcie w sposób opisany w pierwszym punkcie.

Mądre podejście to podstawa

Wykorzystanie AI w ten sposób pozwala zachować atrakcyjność szkolnych mediów, jednocześnie eliminując ryzyko. Nie musimy martwić się o wycofanie zgody, bo postać na zdjęciu... nigdy nie istniała.

Pamiętajmy jednak o zasadzie transparentności. Jeśli publikujemy grafikę znacząco zmodyfikowaną przez AI, warto zamieścić pod nią krótką informację: „Ilustracja przygotowana z wykorzystaniem narzędzi AI w celu ochrony wizerunku uczniów”. To nie tylko uczciwość wobec odbiorcy, ale też doskonała lekcja kompetencji cyfrowych dla całej społeczności szkolnej.

Rozwój technologii nie musi oznaczać końca dokumentowania szkolnej historii. Wymaga jednak od nas – nauczycieli i dyrektorów – przededefiniowania pojęcia „zdjęcie pamiątkowe w mediach” i odważnego sięgnięcia po narzędzia, które mogą uczynić naszą pracę bezpieczniejszą.

Dodatkowe informacje i materiały można znaleźć pod adresem <https://patrz.link/AIZ> lub po zeskanowaniu poniższego kodu QR.



Zapraszamy również na szkolenia z cyklu „Sztuczna inteligencja jako asystent” dostępne na Platformie Obsługi Szkoleń OEliZK pod adresem <https://patrz.link/SIA> lub po zeskanowaniu poniższego kodu QR.



SmartExplorer – kosmiczny projekt edukacyjny dla nauczycieli STEM

Anna Grzybowska, Elżbieta Pryłowska- Nowak

W jaki sposób wprowadzić uczniów w świat prawdziwych wyzwań współczesnej nauki i technologii, a jednocześnie skutecznie realizować podstawę programową? Próbą odpowiedzi na to pytanie jest międzynarodowy projekt SmartExplorer – interdyscyplinarna inicjatywa edukacyjna łącząca nauki ścisłe, technologię, ekonomię i kompetencje cyfrowe w spójnym modelu pracy projektowej inspirowanym misjami kosmicznymi.

Projekt powstał z myślą o nauczycielach szkół ponadpodstawowych, którzy chcą uczyć nowoczesnie, problemowo i zespołowo – bez rezygnowania z formalnych i programowych wymagań edukacyjnych. Celem projektu jest stworzenie materiałów edukacyjnych, które umożliwią nauczycielom realizację ciekawych lekcji różnych przedmiotów w nawiązaniu do tematyki kosmicznej. Za powodzenie tego przedsięwzięcia odpowiadają instytucje, które mają wieloletnie doświadczenie merytoryczne i metodyczne. W skład konsorcjum realizującego projekt wchodzi następujące instytucje: Centrum Badań Kosmicznych PAN w Warszawie, Ośrodek Edukacji Informatycznej i Zastosowań Komputerów w Warszawie, Muzeum Techniki NOESIS z Salonik w Grecji oraz Uniwersytet Cypryjski.

W dniach 8–9 stycznia 2026 roku w NOESIS Science Center & Technology Museum w Salonikach odbyło się pierwsze międzynarodowe spotkanie partnerów, podczas którego potwierdzone zostały główne założenia, cele, działania i rezultaty projektu, które przedstawiamy poniżej.

W ramach projektu planowane jest opracowanie kompleksowego pakietu edukacyjnego, zawierającego scenariusze zajęć dla nauczycieli, zestawy interaktywnych zadań dla uczniów, materiały multimedialne (grafiki 2D/3D, animacje, wizualizacje), przewodniki po analizie danych, poradnik metodyczny dla nauczycieli i edukatorów.

Materiały będą integrowały wiedzę z zakresu: fizyki (mechanika orbitalna), geografii i nauk o Ziemi, technologii i inżynierii, ekonomii (eksploracja zasobów pozaziemskich) oraz kompetencji cyfrowych i analizy danych. Projekt zakłada: przeszkolenie 300 nauczycieli i edukatorów w Polsce, Grecji i na Cyprze, dotarcie do ponad 6500 interesariuszy poprzez publikacje, konferencje i współorganizację Dni Nauki w szkołach, przeprowadzenie 5 szkoleń (2 stacjonarnych i 3 webinarów), 5 lekcji otwartych oraz 6 seminariów i warsztatów w Polsce, testowanie materiałów w 4 szkołach województwa mazowieckiego, udział w konferencjach branżowych (KASSK, Lepsza Edukacja, PSNPP), publikacje w czasopismach, takich jak „W cyfrowej szkole”, „MERITUM”, a także opracowanie i wydanie publikacji metodycznych i naukowych.

Projekt promuje wykorzystanie innowacyjnych narzędzi ICT, interdyscyplinarne podejście do STEM oraz model pracy zespołowej wzorowany na strukturze rzeczywistych misji kosmicznych. Kluczowym elementem projektu będzie pakiet edukacyjny dotyczący planowania misji kosmicznej. Eksperti z Centrum Badań Kosmicznych PAN opracowują szczegółowy dokument opisujący realne aspekty planowania i realizacji misji kosmicznych, w tym:

- wybór celu i rodzaju misji,
- dobór instrumentów naukowych,
- analizę trajektorii i zagadnienia mechaniki orbitalnej,
- eksplorację zasobów pozaziemskich i jej konsekwencje ekonomiczne,
- zapewnienie sterylności sondy (*planetary protection*).

Będzie to uproszczony, ale merytorycznie autentyczny model pracy zespołów inżynierskich i naukowych. Uczniowie będą pracowali w pięciu zespołach: naukowym, technologicznym, nawigacyjnym, ekonomicznym oraz kontroli misji. Każdy zespół zrealizuje od 3 do 6 dedykowanych zadań oraz dodatkowo 3–4 aktywności wykonywane wspólnie między zespołami. Zadania będą bazować na rzeczywistych wyzwaniach misji kosmicznych, symulacjach komputerowych, narzędziach analizy danych, pracy problemowej i decyzyjnej. Taki model pracy

będzie rozwijał kompetencje analityczne, współpracę zespołową, myślenie systemowe, odpowiedzialność za proces decyzyjny.

Poradnik metodyczny dla nauczycieli będzie zawierał szczegółowe wskazówki organizacyjne, propozycje harmonogramu realizacji, mapowanie zadań na podstawy programowe przedmiotów STEM oraz wskazówki dotyczące oceniania i ewaluacji. Dzięki temu projekt będzie można wdrożyć jako cykl zajęć przedmiotowych, projekt interdyscyplinarny, element Dnia Nauki lub moduł pracy w ramach zajęć dodatkowych.

Powstanie także multimedialna oprawa projektu w formie wizualizacji trajektorii lotów do innych ciał niebieskich, animacji pracy instrumentów naukowych, modeli 2D i 3D misji, animacji eksploracji zasobów na Księżycu i Marsie. Materiały nie tylko zwiększą atrakcyjność zajęć, ale przede wszystkim wesprą rozumienie złożonych procesów fizycznych i technologicznych.

Pod koniec 2026 r. planujemy międzynarodowe spotkanie projektowe w OEliZK w Warszawie, podczas którego nastąpi usystematyzowanie wszystkich rezultatów i wprowadzone zostaną ostatnie korekty. Przeprowadzone zostanie wewnętrzne szkolenie partnerów z wykorzystania platformy e-learningowej i materiałów edukacyjnych. Zaplanowana zostanie także faza testowania i upowszechniania.

Zapraszamy nauczycieli z regionu Mazowsza w obecnym i następnym roku szkolnym do śledzenia naszej strony internetowej i mediów społecznościowych, na których będziemy publikować informacje o postępach prac w projekcie. Warto się zaangażować, ponieważ przygotujemy dla Państwa gotowe, profesjonalnie opracowane materiały, wsparcie metodyczne i szkoleniowe, realne przykłady zastosowania narzędzi cyfrowych i symulacji, interdyscyplinarne podejście edukacyjne zgodne z kierunkiem rozwoju edukacji STEM. Nasza propozycja jest skierowana do nauczycieli, którzy chcą, aby ich uczniowie nie tylko poznawali prawa fizyki czy modele ekonomiczne, ale aby pracowali jako zespoły merytoryczne rozwiązujące autentyczne problemy. Projekt SmartExplorer pokaże, że edukacja STEM może być ambitna, realistyczna i angażująca.



Uczestnicy międzynarodowego spotkania projektu SmartExplorer w dniach 8-9 stycznia 2026 roku. Pierwszy po lewej koordynator projektu: Ryszard Gabryszewski, pośrodku przedstawicielki OEliZK: Elżbieta Pryłowska-Nowak i Anna Grzybowska.

Podsumowanie 22. Gali Dnia Bezpiecznego Internetu

Bartłomiej Krowiak

10 lutego 2026 roku audytorium Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN w Warszawie stało się centrum dialogu o przyszłości polskiej edukacji cyfrowej. Gala Dnia Bezpiecznego Internetu¹ zorganizowana została przez Polskie Centrum Programu Safer Internet², które tworzą NASK – Państwowy Instytut Badawczy oraz Fundacja Dajemy Dzieciom Siłę. Wydarzenie zgromadziło wielu ekspertów, przedstawicieli administracji państwowej oraz – co najważniejsze – nauczycieli i praktyków, dla których bezpieczeństwo najmłodszych użytkowników sieci jest codzienną misją.



Ilustracja 1. Rozpoczęcie Gali Dnia Bezpiecznego Internetu 2026³

Uroczystego otwarcia gali dokonali przedstawiciele organizatorów oraz goście honorowi. Głos zabrał między innymi wicepremier i minister cyfryzacji Krzysztof Gawkowski. Podkreślił, że Dzień Bezpiecznego Internetu to kluczowy moment w roku, w którym uwaga całego społeczeństwa powinna skupić się na odpowiedzialności za procesy cyfrowe dotyczące najmłodszych. Zaznaczył, że choć nowoczesne technologie oferują niespotykane wcześniej możliwości zdobywania wiedzy, wymagają one mądrego zarządzania, aby chronić dzieci przed dezinformacją i przemocą rówieśniczą w sieci.

Kluczową tezę postawił dyrektor NASK, dr inż. Radosław Nielek, który porównał świat cyfrowy do rynku zabawek fizycznych. Zauważył, że o ile nikt nie kwestionuje konieczności posiadania atestów na farby czy norm

¹ <https://www.saferinternet.pl/dbi/konferencja-dbi.html>

² <https://www.saferinternet.pl>

³ Autor zdjęcia: Michał Grześlak

zapobiegających połknięciu małych elementów przez dzieci, o tyle w internecie wciąż brakuje analogicznych, twardych standardów bezpieczeństwa. Głos zabrali również przedstawiciele Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę, Fundacji Orange oraz Ministerstwa Edukacji Narodowej, wskazując na konieczność budowania cyfrowego dobrostanu poprzez wspieranie relacji i uważność dorosłych.

Podczas gali zaprezentowano dane, które powinny nas – pedagogów – skłonić do refleksji. Choć około 70% nauczycieli i rodziców deklaruje kompetencje cyfrowe na poziomie średniozaawansowanym, statystyki incydentów i zagrożeń wciąż rosną. Dr Maciej Dębski z fundacji Dbam o Mój Z@sięg słusznie zauważył, że często mylimy sprawność technologiczną (obsługę aplikacji) z dojrzałością cyfrową. Kluczem nie jest liczenie czasu spędzonego przed ekranem, ale analiza jego jakości. Jako nauczyciele musimy uczyć dzieci i młodzież, jak odróżniać twórczą aktywność od pasywnego, niszczącego koncentrację przewijania na ekranie urządzenia mało wartościowych treści.

Alarmujące były również wyniki badań dotyczących publikacji wizerunku dzieci w sieci. Informowały one o tym, iż szkoły udostępniają zdjęcia swoich uczniów w celu zareklamowania placówki, ale często bez uprzedniego zapytania o zgodę rodziców lub opiekunów prawnych dziecka.

10:00–10:35 OTWARCIE	
CZĘŚĆ I	
10:35–11:00	Katarzyna Makaruk, Katarzyna Hernandez, Zuzanna Głuch: „Na tym zdjęciu jestem ja” – wizerunek dzieci i młodzieży w sieci, a prawo do decydowania.
11:00–11:25	dr Maciej Dębski: Nie taki diabeł straszny, jak go malują. Jak polska młodzież korzysta z zasobów sieci.
11:25–11:50	Łukasz Wojtasik: 15 POWODÓW. Galeria zagrożeń.
11:50–12:30 PRZERWA KAWOWA	
CZĘŚĆ II	
12:30–12:55	Dariusz Stachecki: Szkoła bez telefonów - czy to możliwe?
12:55–13:20	Anna Rywczyńska i Miłosz Kozikowski: Porozmawiajmy o rodzicach w cyfrowym świecie. O oczekiwaniach, odpowiedzialności i wsparciu.
13:20–13:45	dr n. med. Iza Jąderek: Kiedy technologia przyspiesza a relacje nie nadążają. O uważności jako kompetencji w świecie online.
13:45–13:50 ZAKOŃCZENIE	

Ilustracja 2. Harmonogram Gali DBI

Mocnym akcentem była prezentacja kampanii „15 powodów”, zainicjowanej przez Łukasza Wojtasika. Postulat podniesienia granicy dostępu do social mediów do 15. roku życia to nie walka z technologią, ale próba ochrony młodych mózgów przed algorytmami projektowanymi tak, by uzależniać.

Perspektywę tę dopełnił głos samej młodzieży. Młodzi nie chcą rygorystycznych blokad i zakazów wynikających z frustracji opiekunów – chcą relacji, rozmowy i zrozumienia ich świata.

23 Poniedziałek marzec	08:55 – 9:40	Emocje pod klawiaturą – jak odnaleźć spokój w sieci oraz jak telefon zaufania może Cię wesprzeć? (10–14 lat)	rozwini
24 Wtorek marzec	08:55 – 9:40	Jest tu miejsce dla każdej osoby. Lekcja o tęczowym sojusznictwie (15+ lat)	rozwini
26 Czwartek marzec	08:55 – 9:40	Gadki z Maksem – program wzmacniania bezpieczeństwa dzieci w wieku 7–9 lat	rozwini

Ilustracja 3. Lekcje online proponowane szkołom w ramach DBI 2026

Praktycznym sercem gali była prezentacja Dariusza Stacheckiego ze Szkoły Podstawowej nr 3 w Nowym Tomyślu. Pokazał on, że szkoła bez telefonu to nie zakaz, ale mądra umowa społeczna. Zamiast zabierania urządzeń, placówka zaproponowała alternatywę: Szkolne Centrum Informacji z ekranami do sprawdzania planu lekcji, strefą relaksu z grami planszowymi i turniejami integracyjnymi. Uczniowie w Nowym Tomyślu nie odłożyli telefonów, bo musieli – zrobili to, bo mieli w zamian coś ciekawszego, a mianowicie relacje z rówieśnikami.



Ilustracja 4. Wystąpienie Dariusza Stacheckiego podczas gali DBI⁴

Najważniejszą lekcją z tegorocznej gali jest przekonanie, że bezpieczeństwo nie jest stanem danym raz na zawsze ani zapisanym w regulaminie punktem. Jak zauważyła dr Iza Jąderek: „Bezpieczeństwo to czasownik”. To suma codziennych działań, uważności na ucznia i gotowości do bycia kołem ratunkowym, do którego dziecko nie będzie bało się przyjść z problemem.

Gala Dnia Bezpiecznego Internetu przypominała, że hasło **Działajmy razem** to nie pusty slogan. To wezwanie do współpracy między rządem, twórcami technologii, rodzicami i nauczycielami. Nasza rola w tym ekosystemie jest kluczowa: to nauczyciele towarzyszą uczniom w codziennym odkrywaniu świata, w którym granica między rzeczywistością i przestrzenią wirtualną staje się coraz bardziej płynna.

Nagranie wszystkich wystąpień podczas gali można obejrzeć na stronie Polskiego Centrum Programu Safer Internet⁵.

⁴ Źródło: <https://www.saferinternet.pl/dbi/transmisja-konferencji-dbi.html>

⁵ Tamże

OEIIZK